

KORAK

DRUŠTVO
PARAPLEGIKOV
JUGOZHODNE
ŠTAJERSKE

LETO III ŠTEVILKA 5 JANUAR 2004

Izdaja Društvo paraplegikov
jugozahodne Štajerske

Uredniški odbor:

Glavni in odgovorni urednik:

Alojz Strniša

Tehnični urednik:

Alojz Strniša

Člani:

**Gordana Kitak, Mladen Fabjan, Janez
Hudej, Mirko Temnik, Marko Hrovat**

Lektorica:

Brigita Grobelnik

Naslovnica:

Branko Rupnik

Naslov uredništva:

Društvo paraplegikov jugozahodne Štajerske,
Podjavorškova ul. 1, 3000 Celje

Telefonska številka: 03 5411 993

Faks: 03 5411 993

Elektronska pošta:

dce.paraplegik@guest.arnes.si

Spletna stran:

<http://www.drustvo-para-ce.si/>

Tr. račun: 06000-0042940647

Naklada: 250 izvodov

Tisk: Tiskarna **GOLC**, Vrbje 80 a,
3310 Žalec

Člani društva prejmejo **KORAK**
brezplačno.

KORAK

***UVODNIK**

***LETO 2003**

***DELO ORGANOV DRUŠTVA**

***SOCIALNO DELO**

***KULTURA**

***BOJAN REČNIK**

***LEPI TRENUTKI**

***ŠPORT**

***ARHITEKTURNE OVIRE**

***ZDRAVJE**

***NA JUGU ČRNE AFRIKE**

***ZANIMIVOSTI itd...**

***HUMOR**

***HOROSKOP**

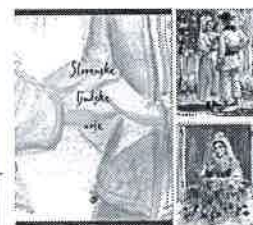
***RAZVEDRILO**

golg
tiskarna

Metka Golc, s.p.
Vrbje 80/a, 3310 Žalec
Tel.: +386 (3) 710 24 60
+386 (3) 710 24 61
+386 (3) 710 24 62
Fax: +386 (3) 710 24 63
Gsm: +386 (41) 33 53 74
tiskarnagolc@siol.net,
www.golc-sp.si

20
let

**IZVIRNO
IN UGODNO!**

Reprodukcije 12-ih slik
Slovenske ljudske noše,
dimenzij 50 x 33 cm,
tiskane na umetniškem
kartonu, vložene v
ekskluzivno mapo.

- grafično oblikovanje celostnih podob
- usluge enobarvnega in večbarvnega tiska, obrazcev, reklamnih tiskovin, vizitk, plakatov, knjig in vseh drugih obrazcev ter tiskovin
- usluge sitotiska na razne materiale
- vse vrste vezav - mehko vezavo, vezavo v celo platno, polplatno ali usnje (Uradni listi, diplomske naloge, revije, časopisi in drugo)
- izdelava reklamnih tabel, transparentov, zastav itd.
- izdelava vseh vrst koledarjev
- izdelava darilnih vrečk in embalaže

UVODNIK

EVROPA in mi

Komaj smo zaključili naše Evropsko leto invalidov 2003, že je tu ponovno Evropa. Le da se ta začenja šele s 1. majem 2004. Ko bi se le začela pozneje. Evropsko leto invalidov 2003 je bilo v Sloveniji bolj invalidno. Poimenoval bi ga lahko kar **tetraplegično leto**. Razen majhnih korakov na zakonodajnem področju ni prineslo skoraj nič novega. Eni si pač štejejo za uspeh to, da bomo v ustavi imenovani kot enakopravni.

Kaj nismo že kot državljani Slovenije enakopravni? Zakaj moramo posebej poudarjati, da smo invalidi?

Vsi, ki smo na invalidskih vozičkih, smo vendar že na daleč razpoznavni in vidni.

Kot uspeh pa štejem našim poklicnim in honorarnim predstavnikom to, da bo **moj pes** imel legalen dostop v vse javne prostore. A kaj ko mu ne bom mogel povsod slediti.

Zakaj?

Arhitekturne ovire. Pa kaj! Za nas "tetriče" ni ovir.

Nas pač nesejo.

Z uvajanjem **družinskega pomočnika** se sigurno precej pridobi. Tudi izgubi se. Vendar se o tem skoraj ne piše. Gre seveda za dodatek za pomoč in postrežbo, ki ga upravičenec ne prejema, ko koristi pomoč družinskega pomočnika. Preprosto povedano z eno roko daš, z drugo pa vzameš.

Evropa po 1. maju 2004 (kako simbolično na praznik dela) pa tudi nam invalidom ne prinaša nič lepega.

Mi ne verjamete?

Če ne, počakajte skupaj nekaj let!

Bog naj nam pomaga. Bela knjiga nam na našo žalost ne bo.

Nova dohodninska politika nas v večini primerov ne bo posebno prizadela. Vsaj nekaj. Oplazila pa nas bo davčna reforma, in to precej.

Davek na davek je pač DDV+ predvsem na invalidske pripomočke in zdravila.

Lojze, nehaj tarnati, s tem nič ne narediš.

A lahko kaj narediš? Bolj malo ali skoraj nič.

Pa vendarle bom poizkusil z javno pobudo mojemu predsedniku v Ljubljani (Zvezi paraplegikov Slovenije) - ZPS.

Pobuda je naslednja: **REFERENDUM za odpravo davka na dodano vrednost (DDV) na invalidske pripomočke in zdravila.**

Obrazložitev:

V letu 2002 smo že zbirali podpise za razpis "invalidskega referendum" in bili zelo uspešni (preko 70.000 podpisov). Šlo je za bolj obrobni problemček. Od referendum se je pozneje odstopilo, saj je nasprotna stran zbrala premalo podpisov.

Za ta "moj" referendum sem pa prepričan, da bi uspel. Saj smo vsi levi in desni ter seveda srednji enako udarjeni po žepu.

Zato se ponovno združimo vsi slovenski invalidi in upokojeanci.

V Evropi pa je bil v letu 2003 že naš predsednik Janez Hudej in s tem prehitel našo politiko. Postal je namreč evropski prvak v metu krogle, in to kar z evropskim rekordom. Še enkrat čestitamo.

V Atenah na paraolimpijskih igrah 2004 mu **Korak-ovi astrologi** napovedujejo najmanj eno medaljo. Barva še ni določena, vendar se napoveduje kar zlat odtенок.

Leto 2003 je bilo prelomno tudi za našo tajnico in blagajničarko Gordano Kitak, saj je izdala svoj pesniški prvenec **Pogled v sanje**. Knjigo je ilustriral naš priznani slikar Branko Rupnik. Še en dokaz, kaj manjzmožni zmoremo skupaj.

Julija Belinc se je s prijatelji trudila s prirejanjem razstav po Sloveniji in s tem dala svoj pečat Evropi.

Alojz Strniša

LETO 2003

Leto 2003 ni bilo samo naše, bilo je, kot so povsod pisali in govorili, Evropsko leto invalidov.

Bilo je mnogo okroglih miz, predstavitev v časopisih in televizijskih oddajah: na kratko pa bi lahko za naše društvo sestavili naslednjo kroniko leta 2003. Bili smo organizatorji I. simpozija Potapljanje ljudi s posebnimi potrebami, sedaj imamo dva potapljača, ki pa se zaradi pametne zakonodaje ne smeta potapljati. Grega Janežič je prejel zlato prinašalko, čudovito psičko Sani, projekt odpravljanja arhitekturnih ovir v Celju pa je stekel do konkretnih rezultatov. Telekom nam ni bil pripravljen pomagati pri internetni povezavi, na III. Memorialu Petra Zdovca so bili naši tekmovalci izjemno uspešni, v Šoštanju smo organizirali Pokal ZPS v košarki na vozičkih, v naše društvo je bil sprejet paraplegik, štiriletni Aljoša iz Rogatca. Zapustil nas je Gustelj Fale, katerega lepe stare slovenske pesmi so zamrle za vedno, osvojili smo naslov evropskega prvaka, zelo dejavna pa je bila članica Julija Belinc, ki je neumorno organizirala razstave ročnih del in likovnikovnih umetnikov v Radečah. Za letno srečanje članov smo izbrali morje ob slovenski obali, v ekipnem tekmovanju smo osvojili sedmi naslov državnega prvaka, organizacija Memoriala prof. B. Hrovatina je bila zopet zaupana nam, prvič v zgodovini društva smo izdali knjigo, v kateri so zbrane Gordanine pesmi in Brankove ilustracije. Predstavitev zbirke je bila v Zdravilišču Laško ob praznovanju 50 let rehabilitacije, v središču Celja smo predstavili dejavnosti društva, društvu je bil podeljen status invalidske organizacije, od leta 2003 pa smo se poslovili čudovitega pomladnega dne (datum ni kazal pomladi) v gostišču Hochkraut. Posloviti pa smo se morali žal tudi od Bojana, zadnjega vojaka, ki je bil v našem društvu na civilnem služenju vojaškega roka.

Evropsko leto invalidov 2003 je Svet Evropske unije na podlagi Standardnih pravil Generalne skupščine Združenih narodov za izenačevanje možnosti invalidov razglasil za Evropsko leto invalidov. Vlada RS je 23. julija 2002 sprejela sklep o določitvi leta 2003 za Evropsko leto invalidov tudi v Sloveniji. Tako se je Slovenija pridružila skupini držav, ki so si v letu 2003 še bolj prizadevale za seznanjanje javnosti s problematiko invalidov, o enakih pravicah in možnostih invalidov, za ustvarjanje družbe za vse brez ovir in predsodkov, ki lahko vodijo k socialnem izključevanju, za spoštovanje različnosti in za neodvisno življenje invalidov. Največji

prispevek k Evropskemu letu invalidov je bila druga evropska konferenca ministrov, pristojnih za politike enakovrednega vključevanja invalidov, ki je potekala od 7. do 8. maja 2003 v Španiji v Malagi. Na konferenci so sprejeli MALAŠKO DEKLARACIJO O INVALIDIH, KI SE GLASI: "Razvoj v smeri enakovredne vključenosti invalidov kot državljanov".

Tudi v Sloveniji so bili pristojni za politiko enakovrednega vključevanja invalidov pridni in dajali državnemu zboru pobudo za sprejem vrsto zakonov, ki naj bi prispevali k izboljšanju položaja invalidov. Njihova prizadevanja bi morala podpreti tudi druga ministrstva.

Bolj ko se je bližalo konec leta, bolj mi je slogan Evropsko leto 2003 postajal tuj in njegov pomen se je vedno bolj odmikal od svojega osnovnega pomena in z vsakim dnem sem imel občutek, da smo vedno bolj prepuščeni **premalo zaposlenim birokratom**. Boste že v nadaljevanju izvedeli zakaj, če tega, kar bom napisal, niste že občutili na svoji koži.

Zakon o invalidskih organizacijah (ta je bil sprejet konec leta 2002) je invalidskim organizacijam podelil status, ki ga prej, ko jih je Zakon o društvih invalidske organizacije enačil z vsemi drugimi društvi, niso imele. Po novem je invalidska organizacija društvo ali zveza društev, ki deluje v javnem interesu na področju invalidskega varstva. Toda pazite na člen, ki govori: "Invalidske organizacije sodelujejo pri oblikovanju nacionalnih politik in ukrepov za zagotavljanje enakih možnosti in enake obravnave invalidov".

Državni organi se o vseh zadevah iz prejšnjega odstavka posvetujejo z invalidskimi organizacijami.

Pa se ob tem členu vprašam, zakaj nam država pri nakupu avtomobila ne pomaga, če predstavlja avtomobil naše noge, ki so nam bile zaradi ohromelosti ukradene. Vemo pa tudi to, da v celotni Sloveniji ni avtobusa, ki bi bil prirejen za prevoz ljudi, ki za premikanje uporabljajo invalidski voziček. Sprašujem se, zakaj nam država ne pomaga pri predelavi avtomobila na ročno upravljanje. Sprejemajo se zakoni in predpisi, po katerih bomo morali vsi, če bomo hoteli voziti avtomobil, storiti naslednje (da bo v skladu z Evropsko zakonodajo): morali bomo na testiranje, da nam bodo določili vrsto predelave avtomobila, morali bomo k pooblaščenemu serviserju, da nam bo vgradil predpisane naprave, morali boste urediti A-test in nazadnje boste morali urediti homologizacijo naprav. Je kdo pomislil, da je strošek

vseh opisanih postopkov višji od vrednosti avtomobilov mnogih naših članov. Bo poslej tetraplegike in paraplegike vozila država v svojih mercedesih ali s prirejenimi avtobusi. V korak z Evropo gredo le zakoni in predpisi, na podlagi katerih državi dajemo, zakonov, na podlagi katerih bi invalidi lahko od države pričakovali pomoč pa, če sklepamo iz izkušenj, Evropa žal ne pozna.

Invalid je pač tarča tistih, ki želijo služiti na njegov račun in to bi rad tudi Zavod za zdravstveno zavarovanje Slovenije, ki je sprejel pravilnik, po katerem si lahko voziček na ročni pogon uporabniki izposodijo v določenih izposojevalnicah, beri starinarnicah. Zakaj pa v državnem zboru ne sprejmejo pravilnik, po katerem bi poslanci, sekretarji in ostali uradniki državne uprave lahko vozili le avtomobile, ki stanejo največ milijon tolarjev in se dobijo le v prodajalni rabljenih avtomobilov.

V državnem zboru so sprejeli tudi zakon o gradnji objektov, ki govori o tem, da mora biti vsak objekt v javni uporabi zgrajen tako, da omogoča neoviran dostop, vstop in uporabo teh objektov funkcionalno oviranim osebam. Toda kaj, ko sredi glavnega mesta v območju delovanja našega društva zgradijo povsem nov objekt, CELEA PARK, ki ima glavni vhod s tako strmo klančino, da se lahko na hrbet prevrnete, če se že boste hoteli po njej zapeljati navzgor. Zakaj državni zbor ne sprejme še zakona, po katerem bi lahko mi uporabniki za svoje duševne bolečine tožili projektante in lastnike, ker se ne moremo zaradi njihovih napak neovirano premikati.

Po burnih dogodkih v krovni organizaciji Rdečega križa, največji humanitarni organizaciji v Sloveniji, je bil sprejet Zakon o humanitarnih organizacijah, v katerem je opredeljeno, kdo lahko pridobi status humanitarne organizacije in dejavnost, financiranje in lastnino teh organizacij.

Za dobrobit invalidskih organizacij, oprostite, države, je bila ukinjena tudi redna vojska, v sklopu katere so lahko naborniki izbirali tudi civilno služenje vojske. Naborniki so potem kot vojaki lahko služili v različnih invalidskih organizacijah in njihovo delo je bilo velikokrat neprecenljivo. Civilno služenje je le še preteklost, da invalidom ne bi preveč lajšali življenja.

Bolj razveseljiv je sprejem zakona O SPREMENBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O SOCIALNEM VARSTVU (ZSV-C), ki bo omogočal zaposlitev družinskih članov za nego in pomoč njihovih svojcev. Na ta način bodo mnogi težko prizadeti občani lahko rešili problem osebne asistencije.

Tudi zakon Zakon o zaščiti živali (ZZZiv) je napisan v prid invalidov. V svojem 13. členu govori (citiram): Psi-vodiči slepih in psi-pomočniki invalidov imajo skupaj s svojim

skrbnikom vstop na vsa javna mesta in v sredstva javnega prevoza.

V mesecu decembru je bil v prvem branju tudi Zakon o zaposlitveni rehabilitaciji in zaposlovanju invalidov. Pa se kdo vpraša, kakšno zaposlitev, razen delo za tekočim trakom, lahko invalidi izbirajo, če ne morejo obiskovati šol za pridobitev ustrezne izobrazbe.

Pa upajmo, da bo v letu 2004 nadoknadeno vse tisto, kar je bilo zamujeno v letu 2003.

Janez Hudej

Ni je pravice na svetu: od tisoč nezmožnih je samo eden minister.

Duško Radović

TOLARJI, TOLARČKI

V preteklih letih je bil glavni vir financiranja programov, ki jih na področju 32-ih občin izvaja Društvo paraplegikov jugozahodne Štajerske, iz sredstev Fundacije za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij (FIHO). V letu 2003 pa je le malo manjkalo, da se to razmerje FIHO 6.550.624,00 SIT ni obrnilo v prid ostalih virov financiranja, ki so znašali 6.081.749 SIT. Financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij se vedno bolj zaostruje in že za leto 2004 bo prišlo na naš račun 5% manj sredstev kot v letu 2003. Naše delo in delovanje, ki temelji na izvajanju posebnih socialnih programov, je v veliki meri odvisno tudi od podpore občin. Področje, ki ga zajema delovanje našega društva, se razprostira na ogromnem področju, ki sega od Logarske doline vse do Bistrice ob Sotli. Žal prispevek občin, ki z občinskimi dotacijami financirajo delovanje našega društva, ni tako velik, kot je področje in število občin. Vsako leto se zgodi, da katera od občin ne da podpore našemu delu. V letu 2003 je bilo to še posebno opazno, verjetno zato, ker so bile volitve županov.

Najbolj sta v letu 2003 podprli naše delo Občini Žalec in Mozirje, ki sta pomagali sofinancirati tudi zaposlitev dveh zaposlenih za osebno asistenco naših članov.

Našega dela pa ni podprlo sedem občin, med katerimi sta le dve, Dobje pri Planini in Štore, ki v našem štiriletnem mandatu nista nakazali niti tolarja dotacij. Občine Vitanje, Šmartno ob Paki in Radeče so do leta 2003 vseskozi redno in vzorno financirale naše delo.

Tretji vir financiranja predstavljajo namenska sredstva Zveze paraplegikov Slovenije, donatorska sredstva različnih darovalcev firm in posameznikov, ki so nam

pomagali v materialni obliki, predvsem za srečelov, in v denarni obliki, za kar smo jim še posebej hvaležni.

Četrty vir financiranja predstavlja financiranje Zavoda RS za zaposlovanje za izvajanje programa Pomoč na domu in znaša za leto 2003 2.404.063,26 SIT.

Peti vir financiranja so članarine naših članov.

Financiranje občin za leto 2003:

Bistrica ob Sotli	25.000,00
Braslovče	15.000,00
Celje	155.800,00
Dobje pri Planini	0,00
Dobrna	10.000,00
Gornji Grad	28.000,00
Kozje	34.265,00
Laško	140.000,00
Ljubno ob Savinji	25.000,00
Luče	0,00
Mozirje	300.000,00
Nazarje	10.000,00
Podčetrtek	15.000,00
Polzela	10.000,00
Prebold	20.000,00
Radeče	0,00
Rogaška Slatina	64.000,00
Rogatec	25.000,00
Slovenske Konjice	85.000,00
Solčava	15.000,00
Šentjur pri Celju	15.000,00
Šmarje pri Jelšah	100.000,00
Šmartno ob Paki	0,00
Šoštanj	40.000,00
Štore	0,00
Tabor	0,00
Velenje	64.800,00
Vitanje	0,00
Vojnik	30.000,00
Vransko	15.000,00
Zreče	60.000,00
Žalec	413.870,00

Donatorji:

MINISTRSTVO ZA KULTURO RS	200.000,00
Zvonko Arhanič	10.000,00
Območno društvo invalidov Zg. Posotelje	20.000,00
Esoteh d.d. Velenje	30.000,00
GORENJE notranja oprema d.d.	80.000,00
KOTIS Močenik Anton Fanika d.n.o.	10.000,00

Štorman Zvone	10.000,00
Termoelektrarna Šoštanj	30.000,00
Zavarovalnica TRIGLAV d.d.	30.000,00
Zdravilišče Laško d.d.	50.000,40
Velux Slovenija	90.000,00

Donatorji, ki so pomagali materialno s svojimi proizvodi, delom ali pomočjo:

CHIPTRONIC - REHA CENTER d.o.o.
Ivan Pušnik, urastvo
Jan Mateja, glasbenica
Kranjec Sabina
Osnovna šola Bibe Rocka Šoštanj
BANKA VELENJE d.d.
Baumax d.o.o.
BSH hišni aparati d.o.o.
CESTE MOSTOVI CELJE d.d.
CETIS-grafično podjetje d.d.
Cinkarna d.d.
Cvetličarna RUŽICA
Dekor Kofje
Forger Marjana Bar Platana
Frizerstvo CVETKA
GARANT d.d. Polzela
Glin Nazarje-IPP d.o.o.
GORENJE glin d.o.o.
GORENJE d.d.
HUDOURNIK d.o.o.
INO d.o.o.
IZLETNIK Celje d.d.
Klemenčič Jožefa
KOLINSKA d.d. Rogaški vrelci
Mizarstvo VETRIH
PARON d.o.o.
Pečnik Ela
PIVOVARNA LAŠKO d.d.
Pizzeria LA GONDOLA
Pizzeria Majcen Janez s.p.
POLZELA tovarna nogavic d.d.
Prosenc Vladimir, Zlatarstvo
RAMI d.o.o.
Rupnik Marja, Branko
Salobir Romana OPTIKA
SPEKTER, d.o.o. PIRH DRAGO s.p.
STEKLARNA ROGAŠKA d.d.
STEKLARSKA ŠOLA ROGAŠKA SLATINA p.o.
STOMA CENTER, Celje
Temnik Silvester
TISKARNA GOLC

TojnkoDoroteja
TRIPEX d.o.o.

Janez Hudej

**Pravico do kritiziranja ima samo tisti,
ki ima srce, da pomaga.**
Abraham Lincoln

DELO ORGANOV DRUŠTVA

11. SEJA UPRAVNEGA ODBORA

11.9.2003 smo imeli 11.sejo Upravnega odbora društva v prostorih društva v Celju.

Po pozdravu predsednika društva Hudej Janeza smo sprejeli predlagani dnevni red, ki je zajemal potrditev zapisnika prejšnje seje, pregled dela društva do 1.9.2003, aktivnosti društva do konca leta, smernice delovanja za naslednje leto, socialne probleme članov in razno.

Člani UO smo najprej potrdili zapisnik prejšnje seje. Pregled dela in realizacijo finančnega plana do 1.9.2003 je podal predsednik društva. Plan je bil realiziran v mejah načrtovanega, t.j. 65%. V tem obdobju smo izvajali redne športno rekreativne dejavnosti, udeležili smo se številnih tekmovanj, t.j. Radejevega memoriala v šahu, Grnjakovega memoriala v kegljanju, maratona Treh src, ekipnega tekmovanja v atletiki, tekmovanja v atletiki na Češkem in na evropskem prvenstvu v Assnu na Nizozemskem, kjer je lepe uspehe dosegel naš Hudej Janez. Potapljači so opravili potapljaški izpit, org. smo Zdovčev memorial v kegljanju. Organizirali smo tudi predavanje naše članice dr. Mirej Štambuk o ščitnici, sodelujemo v projektu "Odstranjevanje arhitektonskih ovir v Celju", imeli smo piknik v slov. primorju, izdali smo novo številko Koraka, izdali smo tudi knjigo pesmi "Pogled v sanje" naše članice Kitak Gordane, obiskovali smo člane na domovih in v domovih za ostarele ter podeljevali socialne pomoči članom.

Za naprej smo predvideli in org. predstavitev izdane knjige pesmi v Zdravilišču Laško 13.9.2003, vključitev v projekt Lastovka (predstavljanje naše dejavnosti v VVO). Mestna občina Celje nas je povabila na sodelovanje v projektu "Dan v mestu brez avtomobila". Zadali smo še nalogo organizirati letoletno srečanje članov v gostišču Hochkraut v Tremerju v mesecu decembru ter obisk članov v domovih za ostarele.

Člani UO so pregled opravljenega dela do 1.9.2003 in nadaljnje aktivnosti do konca leta potrdili. Potrdili smo

tudi podeljeno socialno pomoč članom.

Zveza paraplegikov nam je dodelila določena sredstva za nakup kart za kopanje, ki jih bomo razdelili tistim, ki bodo zaprosili zanje.

Gordana Kitak

12. SEJA UPRAVNEGA ODBORA

12. seja Upravnega odbora je bila 18.12.2003. Ker je bila zadnja v minulem letu, je bila bolj novoletno obarvana, vendar je bila vseeno delovna vsaj na začetku.

Predsednik nas je na začetku razveselil z dobro novico, da projekt NOVI PROSTORI napreduje. Zdaj se izvaja nova parcelizacija (združitev več parcel za nas) na lokaciji t.i. Sončnega parka na LAVI. Imamo pa tudi zagotovilo Mestne občine Celje o brezplačni primopredaji komunalno opremljenega zemljišča.

Zdaj se šele začne pravo delo.

Člani Upravnega odbora smo potrdili zapisnik prejšnje seje.

Na seji so bili sprejeti še naslednji sklepi:

- zaposli se mama Gregorja Janežiča s pomočjo Zavoda za zaposlovanje,
- imenuje se ožji odbor za obeležitev 25- letnice društva v sestavi Janez Hudej, Gordana Kitak, Mirko Temnik in Alojz Strniša,
- potrdili smo program dela in finančni plan za leto 2004, katerega je zelo kvalitetno pripravil predsednik,
- potrdili smo podeljene socialne pomoči članom, ki so bile podeljene med obema sejama,
- članarina za leto 2004 ostane enaka kot v letu 2003.

Na koncu pa smo si vsi zaželeli ZDRAVO LETO 2004.

Alojz Strniša

**Tudi najpočasnejši, ki ne izgubi izpred oči cilja,
gre še vedno hitreje od tistega,
ki blodi okrog brez cilja.**
Gotthold E. Lessing

SOCIALNO DELO

KRATKO IN JEDERNATO

OBISKI NA DOMOVIH ČLANOV

Obiskali smo 26 naših članov, ki se niso udeležili naših srečanj zaradi različnih vzrokov, tudi bolezni.

OBISKI V DOMOVIH UPOKOJENCEV

V domovih upokojencev imamo 4 naše člane. Obiskali smo vse in jih pri obisku tudi obdarili. Dali smo jim tudi nevračljivo socialno pomoč za zaključek leta. Vsakemu po 10.000 SIT. Obiskali smo jih dvakrat v letu.

OBISKI V BOLNICAH

V bolnici smo obiskali enega našega člana.

NEVRAČLJIVA SOCIALNA POMOČ

Socialna pomoč je bila dana za nakup avtomobilov in za predelavo avtomobilov. Socialna pomoč je bila dana tudi za ureditev stanovanj, za ureditev sanitarij, za tehnične pripomočke in pomoč članom v stiski.

Razdeljenih je bilo 20 socialnih pomoči, poleg tega še 4 socialne pomoči članom v domovih upokojencev in 5 socialnih pomoči našim članom, ki se šolajo.

Vsega skupaj smo kar 29-krat nudili socialno pomoč v skupnem znesku 1.005.000,00 tolarjev.

IZPOLNJEVANJE ANKET, SPREJEM ČLANOV

V letu 2003 smo sprejeli 6 novih članov, pri katerih je bilo potrebno narediti anketo in jih seznaniti z delom našega društva.

SPREJETI NOVI ČLANI V LETU 2003

1. GAJŠEK ANGELA
2. ČATER DANIJELA
3. ŠKRABLIN ALJOŠA
4. FLERE JOŽE
5. ROŠTOHAR IVANA
6. HVALA ANTON

UMRLI ČLANI V LETU 2003

1. JURŠE ALOJZ
2. FALE AVGUST
3. LEBEN PETRA
4. GAJŠEK ELIZABETA

Mirko Temnik

ZAPOSILITEV

V prejšnji številki našega časopisa smo vam poročali o zaposlitvi preko Zavoda za zaposlovanje Slovenije za izvajanje osebne asistencije in oskrbe invalidnih oseb na domu.

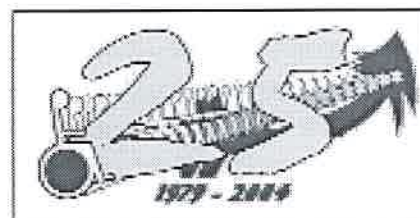
Na ta način smo stalno oskrbo zagotovili našemu članu **Petru Planinšku** in **Jožici Kerč** za dobo treh let. To pomeni, da bosta oba deležna te pomoči še dve leti. Konec leta 2003 smo po istem programu zaposlili tudi Janežič Slavico za oskrbo sina **Gregorja Janežiča**.

Sedaj je možna zaposlitev družinskega pomočnika oz. osebe, ki invalidni osebi nudi pomoč, ki jo potrebuje, na podlagi ZAKONA O SOCIALNEM VARSTVU (ZSV-C). Ta oblika zaposlitve za zaposlene ni ugodna, ker se za čas zaposlitve zamrzne izplačilo za tujo pomoč in nego. Pravico do izbire družinskega pomočnika ima polnoletna oseba s težko motnjo v duševnem razvoju ali polnoletna težko gibalno ovirana oseba, ki potrebuje pomoč pri opravljanju vseh osnovnih življenjskih potreb. Odločbo o izbranem družinskem pomočniku izda Center za socialno delo, ki tudi nadzoruje delo pomočnika. Več informacij o tej obliki zaposlitve lahko dobite na društvu.

Zahvaliti se moramo občinama Mozirje in Žalec, ki sta pomagali financirati zaposlitev.

FIHO za paraplegike ne podpira programov pomoči na domu, zato upamo, da bomo dobili podporo občin Mozirje, Žalec in Celje tudi v naslednjih letih.

Janez Hudej

KULTURA

POGLED V SANJE

Ne znam povedati, kako enkrat je bil občutek, ko sem avgusta držala v roki svojo prvo knjigo pesmi **"Pogled v sanje"**. Kljub vsemu delu si nisem predstavljala, da se bo to res zgodilo. S pomočjo društva, sponzorjev, predvsem pa z veliko dela, ki ga je v projekt in oblikovanje vložil Alojz Strniša, ter s čudovito ilustracijo Branka Rupnika smo ob Evropskem letu invalidov izdali moj prvenec. Sanje so postale resnica.

13. septembra smo v Zdravilišču Laško izpeljali prvo uradno predstavitev knjige. Bolj kot se je približeval ta dan, bolj me je zajemala trema. Kot voditeljica predstavitve nam je rade volje pomagala Sabina Kranjec, simpatična študentka, ki že nekaj časa dela na radijskih valovih.

Tako smo se z mojo hčerjo, mamo in Sabino tisti septembrski večer končno odpravile v Laško.

Modra dvorana, ki so nam jo prijazno odstopili gostitelji, je bila kmalu polna. Sabina je znala profesionalno voditi predstavitev in takoj sem se umirila, trema je kar izpuhtela. Najprej je spregovoril naš predsednik Janez in povedal, kako je knjiga nastajala, o njej je spregovoril tudi Beno Žnidaršič, ki je napisal predgovor v knjigi. Tudi moja učiteljica in prijateljica Cilka Lipnik je napisala nekaj besed.

S Sabino sva izmenično brali moje pesmi ob glasbeni spremljavi tria Žur, kot gostja pa je nastopila tudi mlada pevka Mateja Jan. Ves ta čas sem bila popolnoma sproščena, začutila sem ogromno pozitivne energije v prostoru. Ne da se vsega opisati z besedami. Tu in tam sem videla kakšno solzico, ki je drsela po nekem licu, in začutila sem, da so se moje pesmi dotaknile ljudi.

Res, neponovljiv večer. Sledilo je vsesplošno kramljanje ob pecivu in pijači ter prijetni glasbi ansambla Žur.

Doma hranim čudovita darila, ki so mi ji podarili prijatelji - Sabinino skrinjico, Matjaževo školjko iz daljne Afrike, bambus iz Lojzetovega šopka je še vedno v moji vazi in veselo raste.

Sreča naj bi bila sestavljena iz majhnih, drobnih trenutkov, nikoli ne traja večno.

Če je taka, potem je bil ta večer ena največjih srečic v mojem življenju.

Hvala vsem, ki so mi omogočili, da sem jo doživela.

Gordana Kitak

IZ DOMAČE IN SVETOVNE POEZIJE

Na temno modrem nebu mesec sveti.
Upihnila sem v tihi sobi luč in v temi
trepetam kot plašna ptica.
Jok me duši in potok solz mi grebe, kot
ostri kremplji grenke gube v lica.
Ah, tako daleč, daleč si od mene in
nikdar ne boš mogel razumeti, kako so težke
te noči brez tebe.

Vang-Seng-Yu

Saj res ne vem, zakaj sem mu pisala.
Pri srcu mi je zdaj tako hudo.
Če mogla bi, bi bridko zajokala,
tesno zakrila ranjeno roko.

V avgustu, na nedeljo sem pisala.
Žarele so mi žalostne oči.
In trikrat pismo sem potem prebrala,
s seboj nosila ga tri dolge dni.

Podlesek moj, sama sva zdaj ostala.
Samo ti veš, kako mi je hudo.
Saj res ne vem, zakaj sem mu pisala,
čemu zdaj nosim ranjeno roko.

Vida Taufer

Gordana bere svoje pesmi.

BOJAN REČNIK

ODŠEL JE TUDI BOJAN

Nekje dve leti je že, ko so začeli v naše društvo prihajati mladeniči, ki so raje odslužili svoj dolg državi - vojaški rok v humanitarnih organizacijah kot pa v vsakodnevnem druženju z orožjem. Naj reče kdo kar hoče, toda mislim, da so v tem času več koristili državi in njenim državljanom s svojim delom kot s puško.

Najprej nisem imela občutka, kako bo potekalo sodelovanje z njimi. Na začetku smo bili vsi malce zadržani. Danes pa vem, da so bili to čudoviti fantje, ki jih ne bomo pozabili tisti, ki smo delali z njimi, ne naši člani. Zlasti ne bomo pozabili "našega" Matjaža in Bojana, ki ga je nasledil. Postala sta naša prijatelja.

Decembra je poteklo Bojanovo služenje, malce smo ga še zadržali, žal pa smo se morali le posloviti in njegovo življenje poteka naprej v povsem drugačnem okolju. A vseeno upam, da se bo tako kot Matjaž spomnil na nas še kdaj tudi Bojan in nas prišel pogledat.

Ko razmišljam o teh mladih fantih, se spomnim lepega Matjaževega prispevka v enem od prejšnjih Korakov, kjer smo lahko prebrali, kako si je najprej predstavljal delo z nami in kako je bilo v resnici.

Res je, on in Bojan sta postala nekje naša. Vem, da jima marsikdaj ni bilo lahko, vseeno pa so se spletle vezi, ki velikokrat tudi ostanejo.

Dragi Bojan, upam, da tako misliš tudi ti. Želimo ti vse najlepše v prihodnosti. In veste, kaj bom sedaj napisala? Tiste lepe besede iz TV reklame, ki jih pove 80-letna igralka Štefka Drolčeva: **"Angelov ne moreš kupiti, lahko pa jih srečaš."**

Gordana Kitak

ZADNJI

Da si v nečem zadnji, še ne pomeni nujno nekaj slabega. To se je zgodilo tudi meni. Doletela me je ta usoda - čast, da sem bil zadnja generacija vpoklicanih v služenje civilnega vojaškega roka. Odkrito povedano, sem se sprva kar jezil, zakaj moram še ravno jaz spadati v to zadnjo generacijo. Če bi bil leto dni mlajši, mi vojske sploh ne bi bilo treba služiti. A danes, če pomislim nazaj, sem se globoko motil. Pravzaprav sem lahko le hvaležen za te zadnje omogočene dni v civilni vojski.

Ko sem začel, si nisem predstavljal, kaj bo moja naloga in kako se bom vključil v novo okolje. Kar nekoliko s strahom sem razmišljal o mojih bodočih šestih mesecih. Bil sem iz Celja, tako da najti društvenih prostorov ni bilo ravno težko. Ko sem prišel, sta me tam že čakala predsednik društva Janez Hudej ter tajnica društva Gordana Kitak. Na kratko sta mi opisala delovanje društva in pa seveda moje naloge in dolžnosti. Tako sem postal naslednjega pol leta voznik kombija. Na začetku sem se še nekoliko "lovil", saj so člani društva tako zelo razkropljeni, da sem jih včasih prav težko našel. Hodili smo na tekmovanja in prireditve, se rekreirali ob različnih športnih dejavnosti in se seveda tu in tam sprostil ob kozarčku ali dveh in prijetno poklepetali. Dnevi so minevali, kot bi mignil, življenje invalidov, njihove težave in navade so bile že moj vsakdan in prav vsi so mi prirasli k srcu. Vedno smo našli skupni jezik in kompromis, kako in še posebej kdaj bomo šli domov.

Najbolj so se mi vtisnili v spomin tekmovanja ribolova. Vstati smo morali zelo zgodaj, a smo se nekoliko tolažili s pregovorom, da kdor prvi pride, prvi melje oz. prvi dobi veliko ribo in da bo vse pozabljeno, ko bo riba pristala na naših trnkah. Žal sem bil nekoliko razočaran nad ugotovitvijo, da to le ne drži vselej in da ribiška sreča le ni odvisna le od zgodnjih jutranjih ur. So se pa naši ribiči zelo izkazali in pobrali kar nekaj pohvale vrednih pokalov in medalj. Seveda pa nikakor ne smem pozabiti na prijetne in adrenalina polne urice ob naših kegljačih, atletih in košarkarjih.

Vsak bi verjetno pomislil, da delo voznika ni ravno zahtevno in zanimivo, a bi se globoko zmotil. Doživel sem ogromno in še več, se naučil marsikaj in kar je najbolj važno, začel razmišljati o stvareh, na katere prej ne bi niti pomislil. Vsak dan dela je bil nekaj posebnega in zanimivega, obiskal in videl sem kraje, ki jih sicer nikoli ne bi. Resnično lahko rečem, da sem začel drugače gledati na življenje in začel bolj ceniti najosnovnejše, vsakdanje stvari. Pridobil sem si veliko novih prijateljev in poznanstev in z mnogimi izmed njih sem ohranil prijateljske stike tudi po izteku vojaške obveznosti.

Teh nekaj mesecev je minilo kot bi mignil, tako da je prišel dan mojega slovesa in seveda končanje služenja v civilni vojski. Bil sem zelo presenečen in ostal sem brez besed, saj so se vsi tako lepo poslovili in mi predali

lepo darilo, ki mi bo za vedno ostalo za spomin.
Vsem še enkrat hvala za topel sprejem medse in upam,
da jim bom tudi jaz ostal v lepem spominu.

Bojan Rečnik

Naredil si, Bojan, nešteto slik za naš arhiv, sebe pa seveda nisi mogel slikati. To moramo popraviti. Bodo že še priložnosti.
Oprosti!

LEPI TRENUTKI

Z LADJICO OB SLOVENSKI OBALI

Na lepo sončno nedeljo, 6. julija, sva se s punco že zgodaj odpravila proti morju, kjer so nam obljubljali izlet z ribiško barko. Vreme v notranjosti sicer ni bilo nič kaj obetavno, saj so debeli oblaki prekrivali vse nebo. A to nama ni vzelo poguma in izkazalo se je, da upanje ni bilo zaman. Ob morju je sonce močno pripekalo, tako da smo vsi kaj kmalu iskali hladno senco. Zbrali smo se torej pred srednjo gostinsko šolo v Izoli, nato pa odšli do pomola, kjer nas je že čakala naša ladjica po imenu Zlatoperka. Sprva nam ni bilo čisto jasno, kako bomo mi sploh prišli na krov, a so nam močni mornarji hitro razblinili vse naše dvome. Po štirje fantje so prijeli vsak voziček in nas brez problema spravili na ladjico. Ob tolikšnjem številu članov je bilo skoraj malo tesno, a je bilo zato vzdušje toliko bolj veselo. Pričeli smo torej pot ob naši lepi obali- tokrat za spremembo po morju.

Iz Izole smo krenili proti Piranu, katerega cerkev se je že od daleč dobro videla. Pluli smo mimo Simonovega zaliva, Strunjana,... Vodič nam je tudi pokazal, kje se gradi novi, težko pričakovani dom paraplegikov v Pacugu. Videli smo sicer le kup zelenega drevja, ker je dom pogledu z morja zakrit, a smo izvedeli vsaj približno lokacijo. Tako smo ugotovili, da je dom na zelo osamljeni lokaciji in resnično daleč od zvedavih oči, kot piše na internetni strani zveze paraplegikov. Poleg tega pa je cesta, ki vodi do koščka plaže zelo strma in vijugasta, torej dostopna le z jeklenim konjičkom. Verjetno nisem edini, ki ga takšna izolacija od ostalih ljudi, zabave ter slabo dostopna plaža ne veseli preveč. A da ne bo pomote, to je bil le oddaljen pogled s širnega morja.

Odpluli smo naprej vse do živahnega in prezasedenega Portoroža, tam pa se je ladjica obrnila in začeli smo se vračati proti Izoli.

Začela pa se je tudi peka sardelic na žaru. Ribiči so zavihali rokave in kmalu je slastno zadišalo. Jaz nisem ravno velik ljubitelj rib, zato sem jih pojedel bolj malo,

lahko z mnogih zadovoljnih obrazovbral, kako jim gredo sardelice v tek.

Kako teknejo.

Piran z morja.

Res so jih ribiči veliko spekli, vendar bi jih marsikdo še jedel tudi potem, ko jih je že zmanjkalo, kar pa pomeni, da so bile ribe res mojstrsko pripravljene - v oljčnem olju, kot se za Primorce spodobi. Vonj po ribah pa je takoj privabil tudi radovedne in vedno lačne ter kričave galebe.

Tudi večno lačni.

Kmalu se jih je nabrala cela jata in vrešče so se kregali za vsak ostanek, ki je priletel z ladje. Mi smo jih seveda kar dobro zalagali, tako da ni nobeden ostal praznega kljuna.

Po kosilu so se najpogumnejši pognali v toplo morje in toliko časa uživali v slani osvežitvi, da smo jim ostali skoraj ušli naprej. Toda prijazno smo jih počakali in skupaj smo potem nadaljevali pot proti "pristanišču." Izkranje je potekalo podobno kot vkrcanje, s to razliko, da je bila zdaj plima in zato je bilo treba vozičke dvigovati še višje. Toda fantje so bili nalogi kos in tako smo bili kmalu spet vsi na trdnih tleh. Zahvalili smo se fantom, ki so tako lepo poskrbeli za mirno plovbo in naše želodčke, pa tudi predsedniku društva paraplegikov obalnokraške regije Željku Geciju, ki nam je pomagal pri organizaciji izleta. Nekateri smo se potem odpravili še na sprehod po Izoli in pogledat v dom Dva topola, kako se kaj imajo distrofički, ter njihovo plažo, ki je res krasno prilagojena. Tako smo počasi sklenili druženje za tisti dan in se vsak v svojo smer odpravili domov. Lep pozdrav do naslednjic.

Bogdan Kronovšek

SEMIČ 2003

Kot že vrsto let poprej smo Društvo paraplegikov jugozahodne Štajerske tudi letos v septembru v Semiču rezervirali enotedenski psihofizični oddih za vse športnike. Zadnje tri dni so se nam pridružili tudi potapljači. V tem tednu smo se naužili veliko lepega vremena, izmenjali izkušnje, žal pa se nam je zgodila tudi ena neprijetna izkušnja na cesti pred gostiščem v Semiču. Našega

člana Mikca je zadel nazaj vozeči avtomobil, ki ga je upravljal Rom. Ta pa je zelo poznan policistom. K sreči ni bilo zlomov, samo odrgrnine in buška, ki pa jo je jezni doktor s težavo pregledal in zakrpal. Glede na neljubi dogodek se je vse ostalo dogajalo po pričakovanju in v uživanju Semiških lepot. Obiskali smo tudi naše stare prijatelje v Semiču, in sicer gospoda župana Janka, starejšo sosedo čez cesto, seveda pa tudi semiškega Hrama nismo izpustili, kajti tam so včasih stregle zelo dobre točajke, kjer smo znali popiti celo staro zalogo zdravilnega Jegermajstra.

Preizkušali smo se tudi o pregledovanju in popravljanju Hermanovega avta, ki ga je na koncu le moral mehanik pogledati in zamenjati obrabljene dele, da ne bi prihajalo več do neljubih dogodkov med vožnjo.

Za kuhinjska ter ostala opravila smo prosili Kladijo, za kamin in pečenje jedi pa sva poskrbela z Zoranom, tako da nismo nikoli ostali lačnih trebuhov.

Po predhodnem dogovoru s potapljači in predsednikom društva Janezom Hudejem ter z našim dolgoletnim prijateljem, vodjo potapljačev, inštruktorjem gospodom Brankom Ravnjakom so se dogovorili, da bo on čistil za opravljeni strokovni izpit za potapljača inštruktorja cellega odojka. Tako sta v petek ob enih popoldan pričela s pečenjem dva zares prava mojstra, saj sta zakurila kar pod orehom. Za obračanje sta uporabila za to napravljen motorček za obračanje odojkov, ki sta ga priključila kar na akumulator Mikčevega avtomobila. Vse se je počasi vrtelo ter peklo, seveda pa zraven ni manjkalo zalivanje naših želodcev z dobro domačo kapljico.

Najbolj naporno delo v Semiču 2003.

Ko pa so ob šestih prispeli naši prijatelji potapljači in ostali povabljeni, smo pričeli z zakusko in veseljačenjem. Moram reči, da so vsi pohvalili mojstra. Tako dobro pečenega odojka na tako preprost način še niso jedli. Da smo se zbrali v Domu paraplegikov Semič v tako velikem številu, je res za pohvaliti. Zmanjkalo je celo postelj za spanje.

To naše praznovanje se je zavleklo pozno v jutranje ure. Potem pa je sledilo naše pospravljanje za sabo, kjer sta se zelo dobro odrezali Polonca in Klaudija, da se nam invalidom ni bilo potrebno preveč naprezati in truditi okoli čiščenja.

V upanju, da se v letu 2004 spet vidimo v Semiču in da nas bo vsaj toliko, če ne še več, bi ob tem posebej pohvalil našega predsednika Hudej Janeza za izkazano dobroto. Vabimo ga, da bo z družino naslednje leto spet z nami. Ob tem bi pohvalil tudi našega dolgoletnega prijatelja inštruktorja Branka in njegovo ekipo za uspešno opravljene potope. Veselimo nadaljnjega sodelovanja v prihodnje.

Prav lep pozdrav vsem.

Vinko Hren

LORD of the DANCE

V soboto, 22. novembra, smo si štirje člani našega društva ogledali prav posebno predstavo. V Hali Tivoli je gostovala svetovno znana irska plesna skupina Lord of the dance. Mladi izvrstni plesalci so nas popeljali v čudežni svet irske glasbe, ritma, neverjetne plesne ubranosti in skladnosti. Težko si je predstavljati lepoto njihovega gibanja, nežnost dekliških teles, lahkotnost skokov preko odra, ker besede pač ne zmorejo povedati tistega, kar vidijo oči.

Pred sedmimi leti je skupina senzacionalno debitirala v Dublinu. Ustanovitelj Michael Flatley je s plesno upodobitvijo irskih mitov in dediščine ustvaril nekaj tako posebnega, da gledalci stoje s klici in ploskanjem, s pravimi ovacijami nagrajujejo nastop skupine. Plesne točke, ki sestavljajo slabi dve uri trajajoč program, so zgodbe, pripovedke in pesmi. Vsi nastopajoči brez izjeme so vrhunski umetniki. Dobro se bojuje z zlom, lepota in nedolžnost s preračunljivostjo in posesivnostjo in kot se končajo vse pravljice tega sveta, so največji zmagovalci dobrota, nesebičnost, ljubezen. V zanosu te skupine, ki se po odru premika rahlo kakor dih ali

bučno kot grom, pozabiš, da je zunaj navaden svet. Vrtinec glasbe, violine, korakov, prevzame človeka tako iskreno in globoko, da smo po koncu predstave vsi kot eden rekli le: čudovito, čudovito, čudovito!

Iskrena hvala predsedniku Janezu, ki je odobril ogled in dal kombi na razpolago, ter šoferju Bojanu, ki nas je sredi noči varno vozil. Doživeli smo nepozabne trenutke, ki ne bodo utonili v pozabo, saj je ogled takšne predstave resnično enkratno in izvrstno doživetje.

Marika Šerbela - Rupnik

Čudovit pogled na ples z glasbo v ušesih.

OB NOVEM LETU

Na konec leta smo prispeli, korake prve bomo spet začeli, da bi vsak svojo srečo našel, izpolnjeno upanje, moč za ustvarjanje in delček otroka v sebi.

To so le ene izmed lepih misli, ki sem jih med drugimi dobila z voščili za novo leto. Bilo jih je veliko in vesela sem tega.

Človek ne zna voščiti toliko želja, kot jih zmore uslišati življenje. Preproste stvari, majhna pozornost pa delajo čudeže.

V poznih večerih zadnjih dni me te lepe misli grejejo in premišljujem, kako mi ni bilo nič v življenju podarjeno in bijem bitko z njim že od rosnih otroških let.

Da, marsikatere želje, pa naj je še tako majhna, preprosta, nič posebnega, nam življenje ne uresniči nikoli. Morda smo največkrat krivi sami, naše človeške slabosti in sanje, ki jih ne znamo uresničiti. Ali pa jih ne moremo, ker nam to enostavno ni namenjeno.

Po praznikih opazujem ljudi. Vse se je vrnilo v tisto vsakdanjo sivino, zaprtost vase, delitev na mestno-vaško elito in ostale navadne smrtnike.

Sama živim za vsak dan posebej. In najdem lepe trenutke, ko srečam svoje prijatelje, ko zasije po dolgih dnevih sonce, ko mi spleza sosedov muc v naročje in ko še vedno najdem tistega otroka v sebi ali pa dekliško dušo, ki se ne bo nikoli postarala z mojim telesom.

Kako je že nekdo rekel?

Samo v tihem, otroškem hrepenenju je resnica, vse ostalo je življenja nesrečen poizkus.

A vseeno. Če ne gre drugače, če ne vidite svetle prihodnosti, ki nam jo na veliko obljublja (le kdo bi razmišljal o njej), živite tako kot jaz. Za vsak dan, za vsak trenutek posebej. Morda je ravno v tem čar življenja.

Pa srečno.

Gordana Kitak

NOVOLETNO SREČANJE

Čas neverjetno hitro beži. Zopet je bil december in 6.12. smo se zbrali na vsakoletnem novoletnem srečanju članov društva v gostišču Hochkraut v Tremarjih.

Za razliko od lani se je naredil čudovit sončen dan, opoldne smo se lahko še zunaj martinčkali na zimskem soncu.

Kot vedno je bila dvorana gostišča tudi tokrat polna do zadnjega kotička. Znova smo se srečevali stari znanci, nekaj je bilo tudi novih obrazov, malce kramljanja in obujanja spominov pa samo popestri takšen dan, drugačen od tistega pustega vsakdanjika.

Naš predsednik Janez je malce zamujal in v želodcih se nam je začela delati pajčevina. Zato smo ga komaj

dočakali in seveda tudi kosilo, pa še Miklavž naj bi čakal nekje v ozadju.

Janez nam je zaželel vse najlepše v prihajajočem letu (ko le ne bi bilo slabše), naši najmlajši pa so s spoštovanjem in strahom dočakali starega moža Miklavža, ki jim je razdelil darila.

Cankar je zapisal: "Samo v tihem otroškem hrepenenju je resnica, vse drugo je življenja nesrečen poizkus." No, slednje kakor za koga. Vem pa, da ne bom pozabila tistih radovednih in plašnih oči naših malčkov. Kako lepo je verjeti v nekaj lepega, dobrega, dokler ne odrasteš in ugotoviš, da je življenje vse prej kot pravljica. Sledil je najbolj pričakovan trenutek. Srečelov, ki smo ga spravili skupaj nekateri člani upravnega odbora društva. Seveda ga je vodil nenadomestljivi "konferansje" Boris in ga s svojimi šalami še malo popestril. Sreča je našla svoje izbrance, mislim da tudi tisti z manjšimi dobitki niso bili slabe volje.

Čas pa je tekel. Stemnilo se je že, nekateri so začeli odhajati. Takrat sem si zaželela en dolg sončen poletni dan, a nanj bomo še nekaj časa čakali.

Najbolj vzdržljivi so zdržali menda do jutra ob družbi gostov, ki so prišli za nami.

Ah ja, da ne pozabim. Seveda ni šlo brez glasbe. Ves čas so nam ustvarjali lepe zvoke člani tria Žur, le pevec se je nekam izgubil, ko je prišel Miklavž.

Naj bo takih srečanj še veliko, sicer pa bo kmalu pomlad in praznovali bomo 25-letnico obstoja društva. Do takrat pa vse lepo, morda se vam že uresničijo kakšne lepe novoletne želje.

Gordana Kitak

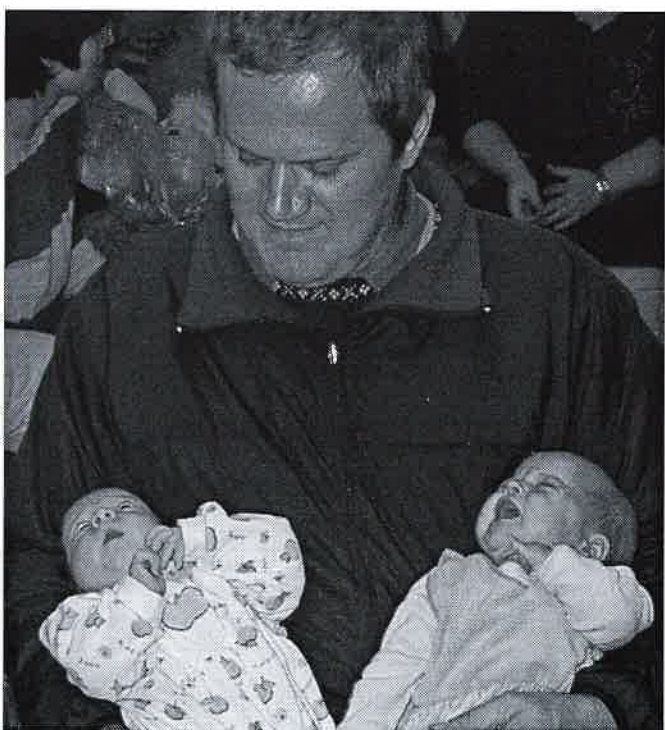

Novoletni ples.

DVOJČKI

Družinska idila Terškovich.

Še predsedniku se lepo podata.

Sredi leta 2003 so Terškovi bili zelo veseli družinskega prirastka, saj se jim je družina povečala za dvojčka Tjašo in Tadeja.

Oče Sašo je posebno žarel ob svoji ženi Mojci. Zelo vesela je bila tudi triletna Tamara, ki je tako naenkrat dobila kar dve "živi igrači".

Dogodka smo bili tudi v Društvu zelo veseli.

Ni kaj, čestitka tako mami Mojci kot tudi očetu Sašu.

Alojz Strniša

ŠPORT

ŽE SEDMIČ

Ekipno tekmovanje, naslov našemu Društvu.

V letu 2003 je Društvo paraplegikov jugozahodne Štajerske že sedmič postalo Ekipni državni prvak v atletiki. Le enkrat, to je leta 2002, je naslov prevzelo Društvo paraplegikov Ljubljanske pokrajine. Do sedaj je na tem tekmovanju sodelovalo največ tekmovalcev iz našega društva in si naslov tudi zaslužimo, čeprav nam v zadnjih dveh letih vztrajno jemlje "SAPO". Ne glede na to, da se tekmovanja udeležuje precej članov, ki so se nam pridružili po tistem letu, ko smo s tekmovanjem pričeli, je boj za prva tri mesta vedno bolj ogorčen. Trenutno kaže najbolje Korošcem, najmanjšemu Društvu paraplegikov. In če bodo nadaljevali s takšnim tempom, nas bodo kmalu prehiteli in bodo krepko na vrhu Ekipnega tekmovanja v atletiki. Na tem tekmovanju tekmujejo v osmih disciplinah (100m, 200m, 400m, 800m, krogla, disk, kopje, kij) in če ekipa nima predstavnika v kateri od disciplin, ne dobi potrebnih točk. Trenutno tekmujeva v voznjah le dva tekmovalca, poleg mene še Vinko Hren, in komaj čakava pomoči. Morda nama bo kmalu pomagal naš najmlajši član, ki je pogumno nastopal na 34. Memorialu B. Hrovatina. Tekmovali smo na štirih predvidenih tekmah. V Celju, Ljubljani in Mariboru smo bili najboljši, v Ravnah na Koroškem pa smo morali priznati premoč domačinom. V skupnem seštevku vseh tekem pa smo osvojili naslov Ekipnega prvaka v atletiki (23.004,21 točk) pred Ljubljančani (20.984,02 točk) in Korošci (19.993,33 točk).

MEMORIAL

34. Memorial prof. Bojana Hrovatina zopet v Celju

Leta 2003 je bila organizacija 34. Memoriala prof. Bojana Hrovatina zaupana našemu društvu. Tekmovanje organizira Zveza paraplegikov Slovenije v soorganizaciji pokrajinskih društev že 34 let zaporedoma v spomin prof. Bojana Hrovatina, ki je bil v Sloveniji pionir športa paraplegikov.

V zavodu za rehabilitacijo invalidov je bil prvi, ki je pričel športne prvine vključevati v proces rehabilitacije paraplegikov in pripravljati paciente oziroma športnike na prva tekmovanja v tujini. Namen memoriala je v prvi vrsti spomin na človeka, ki je v življenje slovenskih paraplegikov vnesel novo kvaliteto in številni športni uspehi nekoč in danes so plod njegovega dela. Zato ni prav, da nekatera društva na tekmovanje ne pošiljajo svojih članov.

Naše društvo je zastopalo kar 15 tekmovalcev, največ tekmovalcev, 20, je bilo iz DP Ljubljanske pokrajine, najmanj pa iz drugega največjega pokrajinskega društva paraplegikov DP severne Štajerske, ki ga je zastopala le evropska prvakinja v suvanju krogle. Vse čestitke Tatjani!

Memoriala se je udeležil tudi naš po letih najmlajši član, petletni Škrablin Aljoša, doma iz Rogatca, ki sta ga na tekmovanje sicer pospremila očka in mamica, a v voznji na 100m, ko je osvojil svojo prvo medaljo, njune pomoči ni potreboval. Na njegovi nadaljnji športni poti mu želimo še mnogo dobrih športnih dosežkov. Pri organizaciji tekmovanja nam je izdatno pomagal Atletski klub **Kladivar-Cetis**, s katerim društvo sodeluje vse od ustanovitve.

Za pomoč in podporo smo Atletskemu klubu in sodnikom zelo hvaležni in upamo, da bo sodelovanje ostalo tudi v prihodnje.

Rezultati naših tekmovalcev:

VOŽNJE

100m - memorialna disciplina

T51 ŠKRABLIN ALJOŠA, 2.mesto

T52 POVŠE ALEŠ, 2.mesto

800m v spomin Henrika Ubeleisa (odprta kategorija)

T54 HREN VINKO, 3. mesto

TROBOJ VOŽNJE

(specialni vozički)

Vožnje (100m, 200m, 400m)

T53 HREN VINKO, 2.mesto

Troboj meti (krogla, kopje/kij, disk)

- F51 STRNIŠA ALOJZ, 6.mesto
 F52 ZUPANC BRANKO, 1.mesto
 F52 KRONOVŠEK BOGDAN, 2.mesto
 F52 MIKEC SLAVKO, 3.mesto
 F52 FABJAN MLADEN, 5.mesto
 F53 PLANK HENRIK, 2.mesto
 F53 POVŠE ALEŠ, 3.mesto
 F54 HUDEJ JANEZ, 1.mesto
 F54 HREN VINKO, 3.mesto
 F54 ŠTRUCLIN ZORAN, 6.mesto
 F54 ROMIH MARJAN, 10.mesto
 F55 TEMNIK MIRKO, 7.mesto
 F56 CENTRIH RUDI, 2.mesto
 F57 TAJNŠEK IVAN, 4.mesto

Naj atleti.

PREOSTALA TEKMOVANJA V LETU 2003

Poleg tekmovanj na domačih prireditvah smo v atletiki imeli množično udeležbo tudi na mednarodnih tekmovanjih. Udeležili smo se mednarodnega tekmovanja v atletiki v Zagrebu, kjer je dosežen rezultat veljal tudi normo za nastop na paraolimpijskih igrah v Atenah. Tekmovanja sva se udeležila z Brankom Zupancem, s katerim sva nastopala tudi na evropskem prvenstvu v atletiki v Assnu na Nizozemskem. Na odprtem prvenstvu Češke v Nove mesto nad Metuji smo sodelovali Hudej, Kronovšek in Plank, na odprtem prvenstvu Švice v Langenthal-u pa sva tekmovala s Henrikom Plankom.

Za nami je najuspešnejša sezona v Atletiki tako po številu nastopajočih kakor tudi po doseženih rezultatih na tekmovanjih doma in v tujini.

Janez Hudej

Zelo uspešen v letu 2003 Branko Zupanc.

TEKMOVANJE NA ČEŠKEM

V petek, 15. avgusta 2003, smo se že zelo zgodaj zjutraj podali na pot proti Češki. Tam smo imeli odprto prvenstvo v atletiki, pa tudi klasifikacije za še ne klasificirane. Pot nas je preko mejnega prehoda Šentilj vodila mimo Graza do Dunaja, nato do avstrijsko-češke meje in naprej do našega hotela v mestu Hradec Kralove. Vozili smo se dolgih deset ur in zato smo nujno potrebovali nekaj počitka. Ogledali smo si sobe in kot v večini hotelov so bila tudi tu vrata v kopalnico preozka za naše vozičke. Vendar smo se vsak po svoje znašli in je kar nekako šlo. No, čez dve uri smo bili že na poti v 30 km oddaljeno Nove mesto nad Metuji, kjer je bil stadion pa tudi zdravniki klasifikatorji. Prvi dan sva šla torej na klasifikacijo Zofka in jaz. Zdravnici sem naredil kar nekaj dela, saj ni vedela, ali bi me obdržala v skupini F51 ali pa bi me prestavila v F52. Po dvodnevem premisleku in ob pomoči še enega zdravnika iz Francije me je nato zasidrala v skupino F52.

*V življenju niso pomembni mejniki,
ampak trenutki.*

Rose Kennedy

Prvi dan je torej kar hitro minil in vsi utrujeni smo popadali v postelje.

Zjutraj smo bili že zgodaj na nogah- okrog pol sedmih, saj so bile prve tekme že ob deveti uri. Hitro smo pozajtrkovali, nato pa odšli na stadion. Tam smo ostali ves dan, saj smo imeli tekmovanja ob različnih urah in smo seveda počakali drug drugega. Tako smo imeli na stadionu tudi kosilo in večerjo. Tekom dneva, med odmori, je potekala tudi razglasitev rezultatov in podelitev medalj ter priznanj najboljšim. Kar pet od šestih nas je dobilo medaljo, Tatjana Majcen pa je izpolnila tudi normo za olimpijske igre v metu krogla in diska. Zvečer smo v hotelu nazdravili na njen uspeh. Nato spet spanje.

Zjutraj se je zgodba ponovila, odšli smo na tekmovališča, na podelitev medalj in nato na kosilo. Po kosilu se nismo predolgo mudili na stadionu in smo kar hitro vzeli pot pod noge. Čakalo nas je 600 km do doma in nikoli ne veš, kaj lahko pričakuješ na cesti. Tako smo okrog dveh krenili po isti poti domov. Vožnja je bila dve uri krajša, a zato nič manj utrujajoča. Sive lase so nam na cestah po Češki in Avstriji delali podivjani motoristi in ostali vozniki. Po čudežu smo jo odnesli brez kakšne nezgode in tako živi in zdravi prispeli domov.

Tako se je končalo moje prvo večje tekmovanje v atletiki in vesel sem, da smo bili vsi tako uspešni.

Bogdan Kronovšek

RIBOLOV 2003

Leto 2003 se bliža koncu in s tem tudi nekatere športne dejavnosti. Tako je tudi čas, da potegnemo črto pod več ali manj uspešno sezono v športnem ribolovu.

Leto 2003 je minilo v znamenju prve udeležbe paraplegikov na uradnem Svetovnem prvenstvu v ribolovu za invalide, ki je potekalo v Italiji meseca oktobra.

Prvič smo se srečali slovenski paraplegiki - ribiči v Farovcu 25.5.2003 v postavi Antlej Matjaž, Centrih Rudi, Temnik Mirko in posamično Sovič Marjan. Za našo ekipo se je končalo slabo-brez prijema.

Več sreče je naša ekipa imela v Radečah (1.6.2003). Na terasi ob reki Savi, kjer bo leta 2004 potekalo svetovno prvenstvo v ribolovu za invalide, je naša ekipa imela več sreče. Centrih Rudi je osvojil 3. mesto, ekipa našega društva pa je zasedla 2. mesto.

Organizator tekmovanja je bilo naše društvo in ribiška družina Radeče z gospodom Romanom Titovškom na čelu, podpredsednikom Ribiške zveze Slovenije in

glavnim organizatorjem Svetovnega prvenstva v ribolovu za invalide. Tekmovanje je zato potekalo po pravilih in pod budnim očesom sodnikov iz RD Radeče. Pri organizaciji tekmovanja nam je pomagal, tudi g. Jože Kovačec, direktor CHIPTRONIC - REHA CENTER iz Ptuja, za kar se mu lepo zahvaljujemo.

Zelo dobro je naša ekipa tekmovala tudi v Ljubljani. Centrih drugo mesto med posamezniki in ekipa drugo mesto med ekipami. Vsako leto nas povabijo tudi na REHA pokal, ki ga organizira podjetje CHIPTRONIC - REHA CENTER, kjer se zbere veliko tekmovalcev v športnem ribolovu iz Slovenije in tudi iz tujine, tekmovanje pa poteka ves dan.

Žal na tem tekmovanju, ki je potekalo 30.8.2003 in na tekmovanju na Zgornjem Konjišču dne 3.9.2003 tekmovalci iz našega društva nismo osvojili vidnejšega uspeha.

Ponovno pa je za naše društvo bilo uspešno v Brestanici 6.9.2003, Centrih Rudi je bil tretji, in v Radljah, kjer smo 27 septembra že čutili mrzlo jesensko jutro, kar pa naše ekipe v postavi Centrih (prvo mesto), Antlej (tretje mesto) in Temnik ter posamično še Sovič in Fabjan ni motilo in je osvojila prvo mesto.

Kot sem že omenil, smo se v letu 2003 pripravljali tudi na Svetovno prvenstvo invalidov v ribolovu, ki je letos potekalo v Italiji. Posebnost teh prvenstev je, da jih ne organizirajo nacionalne zveze za šport invalidov, ampak nacionalne ribiške zveze. Zato je organizator Svetovnega prvenstva invalidov v ribolovu, ki bo naslednje leto v Radečah, Ribiška zveza Slovenije v sodelovanju z Zvezo za šport invalidov.

Dober prijem Rudi tudi v letu 2004.

Iz našega društva sem glede na dosežene rezultate bil edini, ki sem se lahko udeležil izbirnega tekmovanja v Brestanici za nastop v Italiji. Uspehu v ribolovu botruje sreča in tega dne mi ni bila naklonjena. Po prvem delu izbirnega tekmovanja sem bil v vodstvu, v drugem delu pa je v vodi na prostoru, ki mi je bil dodeljen, čofotalo veliko debelih mastnih krapov, a jih vaba na mojem trnku, ki je plavala med njimi, ni niti najmanj motila. Ostal sem brez ulova, a žal tudi brez prvenstva v Italiji, kamor sta se uvrstila kolega Čurči Vlado iz DP Novo mesto in Žalik Ivan iz DP Maribor.

Kljub temu da je dober ulov odvisen v precejšnji meri od sreče, igra veliko vlogo tudi ustrezna ribiška oprema. Žal si je mnogi ne moremo kupiti. Ne tiste najslabše, ki stane okrog 500.000,00 SIT, še manj pa tiste boljše, ki stane tudi več kot 2.000.000,00 SIT (beri dva milijona). To za naše razmere pomeni dober avtomobil.

Upajmo, da bo drugače v prihodnjem letu, ko bo Svetovno prvenstvo v ribolovu za invalide v organizaciji RD-Radeče v Radečah na reki Savi in bomo na domačem terenu, na območju, kjer deluje naše društvo, imeli v Slovenski reprezentanci tekmovalca iz našega društva.

Rudi Centrih

ŠAH V LETU 2003

Kot že nekaj let doslej so tudi v letu 2003 v društvenih prostorih potekali šahovski treningi. Srečevali smo se ob ponedeljkih od enih do štirih popoldne. Organizacijske niti je imel v svojih rokah Marko Trogar, bolj ali manj redno pa smo se ob kraljevski igri srečevali še Vinko Hren, Roman Hrženjak, Franc Ivenčnik, Sandi Kandorfer, Jožica Kerč, Slavko Mikec in Mirko Temnik. Šahirali smo na treh mizah, veliko pa je bilo tudi priložnosti za druženje in klepet ob kavici.

Kakor za vse športnike tudi za nas šahiste pomenijo poseben izziv različna tekmovanja. Lani smo se udeležili petih turnirjev, dveh internih in treh meddruštvenih.

Najprej je bil 14.aprila v prostorih društva organiziran 1.velikonočni turnir. Udeležilo se ga je 7 članov, najbolje se je odrezal Mirko Temnik, ki je odnesel prvo nagrado. 16.maja smo se udeležili tradicionalnega, že osmega Radejevega memoriala v Novem mestu. Zbralo se je 27 šahistov paraplegikov iz cele Slovenije. Zmagala je Mojca Grilc iz Sevnice, od petih članov, ki so se turnirja udeležili, pa je bila z 8.mestom najvišje uvrščena

Jožica Kerč.

Jeseni smo se udeležili še dveh meddruštvenih turnirjev. Najprej smo se 1.oktobra odpravili v Ankaran na 2.šahovsko srečanje v spomin na Viktorja Brezovnika. Na črno belih poljih se je pomerilo 25 šahistov v posamični in ekipni konkurenci. Zmagali so Edo Planinc iz Ljubljane kot posameznik in ekipa Ljubljane. Naša najboljša uvrstitev je bilo 3. mesto v ekipnem tekmovanju. 11.oktobra pa smo se v Slovenj Gradcu udeležili še Državnega prvenstva invalidov v šahu. Konkurenca je bila izredna, temu primerna pa tudi naša uvrstitev.

Za konec šahovske sezone pa je bilo 8.decembra organizirano še interno društveno tekmovanje, kjer je zmagal Sandi Kandorfer.

Naše želje v tem letu ostajajo, da bi se v čim večjem številu srečevali ob šahu in zato na tem mestu vabimo vse ljubitelje te zanimive igre, tudi člane, ki do sedaj niso hodili na treninge, da se nam pridružijo ob ponedeljkih v društvenih prostorih.

Velika, do sedaj neuresničena želja pa ostaja, da bi tudi Društvo paraplegikov JZ Štajerske organiziralo meddruštveni turnir v šahu, za kar pa je seveda potrebno veliko truda in tudi denarja.

Jožica Kerč

Zagrizen domač dvoboj.

Kar zapravimo, vzamemo dedičem; kar po neumnem štedimo, jemljemo sebi.

Francoski pregovor

POTAPLJANJE

Potapljaški izpit - Piran, 14. junij

Po dolgih in zanimivih vajah, ki smo jih opravili v sklopu tečaja potapljanja, je končno nastopil čas zaključnega izpita. Sam izpit je potekal v dveh delih. Teoretični del smo opravili pod budnim nadzorstvom naših inštruktorjev 6. junija v društvenih prostorih v Celju. Ogledali smo si tudi videokaseto, ki smo jo posneli med opravljanjem vaj v bazenu. Ob tem nas je Branko opozoril na nekatere manjše napake pri tehniki plavanja, ki smo jih morali še odpraviti. S tem smo bili pripravljene na praktični in za nas najzanimivejši del, ki je potekal na panti v Piranu.

V soboto, 14. junija, smo se Barbara, Tomaž in jaz zgodaj zjutraj dobili v Celju in se počasi odpravili proti Piranu. Celotna skupina nadebudnih tečajnikov in spremljevalcev se je zbrala pred društvenimi prostori Društva paraplegikov Istre in Krasa, ki smo jih dobili v uporabo za naš izpit.

Ob 8. uri sta prišla po nas dva mornarja z motornim čolnom slovenske vojske. Najprej smo na motorni čoln naložili vso našo prtljago (predvsem potapljaško opremo) in jo odpeljali na Piransko punto, kjer je potapljaški center. Nato se je čoln vrnil še po nas, nanj so naložili tako nas kot naše vozičke in ker smo imeli dovolj časa, smo se na hitro odpeljali na ogled slovenske obale vse do Izole in nazaj do Pirana.

Ko smo prišli na punto, nas je tam že čakala televizijska ekipa, ki je posnela vse dogajanje. V oddaji, ki je bila nato prikazana na televiziji Slovenija, je bil predstavljen namen in koristi, ki jih potapljanje prinaša ljudem s posebnimi potrebami. Ljudje so lahko videli, da pomoč potrebujemo praktično samo pri vstopu in izstopu iz vode, pri sami namestitvi opreme, pa smo praktično samostojni.

Pred samim izpitom smo se razdelili v pare, vsi naenkrat pač ne moremo v vodo. Prva sva se v vodo podala Barbara in jaz z inštruktorjema Brankom Ravnjakom in Rebeko Handžič. Po namestitvi vse potrebne potapljaške opreme (potapljaška obleka, pas z utežmi, kompenzator plovnosti z jeklenko in regulatorjem in potapljaška maska) smo se počasi potopili na globino deset metrov. Sam potop je trajal nekaj več kot dvajset minut. Pod vodo sva z Barbaro opravila vse predpisane vaje (praznjenje potapljaške maske, delo s kompenzatorjem plovnosti, izenačevanje pritiska, ...) in ob tem prvič prav izkusila, kakšen je podvodni svet. Seveda kot prava

potapljača. Mimo nas so plavale razne ribe, videli smo morskega konjička, opazuješ lahko morske vetrnice, školjke in še marsikaj drugega. Vse skupaj je minilo vse prehitro in počasi smo se dvignili na površje.

Za nama so v parih po dva sledili še drugi tečajniki. Vsi smo uspešno opravili izpit. Po potopu je seveda sledil še obvezni potapljaški krst, ki pa ni bil prehud (nekaj udarcev s plavutkami čez rit).

Rad bi se zahvalil tudi potapljaškemu centru Norik v Piranu, ker so nam nudili svoje prostore, pomagali pri opremi, nam omogočili dostop do sanitarij in tušev (naredili so nam leseno rampo) in nam s tem omogočili, da smo se pri njih počutili udobno, predvsem pa enakovredno z drugimi potapljači.

S tem pa dogodivščin tistega dne še ni bilo konec. Vojaški gliser je najprej odpeljal vso našo opremo nazaj do avtomobilov, nato pa se je vrnil po nas. Skupaj smo se odpeljali vse do luke Koper, kjer smo odložili enega od mornarjev in natočili bencin. S polnim rezervoarjem nam je nato naš krmar pokazal, kaj vse zmore takšen motorni čoln. Lako rečem, da se je vsem precej dvignil adrenalin. Potem smo se odpeljali nazaj do Izole, kjer so nas že čakali preostali člani naše ekipe.

V Izoli je namreč sledil slavnostni zaključek našega izpita. Izolska županja nam je podelila zaslužene diplome za uspešno opravljen potapljaški izpit. Temu pa je seveda sledila tudi zaslužena zabava.

Izpit pa seveda ni bil tudi zaključek našega druženja. Skozi celo poletje smo pridno obnavljali naše znanje in se ob tem naučili marsikaj novega. Vozili smo se s podvodnim skuterjem, kar je zelo zanimiva izkušnja.

Jeseni smo se udeležili dneva slovenskih potapljačev, žal pa nam jo je zagodlo vreme in s potopom ni bilo nič. 18. oktobra smo se znova odpravili na Murter in uspešno opravili predviden potop.

S tečajem je začela že nova skupina in upam, da bomo z novimi nadebudnimi potapljači v prihodnosti doživeli še marsikatero zanimivo pustolovščino.

Aleš Povše

**Kdor lahko izbira med pametjo in lepoto,
naj za svojo damo izbere lepo,
za svojo ženo pa pametno žensko.**
Calderon de la Barca

KEGLJANJE

Iz nekaj poskusnih metov zraven "hodečih", bolj za hec kot zares, je nekaj naših paraplegikov-zanesenjakov (Jože Magdič-Prekmurje, Alojz Grnjak-Koroška, Peter Zdovc-Celje in še drugi) na začetku osemdesetih razvilo enega najbolj množičnih športov med slovenskimi paraplegiki. Zanimivo, da kegljanja paraplegikov v tujini skoraj ne poznajo in tudi ni uvrščen v program paraolimpijskih iger.

Kegljanje je šport, ki te hitro zasvoji, pod pogojem, da ne obupaš po začetnih polomijah in neuspehih, kar je pa logično, saj uspehi pridejo s treningom kot pri vseh športih. Vendar je to pri kegljanju še posebej izrazito. To se vidi pri rezultatih, saj so bili na začetku tega športa, torej 20 let nazaj, rezultati za polovico nižji od rezultatov neinvalidov, danes pa smo se jim že skoraj približali (Kanc Tone-Dolenjska, 517 podrlih kegljev).

Razdeljeni smo na štiri kategorije, in sicer paraplegiki moški, parapleginje ženske, tetraplegiki in veterani (nad 50 let starosti). Tekmujemo pa ligaško tekmovanje od oktobra do maja v organizaciji vseh društev razen DP Gorenjske (zaradi nedostopnosti kegljišča) in pa DP Dolenjske (iz istih razlogov). Štejejo pa šest najboljših rezultatov za skupno ligaško zmago posameznikov in ekipno (v ekipi so štirje tekmovalci-eden tetraplegik ali ženska). Posebej so tudi kvalifikacijska tekmovanja za uvrstitev na državno prvenstvo v organizaciji ZŠIS, ki se prireja vsako leto. V ta namen imamo v Celju-kegljišče Golovec vsako sredo trening-rekreacijo, katerega se udeležuje kar precej naših članov.

Naše društvo je dosegalo že vidne rezultate, in sicer smo ekipno v lanskem letu dosegli dve tretji mesti (Zdovčev memorial v Celju, katerega organizira naše društvo, in pa pokal občine Litija v Litiji) ter več prvih, drugih in tretjih mest med posamezniki predvsem v kategoriji tetraplegikov (rezultati se objavljajo v Paraplegiku in pa tudi v našem glasilu).

Kot lahko vidite, je v tem športu marsikaj zanimivega, predvsem pa ne manjka zdravega tekmovalnega duha.

Zato vas vabim, da se nam pridružite!

Mladen Fabjan

**Roman v akciji.
Verjemite, vsi so padli.**

Kegljanje na ulici. Užitek.

ARHITEKTURNE OVIRE

CELJE BOLJ PRIJAZNO

Več kot polovico svojega življenja sem že uporabnica invalidskega vozička. V tem času se je marsikaj spremenilo, izboljšalo, le celjski pločniki ne!

Ampak lani leta 2003, so se v letu invalidov tudi nekdanje neuresničljive želje začele uresničevati. Arhitekturne ovire so dobile novo ime - komunikacijske in grajene ovire na prometnih površinah, našlo se je nekaj denarja in na Trgu celjskih knezov 9 se je prižgala zelena luč. Stekli so pogovori, izdelal se je projekt za 51 prehodov v ožjem središču Celja in prvi robnik je padel. Po začetnih zadregah smo se le sporazumeli, kaj hočemo - položne klančine! Pri tem gre velika hvala g. Marjanu Škofcu za odličan projekt, njemu in g. Egonu Hermanu pa za zavzetost, da se zadeva izpelje, kot je prav. V času vročega poletja je podjetje CE-KA Celje v določenih intervalih izvedlo 22 prehodov. Celje je začelo postajati bolj prijazno invalidom na vozičkih pa tudi starejšim ljudem in mamicam z vozički

Meni osebno (živim v samem centru) pa se je odprla možnost, da lahko sama pridem do zdravstvenega doma, bolnice, pošte.. Moj "manevski prostor" se je iz Stanetove in dela Prešernove ul., Glavnega in Krekovega trga povečal in na vidiku so bile še nove možnosti. Sončno poletje se mi je zdelo še bolj sončno in počutila sem se skoraj "vsemogočno". Toda tudi sonce enkrat zaide in tako se je začelo. Denar je bil kot ne porabljen, g. Egon Herman, ki je bil kot predstavnik Občine Celje zadolžen za izpeljavo zadanega projekta, je zamenjal službo in vse je obstalo! Leto 2003 se je izteklo in v pričakovanju novega vedno zaželimo drug drugemu da bi se uresničile vse lepe želje. Želim nam, da bi na Občini Celje tudi v tem letu našli dobro voljo in posluh ter seveda denar za dokončanje tega zadanega projekta. Želim tudi, da bi v tem projektu našlo mesto še kakšno križišče, ki je bilo izpuščeno, in da bi se odprava komunikacijskih in grajenih ovir prenesla tudi na gradbene objekte. Predvsem pa, da bi se pri gradnjinih objektov resnično upošteval PRAVILNIK o zagotavljanju neoviranega dostopa, vstopa in uporabe objektov v javni rabi in večstanovanjskih stavb.

Zakaj to omenjam?

Zato, ker je v centru Celja odprt nov poslovno - trgovski

objekt (CELEA PARK), ki je nasm invalidom na invalidskih vozičkih (razen iz garažne hiše) nedostopen. Narejena je sicer klančina, ampak ni ga junaka, ki jo premaga brez izdatne pomoči! Pravilniki naj bi bili napisani zato, da se jih upošteva, ali ne? Toda to je že druga zgodba.

In želim si, da na uresničitev teh želja ne bi bilo potrebno čakati do naslednjic, ko bo spet leto invalidov.

Nataša Lotrič

Zelo majhen gradbeni poseg.

Kako malo je bilo potrebno narediti in ovire ni več.

V MESTO BREZ AVTOMOBILA

V ponedeljek, 22. septembra 2003, je bilo mesto Celje od jutra do večera brez avtomobila. Tistega dne so Celjani v ožjem središču mesta lahko dihali zrak brez plinov iz izpušnih cevi jeklenih konjičkov, brez katerih mnogi še tja ne morejo več, kamor gre cesar peš. Pa bi središče mesta Celje na Trgu celjskih knezov res lahko izgledalo kot zapuščeno mesto, če se tam, na samem cestišču in parkirišču, po katerem se dnevno sicer vozi na tisoče avtomobilov in drugih motornih vozil, ki bruha-jo ogljikov dioksid in povzročajo hrup, ne bi odvijale različne aktivnosti, ki smo jih s svojo udeležbo popestrili tudi člani društva.

Mesto Celje se je vključilo v Evropski teden mobilnosti, ko po Evropi za ves promet zaprejo mestna središča, v mestih brez avtomobilov pa organizirajo različne prireditve. K sodelovanju nas je prijazno povabila gospa Alenka Avguštin iz projektne pisarne Celje zdravo mesto. Povabilu smo se z veseljem odzvali in na prostoru pred mestno občino prikazali kako lahko ljudje na invalidskem vozičku igrajo namizni tenis, kako lahko kegljajo in kako lahko igrajo košarko. Naš likovni umetnik Branko Rupnik pa je svoje mojstrstvo prikazal v živo in pod njegovim čopičem je med tem časom, ko smo se ostali podili za žogo, podirali keglje in odbijali žogico za namizni tenis, na platnu nastajal del mesta Celja. Z nami se je "točno" opoldne srečal tudi župan Mestne občine Celje gospod Bojan Šrot. Beseda je nanesa na projekt odprave arhitekturnih ovir na javnih površinah, ki je bil v mesecu septembru v polnem teku. Gospoda župana smo opozorili tudi na mnoge javne zgradbe, ki ne omogočajo neoviranega dostopa funkcionalno oviranim osebam, predvsem pa tistim, ki se lahko premikajo le s pomočjo invalidskega vozička. Vsak udeleženec akcije V mesto brez avtomobila je prejel majico z logotipom Mestne občine Celje.

Lepo jesensko vreme je šlo na roko organizatorju, Oddelku za okolje in prostor in promet, posebno pa še nam, ki smo se, že rahlo utrujeni, okrog druge ure, ko je v celjskem vsakdanjiku še posebej vrvež, lahko brez nevarnosti, da bi nas kdo povozil, sredi "širokih" cest sprehodili do bližnje okrepčevalnice, kjer smo si pred odhodom proti našim domovom nabrali novih moči.

Res je bil pravi užitek sprehod po mestu brez hrupa motorjev, brez cviljenja zavor in hupanja. Mesto pa je bilo, če ne upoštevamo udeležencev akcije, tudi brez ljudi, kakor da po svojih dnevni opravih, v trgovino, k

frizerju, na banko, na tržnico, na pivo ali na obisk ne znajo drugače kakor z avtomobilom in le redki mimoidoči so vsak pri sebi vzdihovali, kako bi bilo lepo, ko bi vsak dan bil takšen kot tisti lep sončen ponedeljek, 22. septembra 2003.

Tako smo dejali tudi mi, ko smo ugotavljali, da so za čuda parkirni prostori za invalide prosti.

Ljudje, ustavite ves promet, pa bomo imeli invalidi kje parkirati!

Janez Hudej

Košarka na ulici. Super.

Brezskrben pogovor v senci na cesti.

Bogastvo človeških izkušenj bi izgubilo nekaj radosti, če ne bi bilo treba premagovati nobenih ovir.

Helen Keller

ČATEŽ

Kovačeva kobilica je pač bosa.

Ta pregovor velja tudi za naše hišice, ki niso primerno opremljene za bivanje tetraplegikov. Vsako leto si rečem, da bom nekaj napisal o tem. Letos sem zbral korajžo. Opis bo samo pod slikami kot ilustracija. Presodite sami.

Postelja brez trapeza!!!!!!!

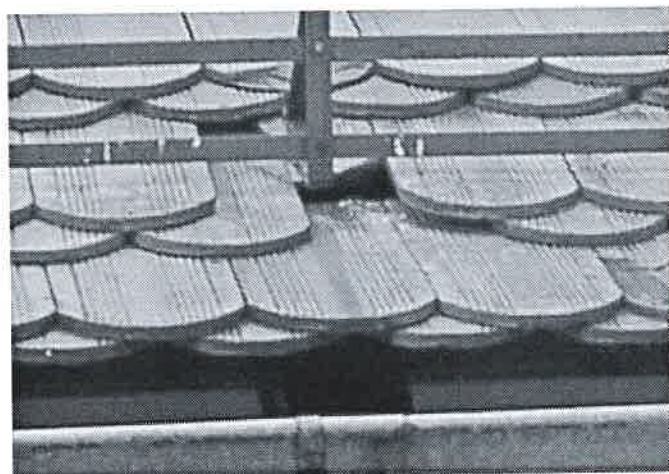
Nedostopna miza!!!!

Prekratka ravnilina pred klančino in za njo!!!!

Zelo primeren umivalnik in pipa!!!!

In na koncu pušča streha!!!!

tetraplegik

ZDRAVJE

STROKOVNO PREDAVANJE IN POGOVOR O BOLEZNIH ŠČITNICE

5.6.2003 smo se zbrali v prostorih Društva paraplegikov jugozahodne Štajerske, kjer sem članom predavala o boleznih žleze ščitnice.

Bolezni ščitnice so v svetu in Sloveniji pogost problem. Novejše raziskave govorijo, da ima v našem geografskem omročju bolno ščitnico vsak peti prebivalec. Bolezni ščitnice so pogoste predvsem pri ženskah.

Ščitnica je žleza, ki se nahaja na sprednji strani vratu, pred hrustanci grla. Je metuljaste oblike in tehta nekaj gramov. Izloča hormona, ki uravnava presnovo.

V prejšnjih časih je bil najpogostejši vzrok za boleznii ščitnice bilo pomanjkanje joda v tleh, ki je značilno za alpska področja. Le - to je namreč posledica zadnje ledene dobe, po koncu katere so ledeniki s svojim gibanjem odnesli vrhno plast tal, ki je vsebovala jod. Posledica pomanjkanja joda, ki je bistven sestavni element ščitničnih hormonov, je povečana ščitnica-golša (med ljudmi je poznan tudi izraz "krof"). Golšavim materam so se pogosto rojevali tudi umsko prizadeti otroci, po drugi svetovni vojni je bilo z zakonom uvedeno obvezno jodiranje soli, ob koncu devetdesetih let so dozo še povečali.

Kljub tem so sistematska raziskovanja slovenske osnovnošolske populacije pokazala, da ima še 10-20% otrok povečano ščitnico.

Ni samo povečana ščitnica znak bolezni. Še bolj pomembne so hormonske motnje-motnje delovanja žleze, kadar le-ta izloča preveč ali premalo hormonov. Najpogostejši vzrok za premajhno delovanje ščitnice je **kronično avtoimunsko vnetje ščitnice**. To je bolezen, ki nastane, kadar lastni imunski sistem prepoznava tkivo ščitnice kot tuje in jo napada. Posledica več let trajajočega vnetja je propad žleze in pomanjkanje hormonov. Pomanjkanje ščitničnih hormonov, strokovno imenovano HIPOTIROZA, se kaže kot upočasnjena presnova: oseba se redi, je zaspana, upočasnjena, utrujena, ima otekline okrog oči, pogosto jo zebe, je zaprta, mesečno perilo je pri ženskah neredno, pride do zvišanja ravni holesterola v krvi. Bolezen se zdravi z doživljenjskim nadomeščanjem hormonov, ki se jemljejo v tabletah. Ščitnica lahko tudi preveč deluje.

V kri se zaradi bolezni sprošča preveč hormonov. Oseba hujša, poti se, vroče ji je, tresejo se ji roke, je nervozna, agresivna, nespečna, pogoste so driske, motnje srčnega ritma. Najpogostejši boleznii, ki se kažeta kot preveliko delovanje ščitnice - HIPERTIROZA - sta **bazedovka** (ime je dobila po nemškem zdravniku von Basedowu, ki jo je med prvimi opisal) in **avtonomni gomolj** v ščitnici. Bazedovka je bolezen, podobna prej opisanem kroničnem vnetju, vendar pri njej obstajajo protitelesa, ki se vežejo na ščitnične celice in povzročajo njihovo pretirano delovanje.

Avtonomni gomolj je del tkiva žleze, ponavadi se najde pri pacientih z golšo, ki preveč deluje in se ne odziva na normalne načine uravnavanja, zato mu rečemo "avtonomni". Obe boleznii sta nevarni, lahko se tudi končata z smrtnim izidom, če se prepozno odkrijejo, ali neredno zdravita. Na koncu smo se dotaknili tudi tumorjev ščitnice, ki so redki in ozdravljivi, če se zgodaj odkrijejo.

Na predavanju smo govorili tudi o diagnostiki bolezni ščitnice kakor tudi o zdravljenju, kar presega namen tega kratkega prispevka. Udeleženci so se lahko z menoj pogovarjali in postavljali vprašanja ter dobili nasvete. V Splošni bolnišnici Celje deluje vrsto let Ambulanta za boleznii ščitnice, v kateri tudi sama delam enkrat tedensko. Imamo zelo dolgo čakalno dobo, kar tudi govori o pogostosti bolezni ščitnice na našem področju.

Mirej Vrabc

Pazljivo poslušanje.

ZDRAVLJENJE Z BARVAMI

Vsaka barva v spektru vsebuje specifična zdravila. To je bilo znano že starodavnim zdravnikom, a šele danes postaja splošno priznано. Barva nam lahko prinese veselje in zdravje. Na nas delujejo njeni vidni in nevidni vplivi.

- 1. RDEČA** zdravi krvni obtok, depresijo, strah in drugo. To barvo vsebujejo: rdeča pesa, redkev, robidnice (kopišnice), ribez idr.
 - 2. ORANŽNA** zdravi bolezni ledvic, bronhitis, žolčne kamne, paralizo, fizično vitalnost in vplive na intelekt. Vsebuje jo sadje in zelenjava oranžne barve: pomaranče, marelice, breskve, dinje, repa idr.
 - 3. RUMENA** barva zdravi jetra, črevesje, kožo, vzdržuje ravnotežje in optimizem. Vsebujejo jo limone, grenivke, ananas, koruza idr.
 - 4. ZELENA** zdravi krvni pritisk, čire na želodcu, daje življenju svežino in sijaj kot prihod pomladi. Vsebujejo jo vse zelene zelenjave in sadje, katerih reakcije niso alkalne.
 - 5. MODRA** ublaži razburjenje, je stabilizator, antiseptik. Vsebujejo jo modro grozdje, slive, borovnice idr.
 - 6. INDIGO** je kombinacija temno modre in male količine rdeče. Deluje na živce in psihični potencial človeka. Zdravi bolezni oči, ušes, nosa, grla. Vsebuje jo sadje modre barve.
 - 7. VIJOLIČNA** barva ima največ vibracij. Deluje na poškodovani živčni sistem. Zdravi tudi obolenje ledvic in mehurja. Vsebujejo jo škrlatno rdeče grozdje, robidnice, rdeča pesa idr.
- Pri prehranjevanju morajo biti misli optimistične in pacient naj si vizualizira (vidno predstavlja) srečno in dobro ozdravitev.

Z barvami si napolnimo telo na naslednje načine :

1. z bivanjem v naravi,
2. z oblačenjem v oblačila teh barv,
3. s hrano takih barv,
4. z ustrezno obarvanimi zidovi v stanovanju in na delovnem mestu,
5. z nošenjem nakita, bižuterije iz naravnega materiala teh barv (prstani s kamni, uhani idr.),
6. z vdihavanjem eteričnih olj teh barv,
7. z vizualizacijo (vidno predstavo) barv,
8. z miselnim ukazom, ko imamo roko ali telo pod tekočo vodo (pipa, tuš, reka, morje): Naj gre vsa negativna energija iz mene globoko v zemljo in naj nikomur ne škoduje!

Tako smo pod tekočo vodo pet minut, nakar si damo drugi ukaz: " Naj se napolni moje telo z vsemi energijami, ki jih potrebujem!" Tudi po tem ukazu smo pod tekočo vodo pet minut. Ukaza izpolnujemo enkrat na dan.

Rojeni v znaku tehtnice, vodnarja, dvojčkov, rib, škorpiona in raka se lahko praznijo in polnijo z energijo brez vode. To torej lahko počnejo v postelji, med vožnjo (če ne vozijo sami) ali kjerkoli.

Osmi način zdravljenja (je pravzaprav tudi z barvami) je najbolj naraven, zato delamo to vse življenje.

9. Poslušanje glasbe, ki nam ugaja.

Pozitivne misli in dejanja nam omogočajo srečo in nas duhovno osvobajajo.

Povzeto po ugotovitvah gospe Cilke Lipnik.

Gordana Kitak

NA JUGU ČRNE AFRIKE

S to številko KORAK-a pričenjamo objavljati potopis našega vojaka Matjaža Šušteršiča NA JUGU ČRNE AFRIKE.

Včasih je najbolje pričeti kar s koncem. Torej, po koncu delovanja v Društvu je prišel čas za en daljši dopust v eksotičnih krajih. Glede na cene letalskih vozovnic sva se z dekletom odločila za rezervacijo vozovnic za Peking, Miami in Johannesburg. Prva možnost je kmalu odpadla zaradi izbruha virusa sars (saj ne da bi se ga bal, a predstavljajte si, kakšen medijski cirkus bi nastal v Sloveniji, če bi se slučajno kdo od naju okužil z njim!), za Miami sva bila na negotovi čakalni listi in preostala nama je le še tretja možnost. Afrika. Za načrtovanje nama niti ni ostalo veliko časa. Do odhoda nama je načrt uspelo končati le v grobem. Pot naj bi naju v petdesetih dneh skozi Južno Afriko s Svazijem in Lesotom vodila v

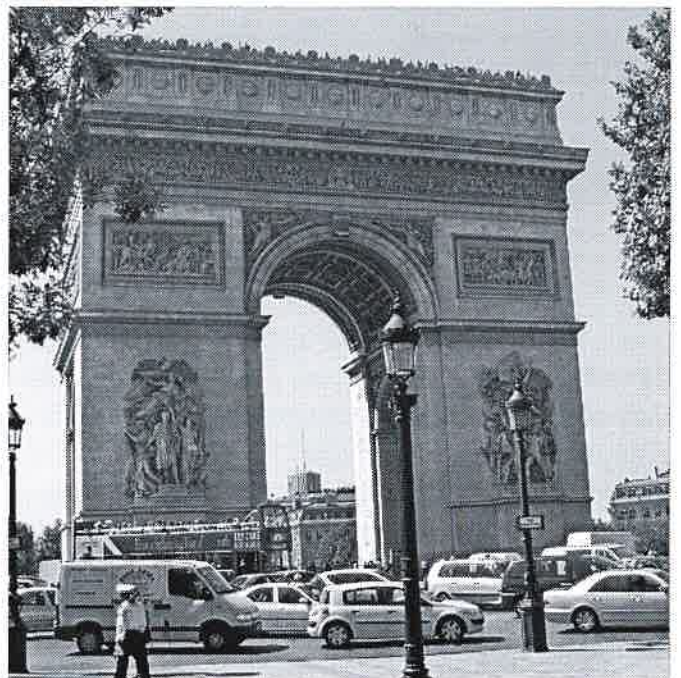
Brez Eifflovega stolpa ni Pariza.

Mozambik, potem v Zimbabve, Zambijo, Bocvano in nato nazaj v Južno Afriko. Objektivno sva pričakovala težave z vizami, zavedala pa sva se, da bova morala biti pripravljena na vse.

Na zagrebškem letališču, odkoder sva potovala enostavno zato, ker sta bili letalski vozovnici od tam za četrtno cenejši kot iz Ljubljane, sva s slovesom od domačih ostala sama. Velika nahrbtnika sva prepustila osebju in sva jih naslednjič videla šele v Južni Afriki, z malima nahrbtnikoma in videokamero pa sva se vkrcala na letalo za Pariz.

V francoski prestolnici sva imela do leta za Johannesburg skoraj dvanajst ur časa, ki sva jih izkoristila za ogled mesta. Dolgi kilometri od Eifflovega stolpa mimo Slavoloka zmage in po Elizejskih poljanah do muzeja Louvre in Notredamske katedrale so naju v hudi vročini prisilili v nakup vode, ki si jo bova zapomnila za celo življenje. Za liter sva namreč plačala nič manj kot 940 tolarjev! Če odštejemo to nesrečno vodo, nama je bil Pariz s svojim multikulturnim koktejlom ras in svetovljanskimi uličicami resnično všeč in prav z veseljem bi v njem preživela še kakšen dan. No, želja se nama je čez nekaj ur nepričakovano skoraj uresničila.

Čeprav sva imela let za Afriko šele ob pol polnoči, sva se že pred deveto zvečer namenila nazaj na letališče. Vožnje z vlakom je le za pol ure, a je bolje biti na letališču

Slavolog zmage.

dve uri prehitro kot dve minuti prepozno, sva si mislila Vsej previdnosti navkljub pa so se stvari nepričakovano zapletle. Vlak ni in ni hotel speljati s postaje in kmalu so se med potniki razširile govorice o nenapovedani stavki železničarjev. V naslednji uri se nama je nekako uspelo prebiti do polovice poti, na postaji Aulnay sous-Bois pa se je vse ustavilo. Z mladim japonskim nogometnim fanatikom, ki je lovil letalo za Tokio, smo poskusili vse, kar nam je prišlo na pamet, vendar nam dejstva, da smo ujeti na postaji neke vasice, v kateri se ne da dobiti niti taksija, ni uspelo spremeniti. Čas je hitro tekkel in situacija je postajala zelo zelo kritična. Potem pa ... Luči v daljavi. Vlak! Železničarjem je na najino veliko veselje nekako uspelo razrešiti situacijo.

Ob pozni uri je bilo letališče že skoraj opustelo in z Japoncem se nismo niti poslovili. Stekli smo vsak v smer svojega terminala in po kakšnem kilometru teka je postalo jasno, da bova letalo ujela. Sicer bolj za rep, a vseeno. Kakšna sreča! In to že kar prvi dan. Da le nisva vse sreče porabila že zdaj!

Muzej Louvre.

Dobrih deset ur leta iz Pariza v Johannesburg je hitro minilo in Afrika naju je že na izstopu iz letala prvič presenetila. Snega sicer res ni bilo videti, vendar je temperatura nekaj nad ničlo dajala jasno vedeti, da sva iz evropskega poletja stopila v afriško zimo.

Prvih nekaj dni sva namenila privajanju na afriške razmere in spoznavanju Johannesburga. Eno največjih, če ne kar največje mesto v Republiki Južni Afriki, je bilo ustanovljeno leta 1886 na zelo posebnem kraju - nad najbogatejšo žilo zlata na svetu. Zlata mrzlica je novonastalo mesto v treh letih spremenila v največje mesto na jugu Afrike. Dobro stoletje pozneje je Jo'burg,

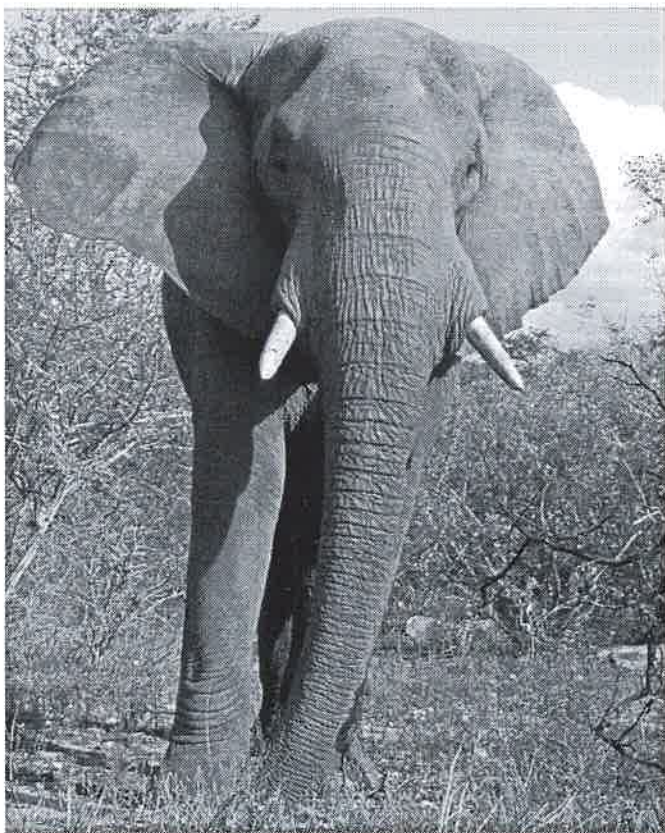
kot ga ljubkovalno kličejo domačini, v vseh pogledih - od širokih osempasovnic in bleščečih nebotičnikov do zanikrnih slumov in kriminala na vsakem koraku - pravo velemesto. Na žalost samostojno raziskovanje mesta, sploh na lastnih nogah, prav zaradi kriminala v določenih mestnih četrtih ni priporočljivo. Če pa si v to prisiljen, kot sva bila midva prisiljena v iskanje svazijske ambasade, in če si nočeš privoščiti predragega taksija, kot si ga nisva hotela privoščiti midva, potem te domačini rade volje seznanijo s stotinami koristnih pravil in nasvetov glede obnašanja v njihovem mestu, za katerega se vsi po vrsti strinjajo, da je grozno. Sprehajanje po mestu je bilo res neprijetno, zato sva sklenila čimprej najeti avto in se odpeljati lepšim krajem naproti.

**Končno Afrika.
Center Johannesburga.**

Bela Mazda 323 je imela ob najinem prevzemu prevoženih le dobrih 11.000 kilometrov in čeprav ni bila prav nič podobna Mazdam, kakršne poznamo v Sloveniji, se je izkazala za spodobno vozilo. Prvih nekaj sto kilometrov je bilo zaradi vožnje po levi še nekoliko nesigurnih, še zlasti prestavljanje z levo roko ter vkapljanje smerokazov in brisalcev mi je povzročalo kar nekaj težav. Pred svetovno znani Narodni Park Kruger, ki se nahaja na skrajnem severovzhodnem delu države, sva prispela že v temi in obstala pred vhodnimi vrati. Noč sva preživela kar v avtu, na parkirišču edinega hotela v bližnji in daljni okolici.

Naslednja dva dneva sva namenila raziskovanju Krugerja, kot sva skrajšala ime parka, ki se razteza na natanko 19.633 kvadratnih kilometrih in je torej le malce manjši od celotne Slovenije. Park je dom ogromnemu številu živali, v njem živi približno 8.000 slonov, 2.000 levov, 2.500 belih nosorogov, 4.600 žiraf, 20.000 bivolov, 30.000 zeber, 507 vrst ptic, 114 vrst plazilcev, 34 vrst dvoživk, 49 vrst rib, ... Živali se po parku gibljejo prosto in niso v ničemer odvisne od ljudi. Obiskovalcem, ki lahko svoja vozila zapustijo le na posebej določenih območjih, hitro postane jasno, da so le gostje na njihovem terenu. Park nama je bil strašno všeč in obisk bi gotovo podaljšala še za kak dan, če nama ne bi digitalni fotoaparati v trenutku nepazljivosti zdrsnili na tla in se pokvarili. Okvara je bila hujša od pričakovanj (popravilo je doma stalo 42.000 SIT!), zato sva v naslednjih dneh poskušala najti rešitev, a sva izvedela le, da je Južni Afriki najbližji servis na - Češkem! Do konca popotovanja sva tako uporabljala le rezervni fotoaparati.

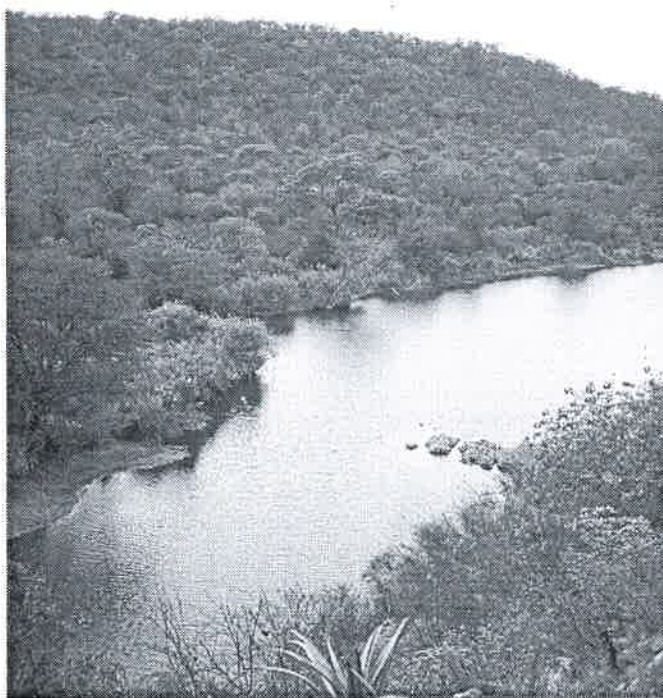

Pogled od blizu.

Iz Krugerja sva se prek čudovitega kanjona reke Blyde vrnila v Nelspruit, glavno mesto province Mpumalanga, kjer sva sicer dobila vizi za Mozambik, vendar se nama ni uspelo otresti smole. Ravno na dan odhoda v bližnjo kraljevino Svazi sva pogrešila približno 100 USD, dobrih

20.000 SIT. Nikoli ne bova izvedela, vendar sva skoraj prepričana, da nama je denar sunil eden od sestanovalec v hostlu ravno v trenutku, ko naju ni bilo v sobi.

Mini kraljevina Svazi - je nekaj manjša od Slovenije in ima pol manj prebivalcev - meji v glavnem na Južno Afriko, dobrih sto kilometrov pa tudi na Mozambik. V nasprotju z mestoma zahodnjaško moderno Južno Afriko je Svazi država, ki temelji na tradiciji. Le-ta prebivalcem, v tradicionalnih kočicah naj bi jih živela še slaba polovica, narekuje zelo komplicirana pravila življenja. Varuh tradicije je kralj, ki so mu pravila pisana na kožo. Kot poligamija, na primer. Prejšnji kralj je imel po ocenah - kdo bi štel! - približno 100 žen in 600 otrok, sedanji pa ima le 9 žen, 2 prijateljici in 11 otrok, a je še mlad in številke se bodo gotovo kmalu spremenile, če se že niso.

Čisto možen raj na zemlji.

S kakšnimi ogleda vrednimi zanimivostmi razen narodnih parkov se najmanjša država na južni polobli ne ponaša, zato sva ji namenila le dva dneva in se nato vrnila nazaj v Južno Afriko. Na obali Indijskega oceana sva za pokušino namočila noge v ledeno mrzlo morje in se še isti dan skozi park Hluhluwe-Umfolozi podala v provinco KwaZulu - Natal. Prizorišča brezupnih bitk ponosnega plemena Zulu proti belim osvajalcem so tako slabo označena, da sva jih iskala bolj na slepo. Žalosten odnos do zgodovine velikega plemena nazorno kaže kraj, kjer je umrl legendarni zulujski kralj

Cetshawayo. Pričakovala sva vsaj dostojen spomenik, če že ne kaj večjega, našla pa mini otoček sredi ceste z obrabljenim kamnom, na katerem je pisalo: "Tu je umrl kralj Cetshawayo."

Da je Južna Afrika dežela kontrastov, sva že ugotovila, vendar naju je kontrast med Zululandom in velemestom Durban, ki ju loči le urica ali dve vožnje, vseeno šokiral. Če sva v Zululandu še zjutraj opazovala lične kočice in napol gole črne otroke, so se dopoldan v obalnem Durbanu pred nama vrstili luksuzni hoteli, kičasti kazinoji in belci v dragih oblekah. Z vožnjo nazaj v notranjost dežele je bogastvo zopet postopno zamenjala revščina, še posebej v Lesotu, kamor sva prispela zvečer.

Mlada mamica.

Gorska kraljevina Lesoto - po številu prebivalcev enaka Sloveniji, po velikosti pa pol večja - je zanimiva vsaj iz dveh razlogov: meji le na Južno Afriko, ki jo torej v celoti

obkroža, poleg tega pa je Lesoto tudi država z najvišjo najnižjo točko na svetu. V bolj razumljivem jeziku to pomeni, da niti ena točka države ne leži pod 1.400 metri nadmorske višine, s čimer se ne more pohvaliti nobena druga država na svetu. Gora Thabana-Ntlenyana pa je s 3.482 metri tudi najvišja gora južnega dela Afrike. Geografskim danostim navkljub pa Lesoto tako kot Svazi spada med najrevnejše države sveta.

Srečnemu prestopu meje, ki nama je uspel celo brez viz, je sledil ščepec nama že dobro znane smole. Po celodnevnih vožnji že zelo utrujena sva v labirintu slabo osvetljenih ulic glavnega mesta Maseru poskušala najti poceni prenočišče. Pri tem sem v nekem trenutku - priznam, namerno - zapeljal v nedovoljeno smer. Te nedovoljene smeri je bilo namreč le za dva ali tri metre, zato se mi prekršek niti ni zdel prekršek, s čimer se policaj, ki je skočil iz obcestnega grmovja, seveda ni strinjal. Še več, po njegovem je bil prekršek vreden obiska pri sodniku za prekrške in celo čeznočnega pripora. S tem zadnjim je že malce pretiraval, a se je vseeno končalo po njegovih željah. S podkupnino, seveda. Za naju dani znesek ni predstavljal pretiranega stroška, sicer prijaznemu in zelo prijaznemu policajcu pa je gotovo lepo obogatil družinski proračun. Volk je bil sit in koza je ostala cela.

Diši???

Se nadaljuje!

ZANIMIVOSTI itd...

NASVETI IZ PRVE ROKE

Veteranka nanizanke Seks v mestu Kim Catrall je svetu razkrila skrivnost zadovoljstva v življenju: dober seks. In ker se po njenem marsikdo med rjuhami ne znajde najbolje, sta z možem napisala priročnik za nepotešene Satisfaction/The Art of the Female Orgasm (Zadovoljstvo/Umetnost ženskega orgazma). Knjiga s 75-imi ilustracijami in kopico nazorno opisanih nasvetov je namenjena vsem, ki si to seveda želijo. Bajе uspeh ne more izostati piše 45-letna igralka, ki trdi, da so vsi nasveti osebno preizkušeni. Velja poizkusiti.

"ORGAZMOTRON" ZA SPOLNO ZADOVOLJSTVO

Obetavna novost za ženske, ki jim v postelji "ne prihaja". Novica prihaja od kot drugod kot iz ZDA in je že v fazi kliničnega testiranja. Naprava ni plod dolgih razmišljanj, ampak je bolj stvar naključja. Dr. Meloy, ki se že dolga leta ukvarja z zdravljenjem bolečine, je pri zdravljenju neke pacientke spoznal tudi nenavadne stranske učinke. Pri nameščanju elektrode hrbteničnega stimulatorja na določeno mesto v hrbtenici, da bi našel živec, ki povzroča hude bolečine, pacientka ni zastokala,

ampak blaženo šepnila: "To boste morali naučiti mojega moža". Ugotovil je, da električni impulzi, nameščeni v hrbtenici pri ženskah sprožajo orgazem. Postopek je preprost. Ženski namestijo v hrbtenico elektrode, ki so povezane z majhno napravo, in vse to namestijo pod kožo. To naj bi pospešilo spolno zadovoljstvo.

Nekateri strokovnjaki sicer pripominjajo, da učinek ni veliko drugačen od tistega, ki ga prinaša vibrator. Dr. Meloy pa je prepričan, da je njegova naprava rešitev za ženske, ki so po "naravni poti" prikrajšane za ta posteljni užitek.

Naprava pa ima samo eno veliko slabost, in to je zelo visoka cena.

V Sloveniji lahko upamo, da bo ta pomoč kmalu spadala pod obvezno zavarovanje.

SMO SI BOLJ PODOBNI, KAKOR BI RADI PRIZNALI

Raziskave kažejo, da je kar 98,4 odstotka dedne zasnove pri človeku in šimpanzu enake. Le majhen del naših genov je namreč odgovoren, da je človek to, kar je - inteligentno bitje.

Vse, kar se dogaja v zvezi z novimi društvenimi prostori, boste zvedeli na OBČNEM ZBORU. Zato se ga udeležite.

HUMOR

STREHA NAD GLAVO

Janezek vpraša babico:

- Babica, ali te lahko nekaj vprašam?
- Seveda.
- Zakaj imajo vsi starejši tako velike trebuhe?
- Zato, da imajo nezaposleni streho nad glavo...

ZUNAJ

- Kako se počutiš po tridesetih letih zakona?
- Če bi jo prvi dan ubil, bi bil danes že prost...

HOROSKOP

Janja prebira horoskop in pravi možu:

- Karl, če bi prišel štiri dni prej na svet, bi bil prijazen, pozoren in velik ljubimec...

POROKA

- Mama, to je že peto dekle s katero se ne morem poročiti. Oče mi ob vsaki, ki mu jo predstavim, pravi, da mu je nezakonska hči.
- Če je težava v tem, se ti kar poroči. Saj tudi ti nisi njegov sin...

ANGEL

- Moja žena je angel.
- Moja pa je žal še živa!

BOLEZNI

- Na mednarodnem simpoziju se pogovarjajo trije zdravniki specialisti:
- Pri nas v Ameriki pozdravimo bolnika, ki ima AIDS. Potem pa nam umre zaradi raka.
- Pri nas v Rusiji pa je ravno obratno. Ozdravimo rakavega bolnika, umre pa nam zaradi AIDS-a.
- Pri nas v Sloveniji pa nimamo teh težav. Vsak umre zaradi bolezni, ki mu jo zdravimo...

ADAM IN EVA

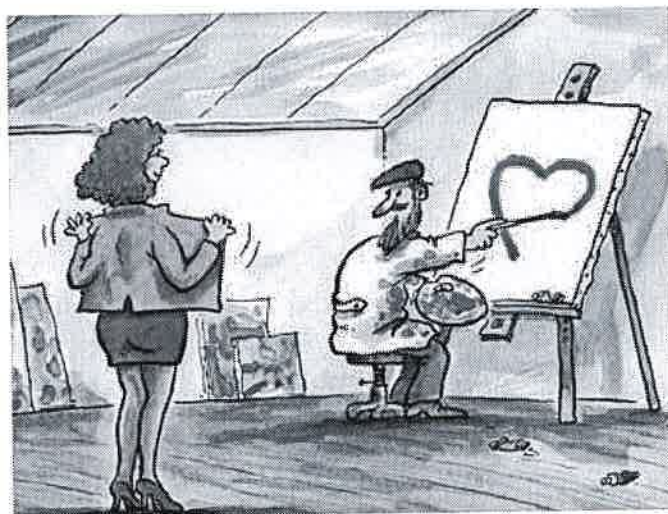
- Adam reče Bogu:
- Bog, zakaj si naredil Evo tako lepo?
- Zato, da jo ti lahko ljubiš.
- Aha in zakaj si jo naredil tako neumno?
- Zato, da ona lahko ljubi tebe...

LOVSKA

- Ali ti povem najkrajšo šalo?
- Povej.
- Dva lovca sta šla mimo gostilne...

UNIČEVALEC

- Ta moški mi je uničil življenje, toži Polde Janezu.
- Kako, ti je speljal ženo?
- Še huje! Oženil se je z našo kuharico in sedaj mi kuha moja žena...

NALIJ

- Mož se je primajal pijan domov. Žena mu primaže zaušnico in ga vpraša:
- Ali boš še pil?
- Mož je tiho. Po četrti klofuti in istem vprašanju pa je le izustil:
- **NO, ČE SI ŽE TAKO VZTRAJNA, PA NALIJ...**

HOROSKOP

NAPOVED ZA LETO 2004

Leto 2004 bo v znamenju Venere in bo leto dvojnih kriterijev. Predvsem zato, ker se na nebu pojavita takoimenovani zvezdi Danica in Večernica in pomenita začetek dneva kakor tudi noči. V zodiakalnem krogu pa jo pripisujemo znamenjima Bika in Tehtnice, kjer prvi visoko kotira in hoče biti skoraj vedno v ospredju "krdela", šele drugi del ga uravnovesi. Leto 2004 v Lunarnem ali kitajskem horoskopu pa je leto Opice, kateri pripisujejo veliko spretnosti in domiselnosti. V numerologiji pa $2+0+0+4=6$ je leto ravno tako Venerino, vendar se ji pripisuje, da bosta na njo imela velik vpliv Uran in Luna. V prevedenem smislu pomeni povečano previdnost med domačimi, ker bi z nepremišljeno retoriko in pretiranimi spremembami lahko zaradi lastnih interesov vnesli ravno v osnovo "vsakega doma" neželjene razdore. Venero sicer povezujemo z milino, zapeljivostjo in ljubeznijo kakor tudi dekoracijo in kozmetiko ter plemenitimi kovinami in kristali. Vendar, ker obvlada navedeno, bi ravno tu vedela biti past za neizkušene.

Po tem sistemu se lahko reče, da bo to leto diplomacije in bo v veliki meri leto kompromisov. Močnejši v hierarhiji bi lahko imeli velik vpliv na dogodke v pomladanskem obdobju, zato je priporočljiva strpnost in velika mera previdnosti ravno šibkejšim in začetnikom skoraj na vseh področjih. To velja za posameznike kakor tudi za razne novepečene funkcionarje, kateri lahko računajo na pozitivnejše razplete šele v jesenskem terminu.

Nevarne bi vedele biti tudi osebe, katere gradijo kariere na čustvenem področju in se v veliki meri skrivajo za besedami, kot so: ljubezen do religije, naroda i.t.n. Ti fanatiki izkoriščajo že naveden negativen vpliv Venere. Navedeno leto pa bo obremenjujoče za osebe, ki ne bodo znale ločiti zrnje od plevela. Žal so običajno to zelo čustvene osebe, skupine ali države (vodna znamenja zodiakalnega kroga).

Na zdravstvenem področju naj bodo v prihodnjem letu previdne osebe s težavami ščitnice in ledvic kakor tudi ginekološkimi težavami predvsem, ko bo v velikih implitudah vreme. To je v času pomladi in jeseni. Pojavijo se tudi izboljšana in nova zdravila, kakor tudi nova odkritja iz navedenih področij.

Mogoče malce prekrično opisano prihajajoče leto, vendar v dobrem namenu, da se izognete pastem, katere le to prinaša.

Horoskop pripravila za vas bralce

KOMET.

Več na številki 090 44 42.

RAZVEDRILO

KRIŽANKA KRIŽANKA KRIŽANKA KRIŽANKA KRIŽANKA

KORAK KORAK KORAK	ime več sl. krajev (ob Paki, pri Litiji)	enota za moč	pripadnik bogatih ljudi na oblasti	azijska gorska koza	padavina	Kranjc Karl	plavalec Thorpe	nosilec kolesa pri avtu	težek poklic	pogovor tja v en dan	pianist Berton- celj	daljše rod	KORAK KORAK KORAK
dolgodla- ki pes													pijača grških bogov
nekdan- ja TV napove- dovalka													
stara beseda za vedenjske navade						grške nimfe ujeda							
trobito				miselna igra jezero na Irskem			kačji glas koreog. Otrin				Boris Koren novinar Lojze		
snov					iranski denar Zorko Luka					gnetljivo tesnilno sredstvo Maj Erna			
hladna jed								nekdanji mogočen SOZD					
Shakespe- rova opera								vladarski naslov					

VPRAŠANJA ZA SIVE CELICE

1. Kdaj se je rodil francoski modni kreator **CHRISTIAN DIOR** (umrl 1957) ?
2. Kdaj je umrl voditelj oktobrske revolucije **VLADIMIR ILJIČ LENIN** (rojen 1870) ?
3. Kdaj se je rodil slovenski pesnik moderne **DRAGOTIN KETTE** (umrl 1899) ?
4. Kdaj se je rodila ameriška pevka bluesa **JANIS JOPLIN** (umrla 1970) ?
5. Kdaj se je rodil izumitelj uporabnega parnega stroja **JAMES WATT** (umrl 1819) ?

REŠITVE iz prejšnje številke:

KRIŽANKA: (vodoravno) ASTRONAVTIKA, SEVERNJAKINJA, ARAZI, ALA, JAN, MIR, NIXON, ITA, ACI, OG, VIRGO, TIN, KOLO-NIALE, INA, ORADA, RAP;

SIVE CELICE: 1. odg. 27.1.1756, 2. odg. 420.7.1304,
3. odg. 22.7.1941, 4. odg. 20.7.1774, 5. odg. 20.7.1917.

ŠAH: 1. KRALJ b1-a1 2. TRDNJAVA c2-c1* mat

PRAVILNE REŠITVE pošljite na naslov društva do 31. 3. 2004.

BOGATE NAGRADE:

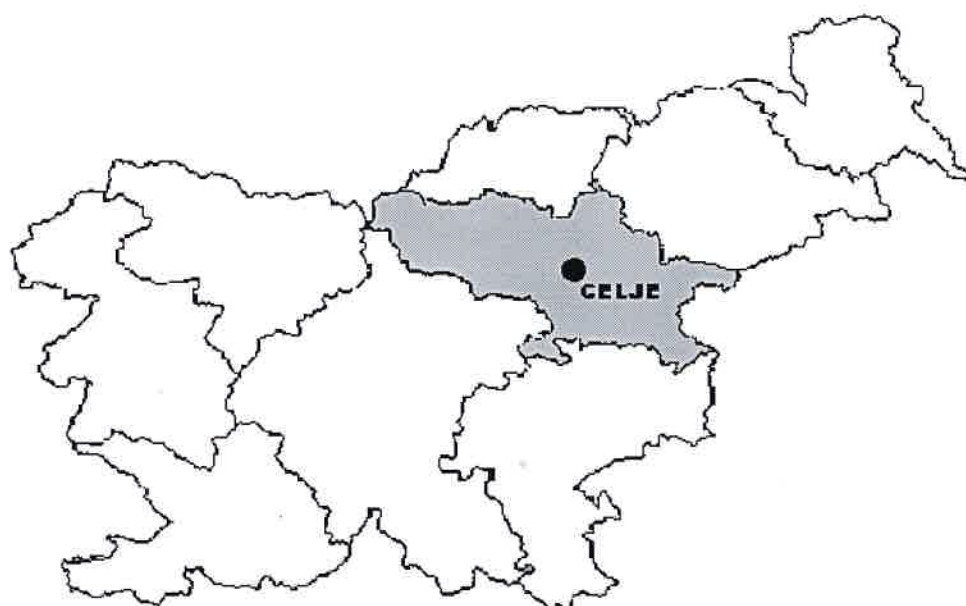
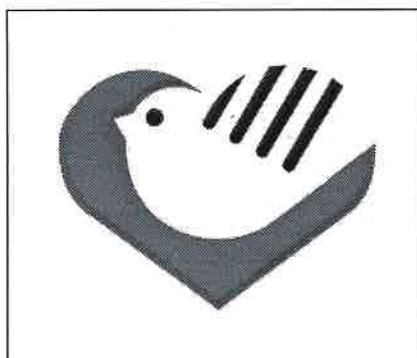
1. nagrada 5000 tolarjev,
2. nagrada 3000 tolarjev,
3. nagrada 2000 tolarjev.

DA LAHKO SODELUJETE PRI ŽREBANJU, MORATE PRAVILNO REŠITI KRIŽANKO IN PRAVILNO ODGOVORITI NA VPRAŠANJA.

ŽREBAMO SAMO KOMPLETNE REŠITVE !

Navedite davčno številko !

NAGRAJENCI: 1. nagrada **IVENČNIK FRANC**, 2. nagrada **SKUBI IVANKA**, 3. nagrada **TEMNIK MIRKO ČESTITKA!**

DRUŠTVO DELUJE NA OBMOČJU NASLEDNJIH OBČIN:

Bistrica ob Sotli, Braslovče, Celje, Dobje, Dobrna, Gornji Grad, Kozje, Laško, Ljubno, Luče, Mozirje, Nazarje, Podčetrtek, Polzela, Prebold, Radeče, Rogatec, Rogaška Slatina, Slovenjske Konjice, Šentjur pri Celju, Solčava, Šmarje pri Jelšah, Šmartno ob Paki, Šoštanj, Štore, Tabor, Velenje, Vitanje, Vojnik, Vranksko, Zreče in Žalec.

Pustite se razvajati...

ROGLA

TERME
Z R E Č E

*Doživite čare čudovite narave,
nepozabne užitke belih smučin
in žuborenje termalnih vrelic.*

*Sprostite telo in duha v Savna vasi,
okrepite zdravje v Sawaddee,
centru tradicionalne tajske terapije.*

Tel: 03 757 6 000, 01 2 329 264, www.rogla.si, www.terme-zrece.si

KORAK

DRUŠTVO
PARAPLEGIKOV
JUGOZHODNE
ŠTAJERSKE

**25 LET DRUŠTVA
1979 - 2004**

LETO III ŠTEVILKA 6 DECEMBER 2004

Izdaja Društvo paraplegikov
jugozahodne Štajerske

Uredniški odbor:

Glavni in odgovorni urednik:

Alojz Strniša

Tehnični urednik:

Alojz Strniša

Člani:

**Gordana Kitak, Mladen Fabjan, Janez
Hudej, Mirej Vrabec**

Lektorica:

Gordana Kitak

Naslovnica: foto, **Matjaž Šušteršič**

Naslov uredništva:

Društvo paraplegikov jugozahodne Štajerske,
Podjavorškova ul. 1, 3000 Celje

Telefonska številka: 03 5411 993

Faks: 03 5411 993

Elektronska pošta:

dce.paraplegik@guest.arnes.si

Spletna stran:

<http://www.drustvo-para-ce.si/>

Tr. račun: 06000-0042940647

Naklada: 200 izvodov

Tisk: Tiskarna **GOLC**, Vrbje 80 a,
3310 Žalec

Člani društva prejmejo **KORAK**
brezplačno.

KORAK

***UVODNIK**

***NAŠIH 25 LET**

***VOLILNI OBČNI ZBOR**

***SOCIALA**

***KULTURA**

***LEPI TRENUTKI**

***ŠPORT**

***SVETOVNO PRVENSTVO V
RIBOLOVU**

***DAN BREZ VOZIČKA**

***ATENE 2004**

***NA JUGU ČRNE AFRIKE**

***NEKAJ NOVEGA**

***HUMOR**

***HOROSKOP**

***RAZVEDRILO**

golg
tiskarna

Metka Golc, s.p.

Vrbje 80/a, 3310 Žalec

Tel: +386 (3) 710 24 60

+386 (3) 710 24 61

+386 (3) 710 24 62

Fax: +386 (3) 710 24 63

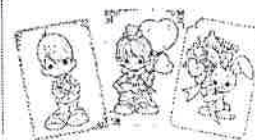
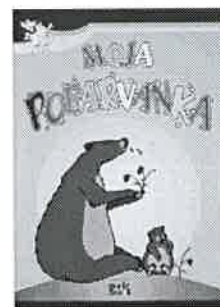
Gsm: +386 (41) 33 53 74

tiskarnagolc@siol.net,

www.golc-sp.si

20
let

NOVO!

- grafično oblikovanje celostnih podob
- usluge enobarvnega in večbarvnega tiska, obrazcev, reklamnih tiskovin, vizitk, plakatov, knjig in vseh drugih obrazcev ter tiskovin
- usluge sitotiska na razne materiale
- vse vrste vezav - mehko vezavo, vezavo v celo platno, polplatno ali usnje (Uradni listi, diplomske naloge, revije, časopisi in drugo)
- izdelava reklamnih tabel, transparentov, zastav itd.
- izdelava vseh vrst koledarjev
- izdelava darilnih vrečk in embalaže

UVODNIK

LETO 2004

Za leto 2004 lahko rečemo, da je bilo prelomno za naše društvo. V tem letu smo zabeležili petindvajsetletnico delovanja našega društva, bilo pa je tudi leto volitev, tako za organe našega društva, kot tudi za organe naše krovne organizacije Zveze paraplegikov Slovenije (ZPS).

Naše volitve niso prinesle nič novega tako v društvu kot ne na ZPS.

Psi lajajo, a karavana gre dalje.

Mislim, da bi bilo smiselno razmisliti o omejitvi trajanja mandata. Dva mandata zaporedoma in nič več. To je dovolj časa za narediti kaj dobrega in preveč za kaj ne tako dobrega. Članice in člani razmislite? Sam sem že dal takšno pobudo in je bila formalno sprejeta pozitivno.

Poleti nas je prijetno presenetil naš Rudi Centrih na Svetovnem prvenstvu v ribolovu. Postal je svetovni prvak z ekipo in viceprvak posamezno. Čestitamo!

Naš predsednik se je iz paraolimpiskih iger vrnil žalostnega obraza. V Grčijo je odšel z velikimi pričakovanji in tudi **Korak-ovi** astrologi so mu napovedovali tako pričakovano medaljo. Ne bodi preveč žalosten Janez saj te čaka PEKING 2008. Ni hudič, da se petič nekaj ne scimi.

Na področju okoli naših društvenih prostorih se kaj bistvenega ni spremenilo v letu 2004. Pogovori in pogovori. Vendar se le nekaj premika. Občina Celje nam je ponudila opuščen prazen vrtec. Kako simbolično, tako kot otroci tudi mi ne zmoremo brez tuje pomoči. A na žalost bi morali sprejeti dopolnitve zazidalnega načrta in izpeljati spremembo namembnosti samega objekta. To pa seveda ni majhen zalogaj za društvo.

Upam, da nas vsa ostala društva v ZPS ne bodo prehitela. Pritisk po novih prostorih je prisoten v vseh naših regijskih društvih. Enim je celo že uspelo narediti velik korak naprej in to so predvsem naši Prekmurci. Pa tudi

Poglejte podrobno naslovnico te številke.

Veste kje je to?

Vem, da vsi ne prepoznate naše bob steze lahko jo imenujemo tudi sankiško - drsalna pot. Res izredno primerna je za invalide na vozičkih predvsem v zimskih razmerah pa tudi v ostalih letnih časih so naši društveni prostori za veliko večino nedostopna trdnjava. Letos bomo slavili desetletnico njenega obstoja. Upravni odbor pospešeno razmišlja o poimenovanju te rampe - klančine po tretjem predsedniku. Čas bo prinesel svoje.

Počakajmo.

Drugače pa je v zadnjih letih velik hit **potapljanje** izbrancev. In to dveh, občasnih treh. Tako je v letu 2004 bilo v ta prestižni šport vloženi največ sredstev. Imamo v lasti celo podvodni skuter. Nevedneži baje razmišljajo, da bo uporaben tudi kot vlečnica po naši klančini.

"Ribice" pa plavajo samo voda je kalna.

Alojz Strniša

**VESELE
PRAZNIKE
IN ZDRAVO
LETO 2005
ŽELI
UREDNIŠKI
ODBOR
VSEM
BRALKAM
IN BRALCEM.**

NAŠIH 25 LET

Morda bom tale članek začel nekoliko nenavadno toda pojma nisem imel kaj je paraplegija ko sem kot predšolski otrok brezskrbno tekal po poljih, travnikih in gozdovih in sem se čisto slučajno, ali pa je tako hotela usoda, v svojem rojstnem kraju srečal z Vilijem. Srečanje je bilo bežno, a spomin na moškega v velikem invalidskem vozičku je ostal. Soseba mu je pomagala pokaditi cigareto in popiti kozarec pijače.

Nekaj let pozneje sem spet čisto slučajno izvedel novico, da je Vili umrl, med ljudmi so krožile novice, da je živ "SEGNIL".

Letošnjo leto, ko sem prebiral arhivsko dokumentacijo, sem v prvem seznamu članov Zveze paraplegikov odkril člana pod številko 000000 z imenom Vili in priimkom Čas. V trenutku sem izvedel vso resnico o mlademu fantu. Zakaj je bil v invalidskem vozičku, zakaj je pri pitju pijače in pri kajenju cigarete potreboval pomoč in odkritje najhujše resnice, zakaj je moral umreti. Ljudje v svojem preprostem pogovornem jeziku velikokrat povedo več, kot je povedano v strokovnem jeziku, ki je poln tujk. Žal je Vili živel v času, ko znanje o poškodbah hrbtenjače še ni bilo na nivoju, ki bi zagotavljalo preživetje vsakemu članu.

Mineva četrto stoletje delovanja našega društva in prav je, da se za trenutek ozremo na prehojeno pot, ki na začetku vsekakor ni bila lahka. Organizirano delovanje paraplegikov v Sloveniji se je začelo z ustanovitvijo Zveze paraplegikov Slovenije, ki jo je iz našega društva zaznamoval tudi naš član Ivan Tajnšek, še danes med najbolj aktivnimi člani. Ima člansko številko 2 in je bil tudi podpredsednik prve organizacije paraplegikov. Za rojstni dan naše krovne organizacije štejemo 16. april 1969, ko je bila ustanovljena Sekcija paraplegikov in tetraplegikov, ki je po štirih letih prerasla v Društvo paraplegikov Slovenijev. V takšni obliki je delovala do leta 1979, ko je bila organizirana današnja Zveza paraplegikov. Po regijah so bila organizirana društva paraplegikov Slovenije in leta 1979 je bilo organizirano tudi naše društvo, Društvo paraplegikov celjske regije. Ustanovni občni zbor je bil decembra 1978 v Laškem, registracija društva pa je bila opravljena leta 1979, zato je to leto pisano kot rojstno leto našega društva. Ta dan je bilo v društvo včlanjenih 21 članov iz celotne Celjske regije. Prvi predsednik društva je bil Franc Pečnik, ki je svoje spomine na prve korake našega društva strnil v svojem članku. Tukaj naj omenimo, da začetna pot

delovanja društva ni bila postлана z rožicami. Prve društvene prostore, je društvo imelo kar na hodniku v Zdravilišču Laško, kjer je vodstvo društva dobilo v uporabo eno od omar, kamor so lahko shranjevali dokumentacijo o delovanju društva.

Za Francem Pečnikom je krmilo društva leta 1980 prevzela Julčka Kralj, ki ji je uspelo pridobiti prostore društva v Celju in jih s pomočjo donatorjev adaptirati. Sedež društva se je tako selil v Celje na Gregorčičevo ulico. Prostori so bili ob veliki katastrofalni poplavi, ki je leta 1990 prizadela Celje, poplavljeni, uničene je bilo precej arhivske dokumentacije in inventarja.

Leta 1984 je na čelo društva stopil Jože Berlinger, ki je v svojih štirih zaporednih mandatih uspel za delovanje društva pridobiti dva kombija za prevoz članov, leta 1995 pa je društvo s pomočjo Zveze paraplegikov Slovenije kupilo nove sodobne delovne prostore društva na Hudinji v Celju. Tudi s to lokacijo, kjer ima društvo sedež še danes ni preveč sreče, ker se je zaradi spremembe strukture članstva glede na diagnozo pokazalo, da za večjo udeležbo in aktivnost članstva ni primeren dostop do prostorov. Speljan je po klančini, ki jo lahko premagajo le redki člani. V tretje gre rado in sedanje vodstvo društva s pomočjo občine Celje išče drugo primerno lokacijo društvenih prostorov.

Osnovni namen združevanja ljudi, ki so si zaradi različnih nesreč in obolenj poškodovali hrbtenico, je bil in ostaja tudi danes ta, da si medsebojno zaupajo in pomagajo lajšati vse nastale zdravstvene komplikacije in posledice težke telesne prizadetosti, ki se odraža v popolni ohromelosti spodnjih okončin ali popolni ohromelosti celega telesa.

V današnjem času so zgodnje travmatološke oskrbe in rehabilitacijske metode ponesrečencev s poškodovano hrbtenico na precej višjem nivoju kot pred 35 leti, zato imajo vsi ponesrečenci možnost, da preživijo in se tudi s pomočjo dela in delovanja društva po poškodbi uspešno vračajo in vključujejo v vsakodnevno življenje. Mnogi med njimi odkrijejo šele po nesreči svoje sposobnosti, ki jim pomagajo k ustvarjalnemu in plodnemu delu in nji-

Življenje je tvegana pustolovščina ali pa je brez vrednosti.

Helen Keller

hovo življenje je zato še bolj razgibano in ustvarjalno kot bi bilo sicer.

Danes deluje društvo pod imenom Društvo paraplegikov jugozahodne Štajerske na območju 32 občin: Bistrica ob Sotli, Braslovče, Celje, Dobje pri Planini, Dobrna, Gornji Grad, Kozje, Laško, Ljubno ob Savinji, Luče, Mozirje, Nazarje, Podčetrtek, Polzela, Prebold, Radeče, Rogaška Slatina, Rogatec, Slovenske Konjice, Solčava, Šentjur pri Celju, Šmarje pri Jelšah, Šmartno ob Paki, Šoštanj, Štore, Tabor, Velenje, Vitanje, Vojnik, Vransko, Zreče, Žalec. Število članov raste. Trenutno je iz teh občin v društvo včlanjenih 116 članov.

Podpora delovanja društva s strani občin se je od prvih dni po ustanovitvi do danes zelo izboljšala, vendar pa je še vedno prisotno mnenje, da društvu, ki nima sedeža v njihovi občini niso dolžni pomagati, nekateri se celo sklicujejo na določen odstotek članstva in se ne ozirajo na delo društva in težko telesno prizadetost.

Potrebno je priznati, da živimo v času, ko nam tehnološki razvoj in delo društva zagotavlja premagovati težave z inkontinenco, omogoča mobilnost z vozičkom, omogoča prevoze paraplegikov, omogoča ustvarjati družino in potomstvo ter udejstvovanje na različnih področjih življenja. Prehajamo v dobo, ko smo od letošnjega leta enakopravni subjekt združenih evropskih narodov. Prehajamo v dobo, ko bi se naj ustvarile družbe v katerih bi vsi državljani imeli enake možnosti za delo in neodvisno življenje. Cilj je izboljšati kvaliteto življenja invalidov in njihovih družin, s poudarkom na njihovo enakovredno vključevanje v družbo in enakovredno udeležbo v njej.

Janez Hudej

MINILO JE HITRO

Letos praznujejo regijska društva paraplegikov 25 let dela. Sem član društva celjske regije od vsega začetka in se mi zdi, da je večina časa prav hitro minilo, le prvo leto delovanja se je precej vlekle in bilo je precej zoprno zame. Že ob ustanavljanju društva sem bil v izvršnem odboru in v prvem letu (kljub popolnemu začetništvu brez kakršnegakoli veselja do funkcionarjenja) sem postal predsednik društva. Začetki dela so bili izredno težki, ker je le redko kdo premogel telefon, tudi jaz ga nisem imel, zato je bilo obveščanje - povezovanje v obe smeri kar dolgotrajen proces in večkrat v veliki zamudi. Tako je včasih zaradi nesklepčnosti odpadla že dogov-

rjena seja izvršnega odbora, ker so nekateri člani neudeležbo prepozno odpovedali.

Na terenu po občinah paraplegiki nismo bili dovolj poznani, zato se je bilo potrebno predstaviti ustreznim občinskim organom, navezati stike ter zaprositi za finančne prispevke s strani občin. Za prvo leto je bilo večinoma že prepozno, ker so finančni načrt občine sprejemale že ob koncu prejšnjega leta. Za financiranje je prvo leto skrbela zato le Zveza paraplegikov Slovenije. Zveza je bila tudi organizator večine športnih srečanj in republiških prvenstev v različnih športih, ki so se jih udeleževali tudi člani našega društva, če smo le bili pravočasno obveščeni. Velikokrat sem se udeležil raznih prireditev predvsem zato, da je bilo v poročilih o delu društva lahko zapisano, da smo se teh aktivnosti udeležili tudi člani našega društva. Od povabljenih namreč ni bilo potrdila o udeležbi.

**Prvi predsednik Društva
Franc Pečnik.**

Zdravilišče Laško nam je šlo dokaj na roko. Enkrat tedensko smo smeli uporabljati dnevni prostor v drugem nadstropju, v eni od omar pa so lahko bili naši papirji. Večje prireditve, na primer občni zbor smo lahko imeli v prostorih zdravilišča. Tako smo imeli v zdravilišču

Laško tudi občni zbor po prvem letu delovanja. Do tedaj sem že zanesljivo spoznal, da predsednikovanje ni zame in sem se na občnem zboru odpovedal tej funkciji. Ugotavljam, da je bilo to moje najboljše dejanje v korist delovanja društva. Ob tej priložnosti se zahvaljujem vsem, ki so mi takrat pomagali pri delu na raznih področjih delovanja društva.

Sedaj pa imamo zelo delovno in uspešno vodstvo društva. Zatrjujem vam, da se bomo vodilnim najlepše zahvalili, če se bomo udeleževali dejavnosti društva v čim večjem številu.

Pozdravljeni!

Franc Pečnik

NAJPOGOSTEJŠE DIAGNOZE PRI ČLANIH DRUŠTVA IN NJIHOV POMEN

Uvodna beseda

Zaprosili so me, da za napišem nekaj besed o najpogostejših diagnozah članov Društva paraplegikov jugozahodne Štajerske, ter v vsem razumljivi obliki napišem nekaj besed o mehanizmu nastanka bolezni in okvar, ki do njih pripeljejo. V zadnjih letih se na Društvu vodi zelo kvalitetna statistika, ki sem jo pri pisanju tega prispevka v celoti uporabila. Uporabila sem tudi širšo ameriško statistiko dostopno v strokovni literaturi. Ker sem tudi sama paraplegik, so me prizadeli podatki o pričakovani življenjski dobi in vodilnih vzrokih smrti pri naši populaciji, povzeti iz strokovne ameriške literature. Menim, da bi bilo koristno in morda tudi vzgojno, da vsi naši člani preberejo ta prispevek, pa tudi njihovi družinski člani.

I. TERMINOLOGIJA IN DIAGNOZE

PLEGIJA pomeni popolno ohromelost, PAREZA delno ohromelost. PARA- pomeni da se diagnoza nanaša na spodnje okončine, TETRA- ali KVADRI- da se diagnoza nanaša na vse štiri okončine. Iz tega izhaja, da je:

PARAPLEGIJA= popolna ohromelost spodnjih okončin

PARAPAREZA= delna ohromelost spodnjih okončin

TETRAPLEGIJA= popolna ohromelost vseh okončin

TETRAPAREZA= delna ohromelost vseh okončin

Para in tetra (plegija, pareza) so vedno posledica OKVARE HRBTENJAČE. Hrbtenjača je del osrednjega živčevja, ki se nahaja znotraj kanala v hrbtenici. Iz nje izhajajo vsi živci, ki oskrbujejo telo, razen tako imenovanih možganskih živcev, ki jih je 12 parov in izhajajo direktno iz možgan in možganskega debla. V vratnem predelu hrbtenjače in v ledvenem predelu se nahajata dve zadebelitvi. Iz zgornje izhajajo vsi živci za zgornji okončini, iz spodnje pa za spodnji okončini. Zato višina (nivo) poškodbe hrbtenice oziroma hrbtenjače določa nivo funkcijske prizadetosti.

Okvara hrbtenjače lahko nastane na sledeče načine:

- pri okvari hrbtenice z poškodbo ali tumorjem
- pri tumorju hrbtenjače
- pri prirojenih napakah hrbtenice, pri katerih se hrbtenjača ni pravilno razvila, ali je že pred rojstvom bila okvarjena
- pri vnetjih, ki prizadenejo hrbtenico/hrbtenjačo
- pri žilnih boleznih ki prizadanejo hrbtenico/hrbtenjačo.

Poškodbeno okvara hrbtenjače vedno nastane pri okvari okostja ali vezi ki, vežejo okostje hrbtenice. Hrbtenica je, namreč organ sestavljen iz 26 kosti (vretenc) povezanih med seboj z močnimi vezmi (ligamenti) tako, da tvorijo cev v kateri je skrita občutljiva hrbtenjača. Pri delovanju sile, ki poškoduje hrbtenico, pride do zloma enega ali več vretenc, pretrganja vezi in premika vretenc, posledica je okvara hrbtenjače, ki nastane:

- direktno zaradi pretrganja hrbtenjače
- zaradi poškodbe hrbtenjače z drobci zlomljene kosti
- zaradi slabe prekrvavitve (infarkta) hrbtenjače, ki je posledica direktne okvare ožilja.

Kadar je hrbtenjača okvarjena, propadejo živci, ki preskrbujejo mišice, notranje organe, žile, ter živci, ki prenašajo čute iz teh organov v možgane. Niso vsi živci vedno enako prizadeti, zato je tudi preostala funkcija pri različnih ljudeh različna.

Diagnoza	jan.1970	jan.1980	jan.1990	jan.2000	nov.2004
drugo	9	12	25	25	25
parapareza	1	2	1	7	9
paraplegija	5	11	21	35	47
tetrapareza	0	0	3	8	12
tetraplegija	6	15	25	27	23

Število članstva na podlagi diagnoze

II. POSLEDICE OKVARE HRBTENJAČE

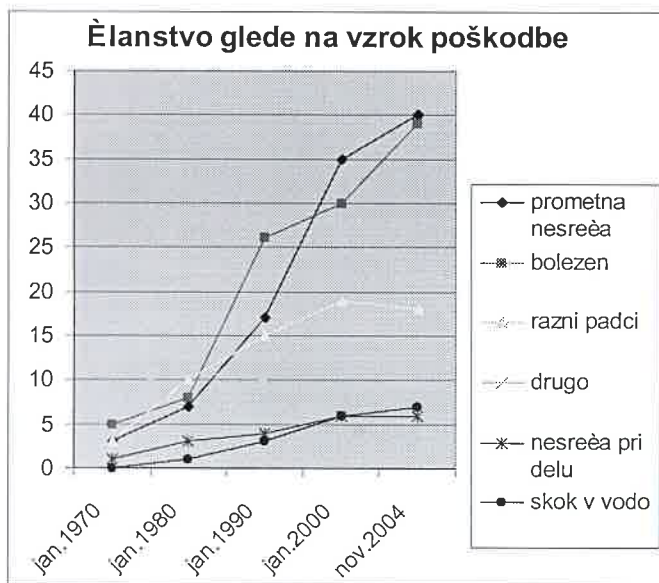
Razen ohromelosti in izgube občutkov pusti okvara hrbtenjače tudi posledice na delovanje skoraj vseh organov, odvisno od resnosti poškodbe:

- delna ali popolna izguba kontrole za odvajanje vode in blata
- spolna disfunkcija
- naklonjenost k preležaninam, oziroma ranam zaradi pritiska
- naklonjenost k okužbam
- slabša zmogljivost srca in ožilja, zaradi nepravilnega refleksnega odziva ožilja na fizično obremenitev
- motena presnova holesterola
- motena funkcija pljuč
- deformacije kostno-sklepnega aparata ipd.

Ostale posledice so predvsem posledica socialne deprivilegiranosti ljudi z okvaro hrbtenjače, ker se težje zaposlimo. Večina družbenih in kulturnih vsebin in javnih stavb nam je nedostopna. Zato nas je več naklonjenih k:

- depresiji
- alkoholizmu
- kajenju
- samomoru
- drugim oblikam nezdravega življenja.

III. STATISTIKA

Leto	Jan. 1970	Jan. 1980	Jan. 1990	Jan. 2000	nov. 2004
prometna nesreĖa	3	7	17	35	40
bolezen	5	8	26	30	39
razni padci	3	10	15	19	18
drugo	9	11	10	6	6
nesreĖa pri delu	1	3	4	6	6
skok v vodo	0	1	3	6	7

Iz prikazanega je razvidno, da je še vedno najpogostejši vzrok za okvaro hrbtenjače v Sloveniji prometna nesreĖa, da najpogosteje okvaro utrpijo mladi moški med 18 in 30 letom. V tujini je statistika podobna.

V nadaljevanju, ker nimamo lastnih podatkov, citiram statistiko iz Združenih drŕav:

10-20% ljudi po poškodbi hrbtenjače umre na mestu nesreĖe, preostali 3% umrejo med bolnišniĖnim zdravljenjem. Pacienti stari 20 let v Ėasu poškodbe ŕivijo povpreĖno ŕe 33-39 let kot tetraplegiki oziroma ŕe 44 let kot paraplegiki. Osebe stare 60 let v Ėasu poškodbe imajo priĖakovano preŕivetje 7-9 let kot tetraplegiki in 13 let kot paraplegiki.

Najpogostejŕi vzroki smrti pri osebah po poškodbi hrbtenjaĖe so pljuĖnice in druge bolezni dihal, sledijo srĖno ŕilne bolezni, ponovna poškodba in sepsa. Izredno pogosti so tudi samomori ter zloraba alkohola, predvsem pri mlajŕih od 25 let. Pogosti so tudi rakavi tumorji.

IV. ZAKLJUĖEK

Poŕkodbe in druge bolezni hrbtenjaĖe, ki pustijo trajne posledice v obliki invalidnosti, socialne deprivilegiranosti in psihofiziĖnih posledic prizadenejo predvsem mlado populacijo in so posledica dogodkov, ki jih z pametnejŕim ravnanjem in spoŕtovanjem predpisov lahko prepreĖujemo.

Medicinska znanost veliko dela na izboljŕanju oziroma minimiziranju posledic ki po okvari nastanejo. Od kljuĖnega pomena so pravilna predbolniŕniĖna obravnava, zgodnja diagnoza, operativna in podporna terapija, zgodnja rehabilitacija.

Vendar, kljub tem naporom ŕe vedno sorazmerno veliko ŕtevilo mladih ljudi utrpi trajno okvaro ki jim popolno spremeni ŕivljenje. Ker sem tudi sama ŕla skozi cel proces, sem se imela priloŕnosti veliko nauĖiti. Okusila sem posledice medicinskih napak, nepravilnega psiholoŕkega pristopa v teku rehabilitacije in stalnih

nenehnih težav in problemov v vsakodnevem življenju. Za mene osebno večina ljudi misli, da sem uspela: dokončala sem fakulteto, dobila službo, imam svojo družino.

Vsem ljudem s podobnimi težavami lahko iz izkušenj sporočim sledeče: vsi imamo trenutke obupa, naša situacija se težko sprejme. Ni vam je trebe sprejeti kot stalno, saj ne veste če je stalna. Sprejeti jo je treba kot izziv in priložnost za učenje. Moje osebne izkušnje govori, da (čeprav sem strašno težko prenesla in še težko prenašam dejstvo da sem paraplegik), se veliko čudovitih stvari, ki so se mi zgodile - ne bi zgodilo, če me pri trinajstih letih ne bi zbil pijani voznik.

Mirej Vrabc

Naša zdravnica.

VOLILNI OBČNI ZBOR

26.3.2004 smo se ob 15.uri zbrali v gostišču "Rimljan" v Šempetru, kjer smo imeli volilni Občni zbor našega društva.

Najprej smo po pozdravu predsednika izvolili delovno predsedstvo, ki ga je vodil Alojz Strniša. Ta je predlagal še ostale organe občnega zbora, t.j. zapisnikarja, kandidacijsko in verifikacijsko komisijo. Bili smo sklepčni.

Predsednik društva Hudej Janez je podal poročilo o realizaciji programa in porabi finančnih sredstev v preteklem letu. Povedal je tudi, da je trenutno včlanjenih 114 članov iz 32 občin, ki jih zajema področje delovanja našega društva.

Poslušali smo še knjigovodsko poročilo in poročilo nadzornega odbora. Razprava je bila kratka. Člani so potrdili in sprejeli vsa podana poročila.

Predsednik društva je podal še program dela in finančni načrt za leto 2004. Razprave ni bilo. Člani so sprejeli in potrdili tudi ta program in finančni načrt.

Sledile so volitve v organe društva. **Hudej Janez** ostaja še naprej predsednik društva, izvoljeni so bili še ostali člani upravnega odbora (osem), kot podpredsednik društva je bil izbran **Strniša Alojz**. Nadalje so

društva je bil izbran **Strniša Alojz**. Nadalje so bili izbrani in izvoljeni člani nadzornega odbora in disciplinske komisije.

Za predsednika Zveze paraplegikov Slovenije je večina članov predlagala Peršak Ivana. Izvolili smo tudi našega predstavnika kot kandidata za predsednika skupščine ZPS in kandidatko za predsednico nadzornega odbora ZPS.

Na koncu so člani sprejeli sklep o višini članarine. Predsednik društva je člane na kratko informiral, kako potekajo dela za dom paraplegikov v Pacugu. Uradni del občnega zbora je bil končan ob 17.uri, sledilo je družabno srečanje.

Gordana Kitak

Prvi kozarec je za užitek, drugi za srečo, tretji za pogum, četrti za slovo.

Dobro vino v grdem kozarcu je kot bogataš v beraški suknji.
Ljudski

SOCIALA

KRATKO POROČILO

OBISKI NA DOMOVIH

Obiskali smo 25 naših članov, ki se niso udeležili naših srečanj ali jim je to preprečevala bolezen.

OBISKI V DOMOVIH UPOKOJENCEV

V domovih upokojencev imamo 5 naših članov. Obiskali smo vse te člane in jih pri obisku obdarili. Dali smo jim tudi nevračljive socialne pomoči za zaključek leta vsake-mu po 10.000 SIT.

Obiskali smo jih dvakrat v letu, to je bilo 10 obiskov. Opravljeni so bili prevozi na podaljšano rehabilitacijo v Zdravilišče Laško in Terme Čatež.

OBISKI V BOLNICAH

V bolnici smo imeli pet naših članov, pri katerih so bili opravljeni obiski.

NEVRAČLJIVE SOCIALNE POMOČI

Socialne pomoči so bile dane za nakup avtomobilov in za predelavo avtomobilov, 50.000,00 sit. Socialne pomoči so bile dane ureditev sanitarij 50.000,00 sit, za tehnične pripomočke 50.000,00 sit in pomoč članom v stiski 40.000,00 sit. Razdeljenih je bilo 21 socialnih pomoči za nakup avtomobila, preureditev sanitarij, naba-vo tehničnih pripomočkov in pomoči v socialni stiski. Pet socialnih pomoči v višini 10.000,00 sit smo name-nili članom v domovih upokojencev in 4 pomoči našim članom, ki se šolajo v višini 30.000,00 sit. Skupaj je bilo razdeljenih 31 socialnih pomoči v višini 1.040.000,00 sit.

Člani, ki se šolajo so: RAZBORŠEK ANA, RATKOVIČ KRISTINA, GRIL BARBARA, KRONOVŠEK BOG-DAN.

Člani, ki so v domovih za ostarele: KORADEJ ANICA MEŽNAR OTO, ARBAJTER JOŽE, ZUPANEC MARIJA, in JANEZ SERDINŠEK.

IZPOLNJEVANJE ANKET PRI SPREJEMU NOVIH ČLANOV

V letu 2004 smo sprejeli 6 novih članov, pri katerih je bilo potrebno narediti anketo in jih seznaniti z delom našega društva.

POSEBNI SOCIALNI PROGRAM 2004

V letu 2004 smo našim petim članom nudili posebno pomoč. Trem smo zakrpali luknje na Roho blazinah, enemu smo pomagali priti do Roho blazine, enemu pa do deske za presedanje.

SPREJETI NOVI ČLANI V LETU 2004:

1. TIRŠEK FRANČEK	14.1.2004
2. COKAN DANICA	14.1.2004
3. NIKOLIČ MIROSLAV	24.3.2004
4. ZLODEJ KAREL	4. 6. 2004
5. DERČA FRANC PETER	20.10.2004
6. VOGA JURIJ	20.10.2004

UMRLI ČLANI V LETU 2004:

1. SOTLAR JOŽE	10.8.2004
2. ZLODEJ KAREL	10.12.2004

Mirko Temnik

Priznanje je rastlina, ki raste večinoma na grobovih.

R. Lembke

KULTURA

NIČESAR NE OBŽALUJEM

Ne, ničesar , prav ničesar .
 Ne, ne obžalujem ničesar.
 Niti kar so mi naredili dobrega,
 Niti kar so mi slabega.
 Prav vseeno mi je.

S svojimi spomini sem prižgala ogenj.
 Moje žalosti, moja veselja.
 Ne potrebujem jih več.
 Ker moje življenje, moja veselja, se
 začenjajo s teboj.

To je skrajšano besedilo znane pesmi Ničesar ne obžalujem, ki je prinesla slavo pariškemu vradčku Edith Piaf.

Neko soboto v aprilu se je proti večeru naš kombi odpravil v Ljubljano, v kavarno hotela Union, da poslušamo večer šansonov Edith Piaf. Zgodbo njenega življenja je s svojimi sodelavci v povezavi z njenimi najlepšimi pesmi predstavila Vesna Pernarčič Žunič, članica Prešernovega gledališča v Kranju.

Bil je lep večer, ki ga ni zasenčila dolga pot tja in nazaj, ne dve ostareli, dodobra napudrani ljubljanski dami, ki sta ostro protestirali vodji kavarne, ker sta zaradi popolne zasedenosti dobili sedeža zraven nas. Ustrežljivo so ju prestavili, spremljali so ju prezirljivi pogledi naših sosedov in mislim, da se niti tam nista prijetno počutili.

No, pa zapustimo ta dva primerka "srčne kulture" ljubljanske gospode.

Vodstvo hotela nas je res lepo sprejelo in poskrbelo za naše dobro počutje.

Uživali smo v enkratni predstavi. Edith Piaf, nežno, krhko dekletce, ki jo je ulica oblikovala v presunljivo umetnico, se je že rodila s popolnim poslušom in lepim glasom. Njena zgodba, polna temnih strani ji je morda po

drugi strani omogočila, da je ravno zato, ker je poznala slabe strani življenja lahko pela tako odlično, samosvoje in presunljivo. Takšno je prikazala ta večer Vesna Pernarčič. Njeno življenje se je prepletalo z njenimi pesmimi. Slišali smo vse najlepše, kajti umetnica, ki jo je predstavila, ni samo dobra igralka temveč tudi dobra pevka.

Večer je naenkrat minil. Vrnila sem se nazaj v resnično življenje, bogatejša za spoznanja in resnico pariškega vradčka. Življenje Edith Piaf je zgodba s tragičnim koncem, a glasba je večja, večna, močnejša od življenja. In zato je Edith Piaf nesmrtna.

Gordana Kitak

Pred mikrofonom Vesna Pernarčič Žunič.

Ljubezen je kakor riževa sadika: večkrat jo presadiš, bolje uspeva.
Madagaskarski pregovor

KAVARNA V GRAND HOTELU UNION

Najbrž se boste vprašali, kaj neki pa počne kavarna v našem glasilu? Takoj boste izvedeli, v čem je stvar!

Kavarna je srednje velik prostor, z majhnimi mizicami in bogatimi rdečimi zavesami na oknih. Natakariji vam postrežejo s pijačo ali tortico, vi pa se lahko predajate prijetnemu klepetu s prijatelji ali znanci, ali pa preprosto opazujete ljudi okrog sebe oziroma dogajanje zunaj skozi okno. To pa seveda ni vse. V kavarni se odvijajo najrazličnejši dogodki, ki popestrijo marsikateri večer.

Sobotnega večera 3. aprila smo v kavarni hotela Union doživele nekatere članice našega društva nekaj posebnega. Povsem slučajno sem v neki reviji prebrala o nastopu pevke, ki interpretira pesmi Edith Piaf. Mislim, da ni človeka srednje generacije, ki ne bi vedel zanjo, za to drobno francosko pevko z neponovljivim glasom, ki človeka presune v dno duše. Da bi slišala njene pesmi v živo? Sanje? Neuresničljiva želja? Telefonski klic v Ljubljano, telefonski klic našemu predsedniku, nekaj telefonskih klicev zainteresiranim dekletom, rezervacija vstopnic, rezervacija kombija in šoferja, sobota, Ljubljana, hotel Union zvečer...

Izredno lepo nas je sprejelo osebje v kavarni, posebno gospa Dubravka Štojs, kulturna animatorica. Počastila nas je celo z ljubkimi darili in nas povabila, naj še pride-mo. Toplo vzdušje so za trenutek zagrenile ljubljanske gospe, ki so pričakovale svojo mizo in niso hotele sedeti v naši družbi, vendar je nelagodje odnesel prvi trenutek koncerta, ko so ugasnile luči. Od takrat dalje so bile naše oči uprte v oder in srca na široko odprta enkratni predstavi.

Vesna Pernarčič Žunič je mlada igralka in pevka. Drobna postava, nazaj počesani lasje, velike presunljive oči, preprosta črna obleka, živordeče polne naličene ustnice... Si predstavljate, da je tako pred petdesetimi leti nastopala Edith Piaf? Skrivnostno osvetljen oder, klavir, pianist, pesmi, zapete v francoščini, ena v slovenščini, zgodba Edithinega življenja... Vesna jo je pripovedovala v prvi osebi, jo trgala z najbolj znanimi šansoni, nas peljala preko vzponov in padcev pevkine usode... Ne, ne, ni imela lepega in ne lahkega življenja. Bila je trmasta, samosvoja, nepredvidljiva, in polna ljubezni, ki jo je razdajala vsevprek. In njen glas jo je

ponesel visoko in ji pomagal vstati, kadar je padla. Izgubila je družino, izgubila ljubimce, izgubila denar, glas in pesmi so jo naredile nesmrtno. In če zaprete oči, si prikličete njeno podobo predse, in bo Vesnin nastop, njen glas, vas bo prenesel nazaj v preteklost. Zazdelo se vam bo, da ste v kavarni na pariški ulici, v zakajenem prostoru z množico občudovalcev, ki ob koncu predstave nagradijo pevko z burnim aplavzom.

Monodrama Piaf Edith Piaf v izvedbi Vesne Pernarčič Žunič in pianista Jožeta Šaleja nas je navdala z nenavadnimi občutki. Kar nismo znale izraziti, kako nam je bilo všeč. Med vožnjo domov smo podoživljale pesmi, ki smo jih slišale. Tudi gospod Dominik, naš šofer in spremljevalec, je izrazil svoje navdušenje. Da si boste malce predstavljali, kakšne so pesmi, ki jih je pela Edith Piaf, in jih je v kavarni Union predstavljala Vesna Pernarčič, preberite tole:

MOJ BOG

Moj bog, moj bog, moj bog.
Pusti mi ga,
naj ljubi moj, ostane moj.

En dan, dva dni, pet dni.
Pusti mi ga,
da mi ne streš srca.

O, daj mi nekaj dni,
da mi vzcvete
ljubezen in se srce odpre.

Moj bog, o da, moj bog.
Pusti mi ga,
napolni mi vse dni.

Moj bog, moj bog, moj bog.
Pusti mi ga,
naj ljubi moj ostane moj.

Šest mescev, tri mesce, vsaj dva.
Pusti mi ga
in mi ne stri srca.
O daj mi ta čas,
da v njem izvem,
kaj upati še smem in kaj ne smem.

V pričakovanju?

Ničesar ne obžalujem.

Moj bog, moj bog, moj bog,
oh, pa čeprav
nimam prav.

Pusti mi ga.
Oh, pa čeprav
nimam prav.

Za konec nimam kaj dodati. Čudovit večer, čudovit nastop.

M. Šerbela Rupnik

MED SLIKARJI

Nekega poletnega večera me predrami tefonski klic. In glej na drugem koncu žice je Branko. Spregovoriva nekaj prijaznih besed predvsem o zdravju. Na koncu pogovora pa me preseneti z povabilom na likovno delavnico na njegov in Marjin dom v Ljubno. Povabilo z veseljem sprejemem, saj me že nekaj časa mika, da tudi sam poskusim s slikarjo.

Po kratkem iskanju njunega doma prispeva s hčerko, mojo voznico, srečno na cilj.

Vsa ekipa je že zbrana in prijetno razpoložena.

Pogovori tečejo predvsem o tem, kaj bo kdo slikal na ta čudovit nedeljski dan.

Branko mi ponudi slikarsko orodje, a ne sprejemem, z obrazložitvijo, da bom tokrat raje samo gledal mojstre pri delu.

Res jih je lepo gledati, kako nastajajo njihove umetnine. Eni slikajo z rokami, nekaj pa kar z usti. Slikanje z usti to je umetnost in to je pač tetraplegija.

Mogoče še kdaj sam poizkusim.
Kdo ve?

Dan prehitro mine.

Hvala za povabilo Marja in Branko.

Alojz Strniša

Gostitelja in pisec na terasi za hišo.

LEPI TRENUTKI

LETNO SREČANJE ČLANOV

Za letno srečanje članov smo letos izbrali že kar tradicionalno točko, ki leži v idilični vasici Marof v neposredni bližini občine Dobje, najmanjše na območju našega delovanja, ob ribniku ribiške družine Laško, ki je letos zaradi prenove kazal bolj klavrno podobo. Majhno jezero je povsem usahnilo in v suho jezersko dno so se zarili veliki delovni stroji.

Poletni dan julija ni obetal preveč lepe podobe. Medtem, ko so v Zgornji Savinjski dolini težki sivi oblaki na zemljo že poslali prve dežne kaplje, je kraje našega srečanja sonce še vedno objemalo s svojimi toplimi poletnimi žarki.

Zaskrbljeni obrazi prvih udeležencev srečanja, so svoje poglede usmerjali proti kopastim oblakom, ki so pričeli prekrivati nebo in sonce nad njimi in niso obetali nič dobrega. Nas organizatorje je pričela boleti glava, ko smo že zjutraj napovedovali zaradi slabega vremena manjšo udeležbo, kot je bila prejšnja leta. Toda bolj ko se je nebo pričelo temniti več in več je bilo udeležencev in na koncu se je izkazalo, da tako velikega števila udeležencev na podobnih srečanjih še nismo zabeležili. Predstavniki FIATA, Janez Zajc je predstavil FIATOV program AVTONOMY, ki je pritegnil precej pozornosti članov, ki so na ročno upravljanje prirejen avtomobil tudi vozili.

Prve dežne kaplje in oster mrzel veter je udeležence srečanja pregnal pod pokrito teraso in v ribiško kočico, ki je v varno zavetje pred dežjem in mrazom sprejela večino udeležencev. Slabo vreme vedrega razpoloženja za katerega je skrbela "naša" Elica Korošec s harmoniko in neumornim petjem, ni moglo skaziti. Ob dobri jedachi za katero sta skrbela kuharja Anica in Milan ter pridni spremljevalci in ob dobri kapljici iz kleti našega člana Antona Hvale je čas hitro mineval. Svinčeni oblaki nad Marofom so obupali nad našo vztrajnostjo in veselim razpoloženjem, zato so se umaknili in od zahoda je zopet zasvetilo zlato rumeno sonce, ki je nas vse udeležence pospremila na poti proti domu.

Kljub temu, da so nas ob ločitvi spremljali lepi spomini na nepozabno srečanje smo si le zaželeli, da bi prihodnje leto lahko srečanje preživeli zunaj, ob ribiški koči in ob ribniku, ki bo poln vode in ribjega živeža v njem,

ter privabljal na svoje obrežje vztrajne ribiče in naključne sprehajalce.

Zahvaljujemo se Elici Korošec, Milanu in Anici Jager, Zofki Temnik, Antonu Hvali in vsem spremljevalkam, ki so nam pomagali pri izvedbi tega srečanja.

Janez Hudej

Pred ribiškim domom.

Preizkus FIATA.

POLETJE V ČATEŽU

Prehitro minevajo dnevi, meseci, leta. Včasih bi tako rada zaustavila čas, pa ga ne morem. Tudi takrat, ko se enkrat na leto odpravim v Čatež, na obnovitveno rehabilitacijo in znova srečam stare prijatelje. Spoznam tudi nove, prijetne ljudi. Takrat je življenje lepše, znosnejše, tisoč skrbi pustim doma, čeprav hočeš nočeš včasih vseeno pridejo za mano, če tudi jih odrivam.

Tudi letos sem preživela eno takih poletij. Bili smo zelo homogena skupina, Štajerci, Gorenjci, Primorci. Vsak večer smo se zbrali skupaj, bodisi na plesu "pod kostanji" (mi smo bili vedno pod lipo), pri Urški ali pred našo "rezidenco". Tudi nekaj tamkajšnjih pacientov se nam je vedno pridružilo. Tako smo po opravljenih terapijah zvečer uživali v glasbi, petju, smehu in druženju nasploh. Nekega dopoldneva sem na masaži na drugi strani zavese poslušala pacienta, ki je maserki razlagal, da ne razume, kako smo lahko zvečer tako družabni, dobre volje, ko pa nas je življenje vsakega posebej tako ali drugače zaznamovalo.

Nisem mu mogla reči, da zato znamo bolj ceniti lepe strani življenja. Ko se nam ponudijo, jih popijemo do zadnje kapljice, da jih hranimo za turobne dni, ko bomo vsak zase nekje obstali, otopeli in si v temnem kotičku celili rane življenja.

Dragi prijatelji, ne vem, kaj počnete sedaj. Vesela sem, da sem bila z vami in upam, srčno upam, da se lepega sončnega ali pa tudi deževnega dne zopet srečamo.

Gordana Kitak

Pod kostanji.

SEMIČ 2004

Kot že nekaj let zapored smo si tudi letos športniki reekreativci privoščili enotedenski odih v Semiču. Udeležba je bila dokaj solidna, bilo nas je trinajst z našimi spremljevalkami, ki pa so imele kot vsako leto zelo veliko dela z pripravami na žaru kakor tudi v kuhinji. Da jim ne bi bilo dolg čas, smo jih pa še mi včasih po malem zaposlili, da so nas po stregle, cartale.

Tako se nam ni bilo potrebno voziti za vsako stvar v hišo saj smo večino časa preživeli ob kaminu z gorečim ognjem in še bolj prijetno ukusno peko, ki se je pekla med našimi zelo poučnimi pogovori, ki pa so tudi trajali do zgodnjih jutranjih ur. Najbolj vzdržljiv med nami je bil Slavko saj se je pripravljaj na zelo dolgo pot z našim nekdanjim šoferjem Matjažem v Grčijo in sicer na Paraolimpijske igre, kjer so šli spodbujati našega predsednika Janeza Hudeja.

No, nekateri so morali garati, drugi smo kar lepo udobno uživali vse lepote Bele krajine, tako da nam ni bilo nikoli dolg čas med našim bivanjem v Semiču.

Obiskali smo tudi semiške oštarije-pivnice, da smo pozdravili stare prijateje in kakšno dorekli med pitjem dobrih pijač. Tokrat smo zelo pazili pri izhodu na Rome in ostale, da ne bi prišlo do kakšnih nezaželenih težav. Tudi našega prijatelja, soseda župana Janka smo srečali v trgovini. Prijazno se nam je ponudil in odpeljal nakupljeno do doma v Semiču, ker po navadi šli peš do Merkatorjeve trgovine, ki pa je kar precej oddaljena od doma. Ko greš nazaj se pelješ vseskozi v hrib kar je precej mučno z vozičkom.

Zahvaliti se moramo tudi društvu, da nam je omogočilo ta eno tedenski odih in da smo si v tako prijetnem okolju nabrali energije do naslednjega prihoda v naš Semič. V upanju da se naslednje leto udeležimo v takšnem ali še večjem številu našega eno tedenskega odih v Semiču, vas vsi udeleženci lepo pozdravljamo.

Vinko Hren

Človeku, ki pije, se zavrti v glavi šele po dveh, treh kozarcih, domišljavemu človeku pa se vrti že po prvem laskanju.

Kitajski pregovor

SREČANJE V STIČNI

Zveza paraplegikov Slovenije je ob svoji 35-letnici organizirala srečanje vseh članov 25.9.2004 v Stični. Zjutraj smo se tako z dvema kombijema odpravili v deželo desetega brata. Ker smo "pobirali" člane z vseh koncev naše regije, smo se srečali v Radečah in skupaj krenili na Dolenjsko. Potovanje je bilo zelo zanimivo še preden smo prišli v Stično, Zakaj? Izgubili smo se in se začeli že voziti po ozkih vaških cestah in gozdovih (vsak trenutek sem čakala, da se bo prikazal kakšen kosmatinec). Srečali smo kombi, ki je ostarele vaščane oskrboval s kruhom in pecivom. Po mobitelu smo iskali pomoč od prijateljev Dolenjcev, pa še tem ni bilo jasno kje smo. In ker se po vseh cestah nekam pride, smo se le znašli in končno zadnji prispeli v Stično (smo pa na koncu tudi zadnji odšli.)

Tam so se nekateri udeležili maše v stiški baziliki in si ogledali cisterijansko opatijo in slovenski verski muzej. No, nekateri pa smo se najprej zbrali ob toplim čaju, kavi ali pivu v bližnjem lokalu in premlevali dogodke iztekajočega poletja.

Ob 13. uri smo se napotili na šentvidsko letališče, kjer je bilo po slavnostnih govorih ob obletnici ZPS družabno srečanje z možnostjo ogleda panorame iz ptičje perspektive letala.

Srečali smo nekaj starih znancev, nazadnje sem ugotovila, da smo tam kar celotna julijska skupina iz Čateža, ne da bi se vsi dogovorili, da se srečamo.

Popoldne je hitro minilo, nazadnje je ostala še naša skupina celjanov. Pred tem smo s prijatelji skupaj zapeli, ko je ansambel počival in zatem zaključil nastop. Razmišljala sem, da je tako, kot nekoč, v starih osemdesetih, ko smo bili vsi paraplegiki ena sama družina.

A tudi tu velja tisti znani stavek: **"Nič več ni tako, kot je bilo"**. Novi sistem je zaznamoval tudi naše vrste. Vračali smo se že v temi. Mimogrede, iskali smo bližnjico in se zopet izgubili, prijazni domačin nas je pripeljal do avtoceste in prijetno utrujeni smo končno prispeli domov.

Videla sem deželo desetega brata z vseh plati (včasih je dobro, če se izgubiš), stare znance in prijatelje, dovolj za en dan in lepo je bilo.

Gordana Kitak

OB DNEVU MRTVIH

Ne stojte ob mojem grobu in ne jokajte.

Nisem tukaj.

Ne spim.

Sem tisoč vetrov, ki bučijo.

Sem diamantni lesk snega.

Sem sončni žarek na zrelem klasju.

Sem jesenski dež.

Ko se zbudite v jutranji tihoti, sem veseli ščebet ptic, ki krožijo v letu.

Sem zvezde, ki svetijo v noči.

Ne stojte ob mojem grobu in ne jokajte.

Nisem tukaj.

Ne spim.

Znova je na okrašenih grobovih gorelo na tisoče svečk, množica ljudi se je zgrinjala na pokopališča, večer je bil ena sama svetloba, v spomin na tiste, ki so že na drugi strani, v naših mislih pa še vedno in čakajo, da pridemo za njimi.

Zato je treba živeti vsak srečni trenutek, užiti kar užiti moreš, ker na koncu koncev je življenje sen in vse, prav vse mine.

Gordana Kitak

ŠPORT

ATLETIKA

Tekmovalci iz našega društva smo bili v atletiki med najbolj aktivnimi.

Množično smo sodelovali na domačih tekmovanjih in tekmovanjih v tujini: Ekipno tekmovanje v atletiki, Maraton treh src, Odprto prvenstvo Hrvaške v Zagrebu 30.5.2004, Odprto prvenstvo Češke v Olomouc-u 16.07.2004 in XII. paraolimpijske igre v Atenah.

Ekipno tekmovanje v atletiki za leto 2004

Letošnje leto so v ekipnem tekmovanju, ki ga organizira Zveza paraplegikov Slovenije neprekinjeno od leta 1996, tesno zmagali "KARANTANSKI KNEZI" pred "GROFI CELJSKIMI". Po številu, med devetimi društvi paraplegikov, najmanjše društvo, je strnilo vrste in oblikovalo ekipo, ki je vzela primat v tem tekmovanju našemu društvu.

Tekmovanje je bilo zaradi izenačenosti zanimivo in napeto do zadnje tekme, ki je bila v Mariboru. Naša ekipa je možnosti za zmago zapravila v predzadnji tekmi, ko so si Korošci na domačih tleh po treh tekmah uspeli zagotoviti dovolj veliko prednost, ki so jo na zadnji tekmi v Mariboru še povečali. Celjani smo zmagali na prvih dveh tekmah v Celju in Ljubljani. V Ravnah na Koroškem in v Mariboru pa so bili boljši paraplegiki iz Koroške.

Končni vrstni red tekmovanja za leto 2004.

1. KOROŠKA	22.702
2. JUGOZHODNA ŠTAJERSKA	22.589
3. DOLENJSKA, B. KRAJINA IN POS.	18.033
4. LJUBLJANSKA POKRAJINA	13.312
5. SEVERNA ŠTAJERSKA	10.764
6. PREKMURJE IN PRLEKIJA	10.541
7. GORENJSKA	8.430
8. GORICA-KOPER	5.881
9. ČAKOVEC - HRVAŠKA	3.727

24. Maraton treh src - Radenci

Maraton treh src je bil v devetdesetih stalnica slovenskih paraplegikov. Nastopali smo v malem maratonu na 21km. Na tekmovanju, na katerem je kar s tremi člani nastopilo tudi naše društvo, je letošnje leto nastopil samo Vinko Hren, ki se tradiciji iz devetdesetih ne želi odpovedati. Važno je sodelovati, ne zmagati je rekel Vinko in se popolnoma sam spopadel najprej z organizatorji za pravico do nastopa in nato še s progo, ki jo je uspešno premagal. Morda bo že v bližnji prihodnosti dobil družbo, ker želi na maratonu sodelovati tudi prihodnja leta, bi se na 21km dolgo pot vseeno rajši podal v skupini več tekmovalcev.

Vinku za izjemen športni dosežek čestitamo, pesti pa bomo držali tudi prihodnje leto.

Odprto prvenstvo Hrvaške v Zagrebu

Na tekmovanju v Zagrebu je sodelovalo pet tekmovalcev iz Slovenije. Naše društvo smo zastopali Janez Hudej, Henrik Plank, Branko Zupanc in Zoran Štruclin. Letošnje leto je bila konkurenca na tekmovanju na najvišji ravni do sedaj, ker so se tekmovanja udeležili številni tekmovalci iz Nemčije, Avstrije, Slovaške in Češke. Naštete države danes veljajo v atletiki za svetovno velesilo. Naši nastopi so bili vidni, saj smo na tekmovanju osvojili:

5x zlato, 3x srebrno in 1x bronasto medaljo. Tekmovanje je potekalo na veliko slabši ravni kot potekajo naša tekmovanja. A lahko se pohvalijo z organizacijo mednarodnega tekmovanja in, če bodo vztrajali, bodo na tekmovanje, primerno za tekmovalce, ki še niso v reprezentanci Slovenije, pritegnili še več držav in dobrih tekmovalcev.

Sredi pohabljenih je šepavec gazela.

Libanonski pregovor

Odprto prvenstvo Češke

Prizorišče tradicionalnega tekmovanja je letošnje leto potekalo nekoliko bližje Sloveniji. Toda kljub 200 manj prevoženim kilometrom kot običajno, kadar smo se na to tekmovanje vozili v Nove mesto nad Metuji, smo bili na cilju le kakšne pol ure prej. Največ časa smo se zamudili na vožnji po Sloveniji do avstrijske meje, potem pa nas je pot zaustavila v Brnu, kjer smo zavili proti Olomouc-u. Zaradi vzdrževalnih del smo se le po polževo premikali proti cilju. Žal je sodelovanje na tekmovanju zadnji trenutek odpovedal Henrik Plank, zato sem na tekmovanju iz našega društva sodeloval sam, sicer pa so na tekmovanju sodelovali še Tatjana Majcen, Damjan Hovnik in Marko Sever. Organizatorji so tradicionalno vzorno priredili in izpeljali tekmovanje. Tudi nastanitev je bila tokrat izredna, saj smo stanovali čisto blizu stadiona v Centru za usposabljanje slepe in slabovidne mladine. Naša bera medalj je tudi na tem tekmovanju velika, osvojili smo 4 zlate, 4 srebrne in 1 bronasto medaljo. Tekmovalce sta spremljala trenerja Martin Stepišnik iz Celja in Ivan Markež iz Maribora.

Janez Hudej

XII. PARAOLIMPIJSKE IGRE

Prireditev največjega športnega dogodka, ki je na vrsti vsake štiri leta, je bila letos zaupana Grčiji. Grčija je zibelka olimpijskih iger saj so tu v antični Grčiji že pred 2500 leti v Olimpiji, ki leži na zahodni strani Grškega polotoka Poloponeza, potekale prve olimpijske igre, ki so se od današnjih seveda zelo razlikovale. Na teh antičnih olimpijskih igrah so tekmovali v teku, rokoborbi, boksu in peteroboju, ki je obsegal metanje diska, kopja, skakanje v daljino, tek in rokoborbo. Zadnji dan so tekmovali v teku z bojno opremo. Peti dan je bil posvečen le še procesiji zmagovalcev do Zeusovega templja ter kronanju z oljčnimi venci.

Grčija pa je bila prireditelj prvih olimpijskih iger moderne dobe, ki so bile v Atenah leta 1896 in jih je po zgledu antičnih iger na sodobnih načelih postavil francoski baron Pierre de Coubertin, ki ga danes poznamo predvsem po izreku:

**"Važno je sodelovati
in ne zmagati".**

Morda se še spomnite, da so si Grki zelo želeli 100 letnico obeležiti z organizacijo olimpijskih iger, a so jim organizacijo odvzeli Američani. Z Grčijo in njenimi kraji je povezana še ena tekmovalna disciplina. Maraton ni v antiki nikoli spadal med olimpijske discipline. Ime je dobil v spomin na tekača, ki naj bi po zmagi Atencev nad Perzijci na Maratonskem polju v Atene tekel sporočit veselo novico in umrl. Danes je maraton disciplina, v kateri tekmuje največ ljudi na svetu.

Letošnje leto je bila Grkom le bila zaupana prireditev tekmovanja na katerega se športniki pripravljajo leta in leta in mnogim se življenjski cilj, da se udeležijo olimpijskih iger, nikoli ne uresniči.

Slovenska paraolimpijska reprezentanca je v Atene odpotovala z najštevilčnejšo odpravo do sedaj. Celotna reprezentanca je štela 44 članov od tega 29 športnikov, ki so tekmovali v sedmih športnih panogah: atletiki, golbalu, kolesarjenju, namiznem tenisu, plavanju, sedeči odbojki (ženske) in streljanju. Tradicionalno smo zelo dobro zastopali reprezentanco tudi člani Zveze paraplegikov Slovenije: Mateja Pintar (DP Gorenjske), Andreja Dolinar (DP Gorenjske), Tatjana Majcen (DP severne Štajrske), Franc Pinter (DP severne Štajrske), Marko Sever (DP severne Primorske) in Janez Hudej (DP jugozahodne Štajrske).

Janezova akcija.

Uspeh paraplegikov, med slovenskimi športniki smo edini stopili na stopničke, tudi na teh igrah ni izostal. Po zaslugi Mateje (zlata medalja), Tatjane (srebrna in bronasta medalja), Franca (srebrna medalja) smo bi najuspešnejši na dosedanjih paraolimpijskih igrah. Poleg osvojenih najvišjih mestih smo športniki dosegli tudi vrsto drugih dobrih uvrstitev, ki pa žal za širšo javnost nimajo nobene vrednosti.

Življenje v olimpijski vasi je tokrat minevalo nekako v senci trenutne svetovne krize, ki jo zaznamuje strah pred terorizmom. Športniki razen na posamezna športna prizorišča nismo imeli izhoda v mesto. Zaradi tega nismo imeli možnosti občutiti utrip življenja v Atenah, ki so se pred več tisočletji bohotala s kulturo o kateri se danes učijo v šolah po širnem svetu. Srečanje z resničnim svetom antike in krajem kjer so častili mnoge grške bogove, je bil edini pravi izhod v mesto in edini stik z vsakdanom v Atenah. Invalidom so s pomočjo stopnišnega dvigala in dvigala, ki se vzpenja navpično po skali navzgor, omogočili dostop na vrh Akropole in ogled templja, ki je posvečen grški boginji Ateni. Doživetje ob srečanju več tisoč let starimi ostanki, ki so jih v daljni preteklosti uspeli iztrgati iz krempljev različnih napadalcev Grčije in jih danes restavrirati v muzeju na vrhu akropole, vzbuja v človeku samo po sebi domišljijo in spoštovanje zakladnice bogate kulture. Iz vrha Akropole se na mesto, številne templje in spomenike daljne preteklosti, kot je prvo gledališče na svetu, odpira čudovit pogled, ki ga žal zamegljuje meglica, ki se v obliki bencinskih hlapov in druge nesnage dviga nad pet milijonskim mestom, katerega prebivalci svojo bogato kulturno zakladnico poznajo skoraj manj kot otroci naših šol. Poseben sprejem je za slovensko reprezentanco v času iger pripravila slovenska veleposlanica v Grčiji Jožica Puhar, ki nam je ob tej priložnosti postregla s slovenskimi kulinaricnimi dobrotami. Ne moremo govoriti, da smo bili lačni in potrebni hrane, ker je restavracija v olimpijski vasi delovala noč in dan, a lonec v katerem je bila kuhana juha (malo zelenjave) se je izpraznil v parih sekundah. Prepričan sem, da ga ni bilo potrebno čistiti. Bolj čudovite jedi še nisem jedel na nobenih paraolimpijskih igrah, pa so bile te v Grčiji že četrte. Še danes med Slovenci, udeleženci, ki smo bili v Atenah kroži glas o dobri juhi gospe veleposlanice.

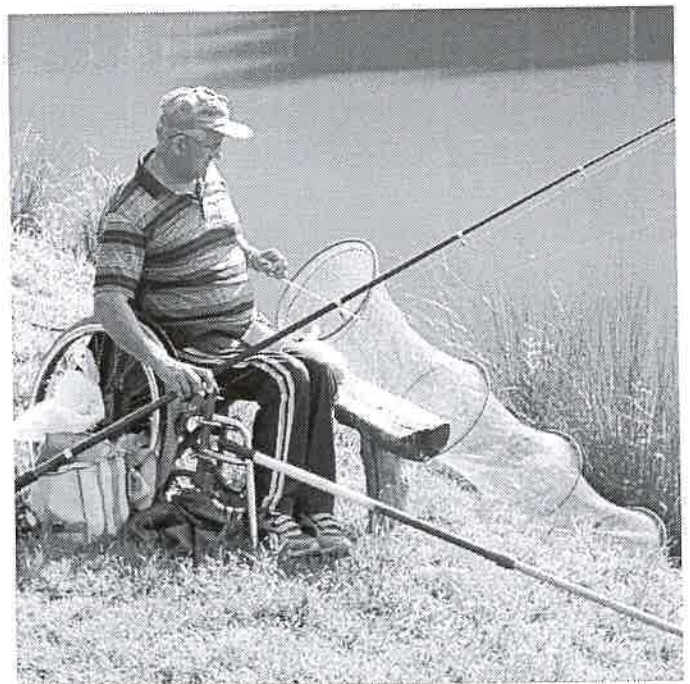
Posebno doživetje so grški organizatorji pripravili ob otvoritvi iger, ko se je ob prihodu na stadion odprl prdovit pogled na veliko drevo, ki je skozi otvoritveno

prečudovit pogled na veliko drevo, ki je skozi otvoritveno slovesnost s pomočjo plesalcev in plesalk ponazarjalo štiri letne čase. Žal je zaključek iger minil v senci žalostnega dogodka, ko so se smrtno ponesrečili učenci, ki so bili na poti na ogled paraolimpijskih tekmovanj. Formalno so na zaključku izročili zastavo kitajskim organizatorjem naslednjih iger, ki bodo leta 2008 in ugasnili ogenj, ki simbolično zagori na otvoritvi iger, gori ves čas in ugasne na zaključku iger.

Zadnji dan zjutraj smo iz avtobusa, ki nas je odpeljal na letališče, še z zadnjimi pogledi obšli olimpijsko vas, hribe, ki so jo obdajali na severu, ulice po katerih smo se vozili, hiše v katerih smo živeli, restavracijo v kateri smo lahko jedli kolikokrat smo hoteli in kolikor smo lahko, mednarodno cono, kjer smo na drog dvignili slovensko zastavo, avtobusno postajo in ostalo kar nas je spremljalo osemnajst dni. Z nami so odšli le spomini na veselje ob uspehih in na žalost ob neuspehih, spomini na doživetje največjega športnega tekmovanja na svetu, ki ima za športnike vedno poseben čar.

Janez Hudej

RIBOLOVNA SEZONA 2004

Tudi naš socialni dobro namaka trnek.

Leto je naokoli in to je tudi čas za analizo, koliko smo bili uspešni v športnem ribolovu paraplegiki jugozahodne Štajerske. Roko na srce, za našo ribiško ekipo je res uspešna sezona. Izkazali smo se tako ekipno, kot posamezno.

Prvič smo namočili trnek na državnem prvenstvu v Radečah 12.6. v postavi Antlejš Matjaž, Centrih Rudi, Sovič Marjan in Temnik Mirko. Začetek je bil res obezavnen, saj sem sam dosegel prvo mesto, Antlejš tretje, nekoliko slabše pa je šlo Soviču in Temniku.

Tudi prvo meddruštveno tekmovanje se je odvijalo na trasi v Radečah in sicer 26.6., kjer sem prav tako dosegel prvo mesto v posamični konkurenci z največjo težo ulovljenih rib v tej sezoni (10220 g) na meddruštvenih tekmah. Ekipno, v postavi Antlejš, Centrih in Temnik pa smo bili drugi. V posamični konkurenci je tekmoval tudi Sovič Marjan.

3.7. smo se zbrali v Grosupljem. Ekipo Antlejš, Centrih in Temnik je dosegla drugo mesto, z drugim mestom med posamezniki se je izkazal tudi Antlejš.

V Zgornje Konjišče smo se odpravili 13.7. v postavi Antlejš, Centrih, Temnik (ekipa), med posamezniki se nam je pridružil še Sovič. S prvim mestom Temnika, drugim Antlejša in ekipnim prvim, je bil to najuspešnejši ribolov v tej sezoni.

Ivan ni le atlet ampak tudi ribič.

16.7. smo se srečali v Farovcih. Posamično sem osvojil prvo mesto, pa tudi ekipa v kateri je Sovič zamenjal Antlejša, je bila nepremagljiva, Moram pa še pripisati, da na pokal in medaljo s te tekme še vedno čakamo.

23.8. se je naša karavana ustavila še na Brdinjah pri Ravnah. Tu je bilo naše moštvo precej okrnjeno, saj sta ga zastopala le Centrih in Fabjan Mladen. Kot udeležba je bil skromen tudi rezultat.

Nazadnje pa smo namočili trnek v Brestanici in sicer 11.9. Stalna ekipa je bila spet premočna za vso konkurencijo in se okronala s še enim prvim mestom ekipno in jaz z drugim mestom med posamezniki. Nanizani rezultati so lep pokazatelj minulega dela, mogoče malo tudi ribiške sreče, vsekakor pa vzpodbuda za naprej. Prihodnje leto namreč pričnemo z ligo v ribolovu v okviru Zveze paraplegikov Slovenije.

Pa dober prijem.

Rudi Centrih

Pokali in medalje.

Resnica je podobna koprivi: če se je dotakneš, te zbode, če pa jo krepko držiš, ti nič ne more.

Saphir

KEGLJANJE

Tudi letos je kegljanje zelo dobro zastopano, zasluga pa gre predvsem našim članom katerih zainteresiranost in s tem tudi udeležba je kar precej na visoki ravni. Glede kategorizacije paraplegikov in tetraplegikov je bilo napisano že v prejšnji številki KORAK-a, sedaj bi pa podal nekaj rezultatov letošnje sezone, ki smo jo začeli 1. oktobra s treningi v celjskem Golovcu in nato že s prvim tekmovanjem že takoj na začetku naslednjega meseca na kegljišču v Radencih, ki ga je organiziralo DP Prekmurja in Prlekije (10. jubilejni memorial Jožeta Magdiča).

Edino vidno mesto je dosegel Fabjan Mladen v kategoriji tetraplegiki in sicer 1.mesto s 401 podrtimi keglji.

Še istega meseca in sicer točno 20. novembra smo se prvič kar obstaja med nami kegljanje, zbrali na starem kegljišču kegljaškega kluba Triglav v Kranju, ki ga je organiziralo DP Gorenjske regije.

Dosežki so bili bolj vidni spet med posamezniki in sicer:

Tetraplegiki: 1. mesto Fabjan Mladen
3. mesto Plank Henrik
Veterani: 2. mesto Romih Marjan

Naslednje tekmovanje je bilo 30. novembra v Slovenski Bistrici, ki ga je uspešno organiziralo DP Severne Štajerske. Tukaj velja omeniti ekipo v sestavi (Fabjan,Povše,Hrženjak,Štruclin), ki je dosegla 4. mesto in posamezno med tetraplegiki 2. mesto Fabjan mladen.

Že v prazničnem decembru (11.12.) smo se tradicionalno že petnajstič zbrali v Litiji, tokrat prvič brez pozdravnega govora župana Litije g. Kaplje Mirkota s katerim smo navezali že kar prijateljske stike in sicer zaradi nujnih strankarskih obveznosti kakor smo bili obveščeni. Vendar je kljub temu organizacija v okviru DP Ljubljanske pokrajine uspešno potekala, v veliki meri po zaslugi Cilenšek Francija, ki že vrsto let skrbi za zelo dobro organizacijo in pa tudi zelo bogate nagrade, ki so jih deležni tudi tisti bolj od zadaj z rezultati. Tukaj velja omeniti ekipo (Fabjan,Povše,Hrženjak,Štruclin), ki je dosegla 4. mesto, med posamezniki v kategoriji paraplegiki pa Hrženjak Roman 5. mesto.

Dragi bralke in bralci našega glasila, kot vidite je naše kegljaško športno življenje dokaj pestro in pa tudi uspešno in upam, da bo še tako naprej. Z željo da se nam pridružite predvsem pa veliko uspehov in zdravja v novem letu vam želim!

Mladen Fabjan

4. ZDOVČEV MEMORIAL

6.3. 2004 smo bili organizator tradicionalnega memoriala v spomin na našega Petra.

Udeležba tekmovalcev je bila že kar standardno številčna in to iz kar šest ekip pokrajinskih društev.

Med ekipami je prvo mesto doseglo ljubljansko društvo. Na tretjem mestu pa je že domača ekipa.

Med posamezniki - paraplegiki je kralj Tone Kanc Novo Mesto, najboljši domačin je Roman Hrženjak na 13. mestu.

Med ženskami je bila najboljša Senka Ivanišević iz Ljubljane, a domača ekipa še letos ni premogla tekmovalke.

Vendar se obetajo že boljši časi, saj že nekaj članic pospešeno trenira.

Kategorija tetraplegiki pa je naša paradna disciplina. Med sedmimi nastopajočimi so tekmovali kar štirje domačini. Prvo mesto je bilo rezervirano za našega Mladena, a na tretjem pa najdemo našega Aleša Povšeta. Najboljši veteran je bil Boris Šter Kranj.

Alojz Strniša

Mladen in Aleš z medaljama.

POTAPLJANJE

Počasi se bližamo tretjemu rojstnemu dnevu projekta "Potapljanje za ljudi s posebnimi potrebami", ki počasi postaja prepoznaven ne samo v Sloveniji temveč tudi drugod po celotni regiji. Ko pogledamo prehojeno pot in dosežene rezultate smo lahko upravičeno ponosni, da se poizkus spomladi leta 2002 ni končal po parih mesecih. Do sedaj smo usposobili ali pa vsaj popeljali pod vodo enajst ljudi na vozičku od tega deset paraplegikov in tetraplegika. Od vseh se jih še vedno potaplja devet, kar je odlična statistika, bi rekli nekateri. Pogum je do sedaj zbrala samo ena punca vendar je letošnje leto očitno žensko saj so v novi skupini kar tri dekleta. Novost letošnje jeseni je, da smo pridobili tudi tečajnike iz Hrvaške (Zagreb) in tako se projekt počasi širí. Še vedno je vodilo enako kot na začetku, narediti potapljanje dostopno vsem, ne le tistim z globokimi žepi. V letošnjem letu smo preko sponzorjev in donatorjev med katerimi izstopajo Zavarovalnica Maribor, Unior Zreče, Comet Zreče, Občina Celje in Slovenske Konjice, pridobili precej opreme, ki nam omogoča boljše pogoje za delo kot v prvem letu. Prav tako smo pričeli z delom s težjimi oblikami invalidnosti v sklopu programa potapljanje kot del rehabilitacije, kjer smo z devetimi člani Centra za dnevno varstvo Čebela, Karitas dosegli vzpodbudne rezultate, ki bodo prikazani na prihodnjem simpoziju.

Brez prostovoljnega dela in nesebične pomoči, predvsem zdravnikov, navdušencev in potapljačev ter vseh prej naštetih, bi projektu že zdavnaj pošla sapa, saj organizacije, za katere smo bili prepričani, da bodo najbolj aktivne, do danes živijo v prepričanju, da se da živeti od obljub. Potapljaška oprema posameznika, ki se želi potopiti krepko presega 500.000,00 sit, v kar ni vsčeta cena polnjenja jeklenk z zrakom, podvodnega skuterja in rednega servisiranja opreme, zavarovanj, licenc...

Akcije, ki jih je izpeljala peščica ljudi brez pomoči krovnih organizacij, ki skrbijo za delo invalidov in potapljačev so zavidanja vredne:

- Pridobitev pooblastila za izvajanje programov krovne organizacije IAHD in razvijanje lastnih dveh programov "potapljanje skozi rekreacijo" in "potapljanje kot del rehabilitacije"
- Ustanovitev interesnega neprofitnega in nevladnega združenja IAHD-Adriatic

- Predstavitev dejavnosti v regiji (predstavitev programa v Centru Paraple v Pragi, udeležba na V.kongresu športne rekreacije, udeležba na zboru inštruktorjev in zdravnikov HRS-Hrvaške potapljaške zveze, prisotnost v tiskanih in elektronskih medijih).
- Šolanje prvih inštruktorjev in asistentov po IAHD.
- Dva uspešno izpeljana simpozija z mednarodno udeležbo.
- Štirje potapljaški tabori na otoku Murterju (za nekatere pregrešno visokih 90 evrov za en vikend s tremi nočitvami, z mečarico in tuno na žaru, kozličem izpod peke, ročno nabranimi školjkami-pod morjem, pijačo 0.0%VOL, potopi, gumenjakom, vožnjo z kočarico in še bi se dalo naštevati).
- Dvakrat izpit v Piranu (vožnja z vojaškim čolnom).
- Dvakrat vikend v Semiču.
- Tedenska rekreacija od jeseni do poletja v zreških Termah z možnostjo uporabe savne,
- Vaje v malem olimpijskem bazenu na globini 4m mari-borskem Pristanu.
- Možnost uporabe olimpijskega bazena v Slovenskih Konjicah čez vso poletje.
- "Dan brez vozička", ki se je zgodil na našo pobudo in kjer smo dokazali, da ni vse v velikem denarju.

Nekateri bodo dejali, da se vse to ne bi zgodilo, če bi ne bilo pogumne skupine mladih, ki so priklenjeni na voziček. Drži oni so bili in so še vzor vsem nam da je vztrajnost in marljivost lastnost, ki nas dela enakopravne in nam omogoča, da počnemo stvari ki so bile dolgo rezervirane za izbrance, če ne na kopnem pa pod vodo. Zaradi takšnih ljudi je vredno nadaljevati začeto delo, čeprav posamezniki, ki so se pridružili projektu in vidijo le sebe in sebe postavljajo na prvo mesto, zmotno mislijo, da bo med nami prostor tudi za njih. Gibalno ovirani imajo včasih celo več prednosti kot "ta zdravi" in od njih se lahko naučimo strpnosti in razumevanja, ki nam včasih še kako manjka.

Branko Ravnak

Zdaj potrebujemo nekaj norcev!
Poglejte, kam so nas spravili ljudje zdravega razuma!
George Bernard Shaw

SVETOVNO PRVENSTVO V RIBOLOVU

RUDIJEV USPEH KARIERE

Na Savi v Radečah je med 3. in 8. avgustom 2004 potekalo 6. svetovno prvenstvo invalidov v lovu rib s plovcem, na katerem je z naslovoma ekipnega svetovnega prvaka in posamičnega svetovnega viceprvaka v polnem sijaju zablestel naš član Rudi Centrih.

Na tekmovalni trasi Hotemež, ki zajema približno 700 metrov desnega brega reke Save pri Radečah in po zagotovilih tekmovalcev spada med najlepše in najpravičnejše v Evropi, se je v vročih avgustovskih dneh za laskava naslova ekipnega in posamičnega svetovnega prvaka v konkurenci invalidov pomerilo 38 tekmovalcev iz 9 držav. Slovenske barve so na prvenstvu, na katerem so sicer sodelovali vrhunski ribiči zelo različnih stopenj invalidnosti, od slabovidnih ribičev in ribičev z amputiranimi okončinami do ribičev s poškodbami nog, ki lahko hodijo brez pomoči zunanjih naprav, zastopali Miran Jernejšek (RD Sl. Bistrica), Zvonko Novak (RD Maribor), Edvard Pufler (RD Radeče), Franc Štefanič (RD Črnomelj) in Rudi Centrih (RD Radeče), sicer tudi reprezentant Slovenije v košarki.

Po nekaj dneh treningov in spoznavanj s traso se je predzadnji dan prvenstva, v soboto, začelo zares, vendar sobota za naše reprezentante ni bila srečen dan. Ulov je bil povprečen in tako reprezentanca kot Rudi sta po polovici tekmovalja zasedala 7. mesto. Ne najbolj obetavno izhodišče ni z ničemer napovedovalo uspeha, ki smo mu bili številni gledalci priče naslednjega dne, ko so naši fantje tujim tekmeceem podelili pravo učno uro ribolova. Rudiju so ribe že od prve minute naprej prijemale kot za stavo - v treh urah lova je na njegovem trnku končalo nič manj kot 90 rib, večinoma babušek in nosov - in vohunski pogledi v vreče najboljših tujih tekmecev so kmalu izdali, da mu tokrat ne bo nihče kos. Da je bilo veselje še večje, so stik z njim najbolje držali prav njegovi reprezentančni kolegi. Uradno tehtanje je odličen vtis potrdilo, zato je bila živčnost med čakanjem na izračun rezultatov na vrhuncu. Čakanje ni bilo zaman in rezultati so marsikomu vzeli sapo - slovenski reprezentanti so se z odličnim nastopom v ekipni konkurenci prebili prav na vrh in se okitili z naslovom svetovnih prvakov, Rudi pa je v posamični konkurenci postal svetovni

viceprvak. Zaostal je le za Italijanom Domenicom Nostrinijem. Domačim tekmovalcem se je s tem uspelo na najlepši način oddolžiti tako navijačem kot članom RD Radeče, ki so s trdim delom in kvalitetno organizacijo prvenstva našo deželo in ljudi tujim gostom predstavili v najlepši luči.

Slovesna podelitev kolajn in pokalov je v poznem nedeljskem popoldnevu k Ribiškem domu privabila lepo število obiskovalcev, saj se je po občini kaj hitro razvedelo, da bomo na podelitvi poslušali Zdravljico. V množici uglednih obrazov iz gospodarskih in političnih vrst pa je bila pozornost vseh prisotnih namenjena predvsem tekmovalcu z zlatom in srebrom okoli vratu. Premočen od škropljenja s šampanjcem je naš Rudi prejemal čestitke še pozno v noč...

Matjaž Šušteršič

Začetek.

Najlepša čestitka.

Svetovni prvak z ekipo Slovenije in viceprvak kot posameznik Rudi Centrih.

DAN BREZ VOZIČKA

SAMO V VODI

Dne 16. 07. 2004 je na letnem kopališču v Slovenskih Konjicah potekalo vseslovensko srečanje mladih invalidov in tudi tistih, ki so mladi po srcu, ki ga je organizirala ZVEZA PARAPLEGIKOV SLOVENIJE v sodelovanju z DRUŠTVOM PARAPLEGIKOV JZŠ in PLAVALNIM KLUBOM SLOVENSKE KONJICE. Srečanje smo poimenovali DAN BREZ VOZIČKA. Ta naslov se nam je zdel še najbolj primeren zato, ker smo invalidom, ki so vezani na invalidski voziček, predstavili še nekaj drugačnih načinov premikanja pri katerih ne potrebujejo vozička.

Na vabila, ki smo jih poslali regijskim društvom, se je odzvalo blizu sto udeležencev srečanja. Med udeleženci so bili tudi varovanci dnevno varstvenega centra "ČEBELA".

Posebej veseli smo, ker se je na povabilo odzvala gospa Pavla Obreza, fizioterapevtka iz Inštituta za rehabilitacijo.

Na prvem tovrstnem srečanju "Dan brez vozička" so lahko udeleženci pokrajinskih društev paraplegikov na petih prizoriščih spoznali različne aktivnosti s katerimi se lahko ukvarjajo ljudje, ki za gibanje uporabljajo invalidske vozičke. Tako so lahko v živo videli sedem potapljačev paraplegikov, ki so končali potapljaški tečaj po IAHD (International Association for Handicapped Divers) in so v bazenu navdušeno preizkušali dva različna podvodna skuterja (Apollo AV-1 in Seadoo GT), ki nadomeščata noge in omogočata enakovredno premikanje-celo hitreje kot "ta zdravim".

Naslednja postaja so bile testne vožnje s Fiat Puntom avtomatic, s katerim se je popeljalo kar veliko število paraplegikov.

Med adrenalinskimi športi je prednjačila predstavitev ATV (All Terrain Vehicles) vozil in trikolesnika "trajk". ATV so motorji štirikolesniki, ki jih lahko paraplegiki upravljajo samo z rokami saj imajo avtomatski menjalnik podobno kot avtomobili. Predstavljeni so bili 400 in 650 kubični Bombardierjevi štirikolesniki, ki jih je moč voziti že, če imamo izpit za avto. Ti motorji imajo tudi pogon na vsa štiri kolesa, ki se lahko izključi in so tako res primerni za vse terene, ki so bili do sedaj nedostopni z invalidskim vozičkom.

Paša za oči je bil tudi trikolesnik, ki ga izdeluje paraple-

gik Jože Zajc sam.

Razstava invalidskih vozičkov je bila ena najzanimivejših saj se je Damjan PEKLAR, predstavnik podjetja REHA iz Ptuja resnično (ki je tudi sam na invalidskem vozičku in ki smuča, se potaplja, skače s padalom v tandemu, vozi motor, jadra ...) potrudil. Poleg razstave vseh vrst vozičkov, od čisto navadnih "buldožerjev, preko ultra lahkih, ki služijo za vsakodnevno delo in premikanje je bilo moč videti še voziček za tenis, formulo za atletiko in čisto pravo smučko za na smučišča, ki jo uporablja vse več paraplegikov. Poleg same razstave je bilo mogoče vozičke tudi preizkusiti, izvedeti kateri je tisti "ta pravi", koliko stanejo in še cel kup nasvetov, ki jih do sedaj ni bilo mogoče dobiti na enem mestu.

Muhasto vreme z obilo vetra in na koncu dneva še nevihta, ki pa ni pokvarila razpoloženja, je preprečilo glavno atrakcijo srečanja, dvig toplo-zračnega balona s košaro prirejeno za invalidske vozičke.

Če povzamem, mislim, da je bilo srečanje uspešno in prijetno, tako za nas organizatorje, kot za mlade invalide. Veliko novega smo jim lahko pokazali in veliko novega so lahko tudi sami poskusili.

V upanju, da nam bo tudi v prihodnosti omogočeno srečanje ponoviti, vas lepo pozdravljam.

Barbara Gril

Najbolj je užival naš najmlajši član.

ATENE 2004

2000 KM DALEČ NA OGLED TEKME

Cilj naše poti v Atene je bil le en: biti na Olimpijskem stadionu dne 24.09.2004 ob 18. uri in s prisotnostjo pomagati našemu predsedniku Janezu Hudeju pri osvojitvi kolajne v paraolimpijskem finalu meta krogle. Celotna pot, vsi ogledi in vse dogodivščine so bili podrejeni temu cilju.

Vse skupaj se je začelo na veselici, kjer sta me Matjaž in Andrej vprašala, če bi šel zraven v Atene. Jaz sem te besede vzel kot šalo. Minila sta dva tedna in začelo se je zares. Bili smo v Semiču na tednu oddiha in sprostitve. Telefonski klic in sporočila so me opomnili, da je do odhoda preostalo le še pet dni, jaz pa se nisem mogel odločiti. Kar polovico preostalega časa sem porabil za razmišljanje! Nato sem pričel pakirati ...

Za prvo etapo poti smo določili nočno vožnjo do Dubrovnika. Prtljažnik Matjaževega Forda smo napolnili do zadnjega kotička, v avto pa smo se stisnili štirje potniki - jaz, Matjaž, Andrej in Andrejeva punca Sandra. Jaz sem ves čas potovanja sedel na sprednjem sedežu, Sandra je sedela zadaj, Matjaž in Andrej pa sta se izmenjavala za volanom. Iz Radeč smo krenili malce pred polnočjo, nočna vožnja čez Hrvaško pa je bila precej naporna, saj nas je do jutranje zarje spremljala zelo gosta megla. V nekem trenutku se nama je z Andrejem celo zazdelo, da smo povozili netopirja, ki je kar naenkrat iz megle priletel pred avto.

Lepo sončno jutro z morjem kot balzomom za naše oči nam je dalo krila vse do Dubrovnika, kjer smo se najprej popeljali skozi mestni center. Nato smo si poiskali apartma za prenočitev, si pripravili malico in se pred kopanjem in sončenjem še na hitro spočili. Popoldan smo namenili ogledu stare trdnjave v mestnem jedru. Bil sem kar malo presenečen, saj sem si Dubrovnik predstavljal drugače.

Naslednje jutro nam je Dubrovnik v slovo podaril čudovit sončni vzhod (jutra so zjutraj res najlepša!), nakar nas je pot vodila naprej proti Črni Gori. Dan je bil lep in Črna Gora nas je očarala. No, še najbolj so moje poglede pritegnile dolgonoge črnogorske lepoticice, vendar me je navdušil tudi sprehod na otok Sv. Stefana, pa Budva, Kotor, samostanski otoček s cerkvijo Gospa od

Skrpjela. Škoda le, da nismo imeli več časa. Vožnja v notranjost Črne Gore ni bila tako zanimiva, med vožnjo od Podgorice proti albanski meji pa je civilizacija, kot jo poznamo mi, dokončno pričela izginjati. Cesta se je močno zožila, asfalt je postal (še bolj) luknjast, ljudje so izginili. Spomnili smo se na opozorila, da so na severu Albanije, najrevnejše evropske države, možne celo roparske zasede in edinokrat na celotni poti smo se vsak zase potihoma vprašali o smiselnosti načrtovane poti. Na mejnem razlogu smo brez vidnega razloga in ob minimalnem prometu čakali skoraj celo uro.

Dubrovnik v jutranji lepoti.

Sveti Štefan.

Z vstopom v Albanijo so se ceste še poslabšale, hitrost naše vožnje je padla precej pod 50 km/h. Zaradi številnih konjskih vpreg tako ali tako ne bi mogli voziti hitro, smo pa zaradi tega imeli več časa za občudovanje lepe narave. Vtis so kvarile le gore smeti ob cesti in številni bunkerji, katerih kupole so sramežljivo kukale iz trave. Teh bunkerjev, ki so bili v želji komunistov po samozadostni obrambni politiki zgrajeni v letih po sovjetski okupaciji Češkoslovaške in albanskem izstopu iz Varšavskega pakta, je v Albaniji kar 750.000, eden na pet prebivalcev.

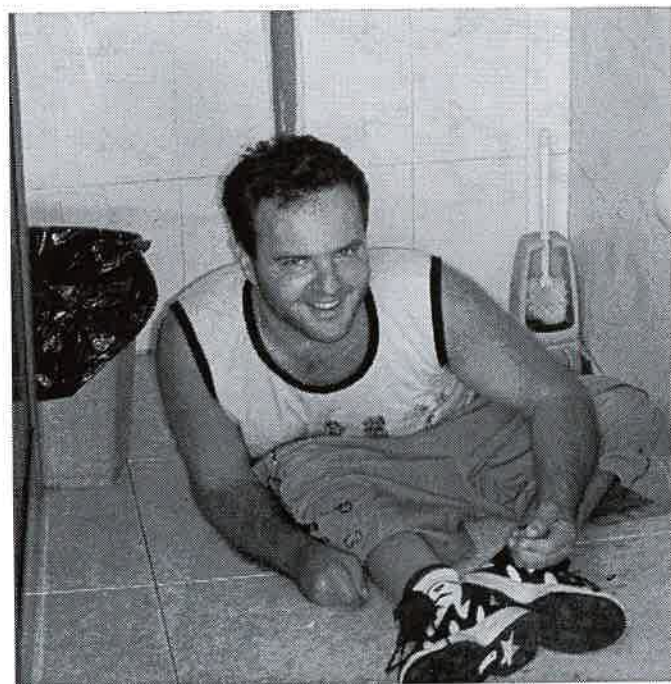

Eden izmed simbolov Albanije.

Cesta od Škodre, enega najstarejših evropskih mest, do glavnega mesta Tirane je precej boljša in navkljub divjemu prometu, v katerem so prometna pravila zelo obrobne pomena, smo hitro napredovali. Na izjemno luknjasti vpadnici v Tirano smo v popolnem prometnem zamašku sicer izgubili še dodatno uro, a smo kljub temu v prestolnico prispeli še pred mrakom, kar nam je močno olajšalo iskanje prenočišča. Vnaprej izbrani "hotel" smo vseeno le stežka našli - logično, glede nato to, da ni šlo za "hotel", pač pa le za nekaj sob, ki jih nekdo oddaja v drugem nadstropju podirajočega se stanovanjskega bloka. Razgled iz sob je bil bolj slab, gradbišče, blaten kolovoz, gora smeti in drugi podirajoči se bloki, vendar sta bili sobi izredno lepi, zato smo z veseljem ostali tu. Avto smo iz varnostnih razlogov čez noč parkirali na varovanem zasebnem parkirišču. Tu bi še dodal, da smo se že na začetku poti dogovorili, da zame ne bo nobenih ovir. V praksi je to pomenilo, da pri izbiri prenočišča nikoli nismo gledali na urejenost

dostopa za invalide. Prenoišče smo izbrali glede na ceno in kvaliteto, Andrej in Matjaž pa sta potem poskrbela, da sem prišel, kamor sem želel in moral. Sistem je deloval in večjih težav nisem imel nikjer. Smo pa skupaj premagali kar lepo število stopnic.

Ne da bi si ogledali Tirano smo pot nadaljevali že naslednje jutro. Nekje sredi albanskih hribov na pol poti med Tirano in Elbasanom se je na žalost zgodilo to, česar me je bilo najbolj strah - ne, ni bil "gumi defekt", ampak zvižanje v želodcu. Kot po čudežu se je pred nami pojavila gostilna, Matjaž je hitro sestavil voziček, Andrej pa je poiskal WC. Pot do njega je vodila po zelo strmih stopnicah. Bila je nuja, zato druge rešitve, kot da smo se spoprijeli s stopnicami, ni bilo. Ko smo prišli dol, sem naredil ovinek, Matjaž je odprl vrata in kaj smo zagledali pred sabo? Nič! Ni školjke! Le luknja .. Čučalica ... Saj res, v Albaniji smo! Za nekaj trenutkov me je kar minilo, a ne za dolgo. Nato sem poskusil zlesti v WC, pa ni šlo. Poskusil sem drugače in skoraj padel v luknjo. Končno mi ni preostalo drugega, kot da sem poprosil Andreja in Matjaža, da sta me nesla na luknjo sedet. Naj vam povem, za nas je školjka zakon, to vidim šele zdaj. Da bi bila stvar še bolj zanimiva, smo akcijo čez dobro uro ponovili še enkrat, takrat sem sedel na luknji WC-ja bencinske črpalke.

Na famoznem WC

Slabim cestam navkljub, zaradi katerih smo za 120 kilometrov poti porabili nič manj kot pet ur vožnje, med

katero se nam je naš Ford kar pošteno zasmilil, smo Albanijo, njeno blišč in bedo, predvsem pa naravne lepote, nekako vzljubili. Makedonijo, ki nam je zaradi boljših cest in nam bolj domačega jezika hitro postala všeč, smo zgolj prečkali, le v Ohridu smo si vzeli čas za kosilo in ob čudovitem razgledu na svetovno znano jezero uživali v zelo dobrih girojih.

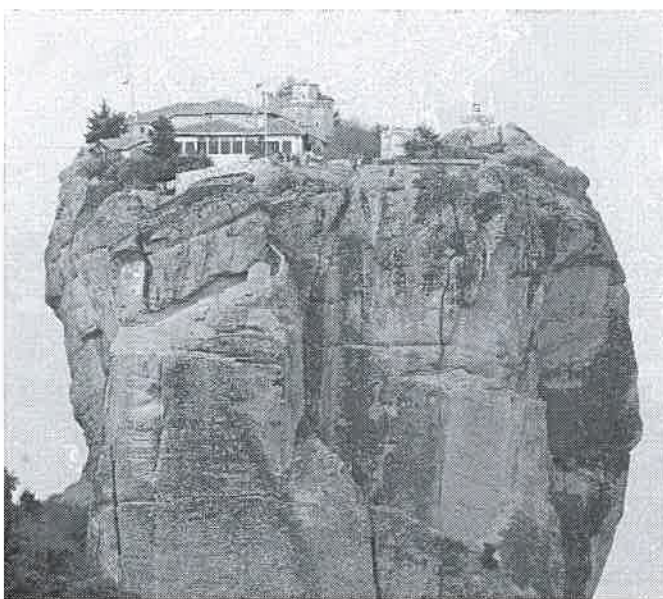
Naš končen cilj, Grčijo, smo že nestrpnost pričakovali, vendar nam je sam vstop vanjo ostal v spominu predvsem po nadutem in nesramnem cariniku, ki nam je po temeljitem in skrajno neprijaznem zaslišanju o namenu naše poti zlobno zagotovil, da so vstopnice za tekmovanje gotovo že razprodane in je naša pot zaman. Zunanji znaki večvrednosti, ki so se kazali v njegovem obnašanju, so gotovo le posledica zavedanja o kruti realnosti, ki mu kljuva nekje po možganih, kolikor jih pač ima - da je le patetičen primerek nepomembnega carinika, ki cele dneve čepi (in bo do penzije čepel še vsaj kakšnih 30 let) v bedni pisarni na malem mejnem prehodu nekje bogu za hrbtom.

Čeprav smo vedeli, da vstopnice za tekmovanje ne morejo biti razprodane, se je v nas vseeno naselil majhen dvom, ki pa smo ga že zvečer pregnali. V dnevni sobi v mestecu Meteora smo si na televiziji ogledali prenos atletskih tekmovanj z Olimpijskega stadiona in se na lastne oči prepričali, da je stadion vse prej kot razprodan. Gledalcev je bilo namreč le za vzorec.

Meteora za prenočevanje ni bila izbrana kar naključno. Za mestom se namreč nahajajo zelo znani samostani, katerih glavna značilnost je, da so bili zgrajeni na vrhovih gladkih osamelcev, visokih tudi do 300 metrov. Menihi, ki so jim samostani dajali mirno zatočišče pred burnimi in tudi krvavimi dogajanja v nižinah, so do njih na začetku plezali po premičnih lestvah, kasneje pa so za dostop uporabljali vrv in škripce. Od 24 samostanov, zgrajenih med 11. in 16. stoletjem, jih dandanes stoji še šest, v petih pa še vedno živijo menihi. Vstali smo zgodaj in si vzeli čas za opazovanje. Samostani so bili v jutranji zarji naravnost veličastni. Na poti do Aten smo se ustavili le še v mogočnem gorovju Parnas, v antičnem prerokišču Delfi, enem najlepših antičnih kompleksov v Grčiji, kjer so delfski svečeniki s svojimi zapletenimi prerokbami odločilno vplivali na potek zgodovine.

V primerjavi z Meteoro ali Delfi, da ne omenjam Makedonije ali Albanije, so Atene povsem drug svet. Zibelka moderne civilizacije je dandanes velemesto v vsakem pomenu besede - od groznega prometa do katastrofalno onesnaženega zraka, od reklamnih panojev multinacionalk ob vpadnicah do neštetihih kafičev v

v samem središču mesta. Za iskanje prenočišča smo porabili nič manj kot dve uri. Kljub temu, da so se olimpijske igre že končale, smo le stežka našli hotel s štirimi praznimi posteljami in kolikor toliko ugodno ceno. Na koncu smo prenočišče našli v samem centru mesta, prav pod Akropolo. Neprijetno je bilo le, da smo morali avto pustiti malce stran v izredno dragi varovani zasebni garaži. Zvečer smo se sprehodili po ozkih uličicah in ugotovili, da je olimpijski utrip v mestu še zelo prisoten. Vsaj za prodajalce spominkov se olimpijske igre še zdaleč niso končale in se verjetno še kakšno leto tudi ne bodo.

Samostan visoko pod nebom.

Naslednji dan je bil za nas ključen. Dopoldan smo si za ogrevanje ogledali Akropolo. "Gornje mesto" je eden izmed atenskih gričev, na katerem stojijo ostanki stavb, ki so nastale nekje v 5. stoletju pred našim štetjem. S posebnim zanimanjem smo si ogledali muzej in Partenon, veličasten tempelj, simbol antične Grčije, posvečen boginji Ateni. Ogled je bil omogočen tudi meni, saj je zaradi (para)olimpijskih iger Akropola prvič v svoji zgodovini postala dostopna tudi invalidom. Ob 156 m visok grič so namreč pred pričetkom olimpijskih iger postavili dvigalo. Prav na dvigalu sem od prstovoljcev, ki pomagajo pri izvedbi iger, izvedel, da smo se za las zgrešili z našimi strelci, ki so si ta dan tudi ogledali Akropolo.

V hotelu smo se najprej malce odpočili in se nato pripravili na tekmovanje. To pomeni, da smo si na zemljevidu mesta natančno ogledali pot do olimpijskega stadiona, med prtljago poiskali zastavo, pripravili fotoopre-

mo in se preoblekli v enake majice z napisom Slovenija. Za pot do stadiona smo porabili dobro uro časa, večino poti smo se peljali s podzemno železnico, delček pa smo prehodili peš. Da so Atene dobro pripravljene na naval gledalcev, smo spoznali pri eni od postaj podzemne železnice, kjer nam ni uspelo takoj najti dvigala za invalide. V trenutku je k nam stopila ena izmed prostovoljk in nam prijazno ponudila pomoč.

Na akropoli.

Zunanja podoba olimpijskega kompleksa nas je resnično navdušila in tudi do vstopnic za tekmovanje smo prišli brez kakršnihkoli težav. Gledalcev na Olimpijskem stadionu je bilo v zgodnjem popoldnevu silno malo in če ne bi bilo šolskih razredov, bi bil stadion skoraj prazen. Do pričetka Janezove tekme smo si poskušali najti čimboljši položaj za navijanje. Čeprav smo morali premagati številne stopnice, se nam je uspelo prebiti skoraj do tekmovališča. S spremljanjem tekem na stezi, ki so se odvijale v norem tempu, je čas hitreje mineval in kmalu so se gledalcem predstavili tekmovalci v metu krogle v kategoriji F54. Janez je tekmoval kot peti, že v prvi seriji pa so štirje tekmovalci, ki so tekmovali pred njim, pokazali, da bo za kolajno potreben izreden met. Avstrijski tekmovalec je celo podrl svetovni rekord. Janezu prvi meti niso uspeli najbolje - med navijanjem se nam je pridružil njegov trener Martin in povedal, da Janez nastopa prehlajen -, vendar bolj ko je šlo tekmovanje proti koncu, bližje je bil mestom, ki prinašajo kolajne. Na našo žalost je tekmovanje končal na nevhvaležnem 4. mestu, do kolajne mu je zmanjkalo borih 12 centimetrov. Rahlo žalostni, a ne zaradi njegovega nastopa, saj smo videli, da je dal vse od sebe,

pač pa zato, ker smo vedeli, da bo Janez nad nesrečnim 4. mestom zelo razočaran, smo se vrnili v hotel. Ker nas je naslednji dan čakala dolga vožnja in je ura že zdavnaj odbila polnoč, smo se kar hitro spravili spat.

Na cilju - atletski stadion.

Zjutraj smo sklenili, da bomo pot domov opravili čimhitreje. 1.600 kilometrov se sliši res veliko, a ker teče najkrajša pot čez Skopje, Beograd in Zagreb kar po avtocestah, je kmalu padla odločitev, da bomo pot prevozili brez prenočevanja. Tako smo tudi storili. Privoščili smo si le nekaj četrturnih postankov, v Srbiji pa smo bili primorani tudi v menjavo žarnice v prednji luči. Med menjavo smo ugotovili, da se z nami vozi slepi potnik. Netopir, ki smo ga povozili na Hrvaškem prvi dan naše poti, se je namreč zagozdil v režo pod pokrov motorja in se, mrtev seveda, z nami vozil prav do Aten in nazaj. Forda smo na hitro prekrstili v Batmobil. S tem je bilo naših dogodivščin konec in močno utrujeni smo po 18-ih urah sicer neprekinjene vožnje srečno prispeli v Radeče. Dovolj mi je bilo vožnje, zato sem z veseljem sprejel povabilo za prenočitev in s potjo domov nadaljeval šele naslednji popoldan.

**Na koncu pa Matjažu, Andreju in Sandri
HVALA za povabilo ter pomoč, ki sem jo bil
deležen od začetka do konca potovanja.**

Slavko Mikec

NA JUGU ČRNE AFRIKE

Nadaljevanje iz prejšnje številke.

V smog zavita lesotska prestolnica Maseru naju tudi sledeče jutro ni navdušila, zato sva vzela pesek pod gume in se pričela vzpenjati v gorovje Maluti. Prav pred odhodom iz mesta je k nama pristopil starejši možakar in pričel ob kriljenju z rokama nekaj glasno razlagati v nama nerazumljivem jeziku, verjetno v Sotu, jeziku, ki ga govorijo Basóti, kot se imenujejo prebivalci Lesota. Ker sva vedela, da Južnoafričani v Lesotu zaradi zgodovinskih zamer, kot je na primer vpad južnoafriške vojske leta 1998, niso ravno priljubljeni, sva njegov monolog prekinila z opozorilom, da nisva Južnoafričana. Malce začudeno je pogledal južnoafriško registrsko tablico na najini Mazdi, po pojasnilu o najetem avtomobilu pa se je brez besed obrnil in odšel. V popotniški literaturi sva zasledila celo zgodbe o pravih pravcatih zasedah, ki jih postavljajo v sicer bolj odročnih krajih, in v katerih se na pred oviro ustavljen avto vsuje toča kamenja. Da le ne bi na lastni koži izkusila sovraštva, ki ga nekateri Basóti gojijo do mogočne sosede Južne Afrike!

Skromna cesta je s pridobivanjem višine čedalje bolj postajala komaj prevozen kolovoz. Že tako redke avtomobile so zamenjali jezdec in pastirji, namesto smoga sva zadihala sveži gorski zrak, spomin na prenatrpane mestne ulice pa je z občudovanje lepe, čeprav gole, pokrajine hitro obledel.

Najin cilj je bilo naselje Semonkong in od njega uro hoje oddaljen 200-metrski slap Maletsunyane. Pot proti slapu nama je kazala skupinica lokalnih otrok, ki se sicer praviloma bojijo belcev, vendar jih sčasoma - če prej ne pobegnejo - le premaga radovednost in tudi strah izgine. Slap je bil res impresiven, vendar so se nama v spomin bolj vtisnili otroci in čudovita pokrajina. Vrhunec pa je bila vseeno nočitev. Zaspati v tradicionalni kočici v mehki svetlobi sveče in ob glasnem prasketanju drv v kaminu se je navkljub hudemu mrazu zdelo kot v najlepših sanjah ...

Temperatura se je ponoči spustila pod ničlo in najina Mazda je bila zjutraj povsem pomrznjena. Kar nekaj časa je trajalo, da sva jo odtalila. Pred nama je bil zopet cel dan izredno naporene vožnje in ko sva zvečer prispela nazaj v najin hostel v Johannesburgu, sva se dobesedno sesula v postelji. Mazdo sva naslednje jutro s težkim srcem vrnila. V preteklih dvanajstih dneh je bila najin dom in resnično sva se je navadila. Brez kakršnihkoli

težav sva prevozila natanko 4.295 kilometrov in porabila 310 litrov bencina, ki je na jugu Afrike na srečo približno enkrat cenejši kot pri nas. Časa za sentimentalnost si vseeno nisva vzela in že popoldan sva rezervirala avtobusni vozovnici za Maputo, glavno mesto Mozambika.

Slap Maletsunyane.

O Mozambiku nisva vedela prav veliko, a sva od neznane države vseeno ogromno pričakovala. Vedela sva, da je nekdanja portugalska kolonija po bratomorni državljanski vojni v 80-ih in 90-ih letih ena najrevnejših držav na svetu, da ima zelo slabo razvito prometno infrastrukturo, in da se s skrivnostmi turistične industrije šele spoznava. Vedela pa sva tudi, da se njena dobrih 1.000 kilometrov dolga obala Indijskega oceana ponaša s številnimi neodkritimi biseri, ki so toliko vredni prav zato, ker jih masovni turizem še ni dosegel.

Maputo se je izkazal za prijetno obmorsko prestolnico, ki sicer skoraj nima ogleda vrednih znamenitosti, vendar je nekaj dni bivanja v njej vseeno lahko prav prijetnih. Na žalost pa nama v Maputu ni uspelo uresničiti osnovnega cilja, pridobiti vizi za Zimbabve. Sicer izredno prijazno osebje zimbabvejskega konzulata nama je pojasnilo, da bi morala na vizi čakati kar deset dni, toliko časa pa le nisva imela. Sklenila sva, da bova vizi poskusila dobiti

kar na meji, a bi se prav lahko zgodila, da nama namera ne bi uspela in bi morala načrt poti spremeniti. V tem primeru bi prišel v poštev obisk Malavija ali celo Tanzanije.

Celodnevne vožnje z avtobusom iz Maputa v Vilankulo, vasico na obali Indijskega oceana kot najprimernejšo točko za plovbo na menda rajski arhipelag Bazaruto, se nisva ravno veselila. Pa le ni bilo tako hudo. Vožnja se je sicer res vlekla kot jara kača, a je bil avtobus mozambiške znamke Caetano raztrganim sedežem navkljub presenetljivo udoben, za hitrejše minevanje časa pa so poskrbeli sopotniki in čudovita narava. Ljudje so v Mozambiku malce bolj sramežljivi kot v drugih državah juga Afrike. Prepričan sem, da je to posledica slabšega znanja angleškega jezika, saj je uradni jezik portugalščina, ljudje pa tudi niso vajeni belih turistov, ki so v Mozambiku zelo redki.

Pred prihodom v Vilankulo sta najino pozornost zbudila tudi čudovit gozd palm in šola na prostem. Otroci so v krogu sedeli na tleh pod drevesom ob cesti in pridno poslušali učiteljico v njihovi sredini.

V Vilankulo sva najprej poiskala prebivališče in se hipoma zaljubila v skromno okroglo kočico z eno poličko, eno žarnico in betonsko posteljo, skrito pod raztrgano mrežo proti komarjem. Ne le kočica, cel Vilankulo se je izkazal za ljubezen na prvi pogled. Kristalno čisto morje, visoke palme, kilometri mivke, kot oglje črni ribiči v raztrganih majicah in življenja polna tržnica so vasici dajali vtis nekega drugega časa, časa, ki ga pri nas že dolgo ne poznamo več.

Obala Vilankula.

Zimskemu času navkljub se je temperatura morja gibala okoli 25°C, temperatura zraka pa okoli 30°C, zato naju zima ni prav nič motila. Ob poležavanju na plaži in občasnem igranju nogometa z vaškimi otroki so dnevi hitro minevali, a arhipelaga Bazaruto, najinega prvotnega cilja, nisva pozabila. Le kako bi ga, če pa sva njegovih pet otokov na obzorju opazovala sleherno sekundo poležavanja na plaži.

Po slabem tednu lenarjenja na celinski obali sva se zato z domačini dogovorila za prevoz s čolnom na otok Benguerua, v dogovor smo dodali še prevoz do bližnjega koralnega grebena in potapljanje pri njem. Samo plovbo so močno popestrili živahni delfini, potapljanje z dihalko, masko in plavutkami pa je presegljo vsa pričakovanja. Navdušeno sva sledila stotinam rib in ribic vseh mogočih oblik, velikosti in barv, ter hipoma pozabila na čas in svet zunaj oceanskih voda.

Benguerua se je hitro izkazala za izredno prijeten, vendar presenetljivo drag otoček. Čeprav na otoku ni niti ene ceste niti ene trgovine, se podjetni domačini ne sramujejo zaračunati visokega "prispevka" za postavitev šotora. Na izpostavljenem prostoru ob obali stojita celo bar in jedilnica s kuhinjo, v roke so nama potisnili celo jedilni list, a obenem pozabili povedati, da imajo v ponudbi le eno jed - neko ribo, rockfisha. In kar je še bolj zanimivo, ta riba je v ponudbi, dokler je ne zmanjka, kot je v polomljeni angleščini razložil Martin, natak, kuhar in šef vseh šefov v eni osebi.

Večno tu bi ostal.

Se nadaljuje!

NEKAJ NOVEGA

KAKO ŽIVIM Z SYRINGOMIELIJO

5 minut pomoči je več vredno kot 10 ur usmiljenja

Rada bi dala vsem bolnikom syringomielije pogum, zato pišem, kako živim s to boleznijo.

Po tem, ko sem se precej časa vrtela v vrtincu brezuspešne diagnostike in zdravljenja od splošnega zdravnika k ortopedu, od ortopeda k fizioterapiji, pa spet k zdravniku in ortopedu in nevrologu, so me končno leta 2000 poslali na MR pregled (magnetno resonanco). Saj ne rečem, da ni bilo pravih diagnoz, tudi lomljena os v vratni hrbtenici je bila pravilno postavljena diagnoza mnogo let po prometni nesreči.

Ker nobeno zdravljenje ni pomagalo mojim bolečinam v rami, desni roki in vratu, sem se napotila k nevrologu in na radiološke preiskave v Nemčijo. Tam so mi diagnosticirali Syringomielijo. Zdaj je dobila moja bolezen ime in s tem sem povezala spet delček upanja na zdravljenje. Pregledi so bili malo drugačni kot pri tukajšnjih zdravnikih. Naenkrat je nekdo pokazal tudi zanimanje za vse druge simptome, ki si jih nisem znala razložiti. Takrat še nisem vedela, kaj pomeni to za mojo bodočnost. Spraševala sem se, kaj je možno storiti, da bi ozdravela. Ali bo potrebna operacija? Za operacijo je v tem predelu prenevarno, tudi ne bi imelo smisla operirati.

Pozanimala sem se o tej bolezni, dala sem si prevajati informacije iz tujih jezikov in začela upati, da se bo ta "črv" ali "podnajemnik" (kot ga imenuje moja sotrpinka iz Nemčije) kdaj premaknil, še bolj pa sem upala, da se bo premaknil v pravo smer. Saj en syring v višini prsnega koša ne bi delal takšnih simptomov in bolečin. Ker obstajajo pregledi MR šele od 80. leta in ker ima ta bolezen toliko obrazov, je ta bolezen pri nas precej nepoznana.

Dostikrat sem se znašla v položaju, da sem morala razlagati zdravstvenemu osebju, kaj je to syringomielija. Medtem ko je najbolj pogosta posledica ohromelost, je druga od najbolj pogostih in najhujših sekundarnih bolezni lahko hiranje mišic. To je doletelo tudi mene. Ko so težave napredovale, sem velikokrat obupala in pomislila: koliko časa še?

Ljudje me sprašujejo, kako se počutim. Kaj naj rečem? Jamrati ne pomaga nič. Moram se nekako sprijazniti s to boleznijo, negativno mišljenje mi lahko še bolj škodi in nočem po nepotrebnem obremenjevati mojo družino. Jamranje in samoobžalovanje ne dene dobro moji bolezni in sploh mi ne more pomagati.

Pravijo, da kdor gre skozi pekel, zna ceniti najmanjše lepote, neboleče občutke, vsak iz srca odkrit nasmeh, topel stisk roke, resne želje....., se veseliti najmanjše vijolice s travnika in če le kdo sam od sebe vpraša: "Danica, ali rabiš kaj"?

Tako sem začela ceniti vsak trenutek, ki ga lahko prenesem brez večjih bolečin, vsako uro, dan, ki ga lahko preživim z mojimi dragimi. Začela sem se izogibati vsakemu stresu, jezi in vsaki drugi možnosti, ki bi negativno vplivale na mene. Nikoli nisem tako pazila na sebe, preveč sem delala, morda sem zato bila nekega dne prisiljena obležati. Zdaj imam čas opazovati sebe in druge. Gledati na to, kaj mi prija, kaj mi škodi... najti mir. Moja bolezen mi je pomagala spoznati druge vrednote življenja. Spoznati dobre ljudi, ki so mi naklonjeni v dobrih in slabih časih. Poznala sem jih že dolgo, vendar ne tako v globino njihovega srca.

Decembra 2003 sem s pomočjo donatorjev dobila nadstandardni elektr. inv. voziček in zdaj delam prve "korake" na soncu - po dveh letih teme. Gledam, kje se da kaj izboljšati: ceste za invalidske vozičke..., kako lahko pomagam drugim s podobnimi težavami. Ta naloga mi daje neko vsebino, ker vem, da lahko pripomorem en delček za družbo. Morda tudi malo moči, da v svoji onemoglosti dajem pogum drugim.

Z upanjem nuditi drugim pogum, napisala Danica Cokan.

ZAHVALA

Zahvaljujem se Vam (Društvu paraplegikov JZ Štajerske in Zvezi paraplegikov Slovenije) za pomoč pri nabavi avtomobilskih klančin.

Posebna zahvala gre predsedniku Društva JZ Štajerske Janezu Hudeju za vse informacije.

Prisrčna hvala za razumevanje, saj mi bo z avtomobilskimi klančinami omogočena mobilnost na daljše razdalje.

Lepo Vas pozdravljam!

Danica Cokan

HUMOR

NATAKAR

Žena hudomušno vpraša moža:

- Dragi povej mi kako se reče moškemu, ki je iz dneva v dan v gostilni?
- Vem, NATAKAR...

SOŽITJE

V živalskem vrtu sta skupaj v kletki ovca in lev.

Začuden obiskovalec vpraša:

- Kako vam je uspelo ustvariti tako sožitje med ovco in levom?
- Preprosto. Lev dobi vsak dan novo ovco...

VSE

Janez se pritožuje prijatelju:

- Imel sem vse, denar, lepo hišo, dober avto in ljubezen prečudovite ženske. In potem BUUMM, pa je šlo vse k vragu!
- Kaj se je zgodilo?
- Žena je izvedela...

NAPREDEK

- Ivan pride po dolgem času spet na zdravniški pregled. Po temeljitih preiskavah vpraša zdravnika:
- No, kako je gospod doktor? Ali sedaj lahko pijem vino, pivo...
- Nikakor ne. Alkohol sem vam prepovedal enkrat za vselej.
- Vem, vendar sem mislil, da je v tem času medicinska znanost kaj napredovala...

VOZNI LISTEK

- Avtobusni kontrolor reče potniku:
- Vozni listek prosim.
- Ne bo mogoče
- Kako, ne bo mogoče?
- Po vašem voznem redu, sem jaz že dve uri doma...

SLEPIČ

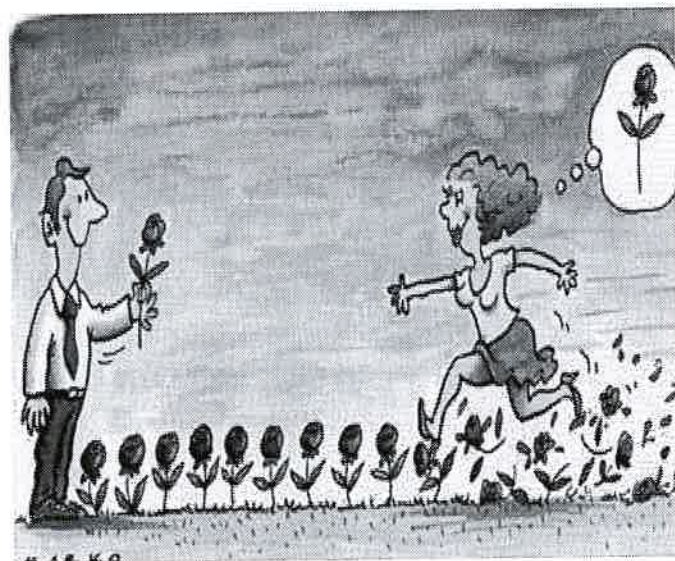
- Jana bi na vse načine rada pritegnila pozornost sramežljivega mladeniča, zato si prične odpirati gumbe na hlačah in ga vpraša:
- Ali bi rad videl, kje so mi operirali slepič?
- Ne, ne, sovražim bolnice...

MOSTNINA

- Kdaj so se Savinjčani naučili plavati?
- Takrat, ko je cesarica Marija Terezija uvedla mostnino..

PRIJATELJEVA ŽENA

- Barbara vpraša svojega ljubimca:
- Dragi ali si še vedno jezen name?
- Še kako. Če ne bi bila žena mojega najboljšega prijatelja, bi že zdavnaj končal s teboj.

SONCE

- Oče podučuje sina:
- Nikoli naj te ne zapeljejo sijoče ženske oči.
- Zakaj pa ne?
- Ker je velika verjetnost, da skozi njeno prazno glavo sije sonce...

HOROSKOP

NAPOVED ZA LETO 2005

Leto 2005 je v znamenju Merkurja in bo naklonjeno trgovini kakor tudi prevaram. Naklonjeno je znamenjema Dvojčka in Device zato ga osebe rojene v teh znamenjih naj izkoristijo kolikor se le da. Prvemu znamenju bi vedela biti naklonjena prva polovica leta in drugemu zodiakalnemu znamenju, drugi del leta.

Navedeno leto, pa žal ne bo naklonjeno kmetijstvu. Zelo previdne bodo morale biti čustvene osebe, ker bodo zaradi svoje intuicije in sočutja do drugih zlahka v 2005 letu zabredle v težave, ne po svoji krivici. Tu pride do izraza pregovor - dobrota je sirota. Torej zodiakalna znamenja VODE, to so Ribe, Raki in Škorpioni bodite previdni pri pomembnejših odločitvah. Po Lunarnem ali bolj poznanem Kitajskem horoskopu pa je leto 2005 leto Petelina, kateremu pripisujejo veliko gospodarnost in samovšečnost vendar s precejšnjo mero taktičnosti kritičnosti in samokritičnosti. V numerologiji je ($2+0+0+5=7$) leto 2005 leto Neptuna kateremu, se pripisujejo globoka notranja čustva in področje voda. Do izraza bi vedele priti nelagodne naravne nevšečnosti, kot so poplave in neurja. Do uveljavitve svojih zamisli bodo prišle osebe oziroma države katere so v letu 2004 zastavile svoje programe, predvsem bi vedela izstopati Amerika in njene zaveznice. Navedeno leto je tudi zelo primerno za popravke negativnih delovanj iz preteklosti, kajti Merkur vlada vsem vrstam komunikacij in govoru ter pisanju, pa tudi izobraževanju in računalništvu. Leto bo naklonjeno pregovorom. Do izraza bodo prišla nova odkritja, predvsem na energijskih področjih.

V omenjenem letu bodo morali biti previdne osebe, ki imajo težave v povezavi z dihali in živci (pljuča, možgani, žolč kakor tudi ščitnico). Naklonjeno pa bo materinstvu in urejanju odnosov med bližnjimi osebami, kot so otroci, starši in sorodstvo. Do izraza bodo prišle osebe, ki bodo strateško uporabile svoje predhodne izkušnje.

Obremenjujoči termini v letu 2005 bi vedeli biti ravno prehodi iz zimskega v pomladansko obdobje in pozna jesen.

Horoskop pripravlja za vas bralce

KOMET.

Več na številki 090 44 42.

RAZVEDRILO

KRIŽANKA KRIŽANKA KRIŽANKA KRIŽANKA KRIŽANKA

KORAK KORAK KORAK	japonsko vele- mesto	ureje- valec izložb	pevec Janez Bencina	človek, ki nekaj išče	negativna šolska ocena	srbski časopis	Boris Čas	grška muza petja	pretepač	tovarna vozil v Mariboru	sredstvo za hlajenje	množična izselitev ljudi	predmet, ki nudi zaščito
Francoski nogo- metaš		A	B	I	F		B	A	R	T	H	=	Š
realiza- torka	U	R	F	S	V	I	C	F	V	A	L	K	A
Francoski ples	K	A	N	K	A	N	gl. mesto Sirije	D	A	M	A	S	K
Angleška utežna mera	U	N	C	A	savinjski publicist in hmeljar		A		dolina		D	O	L
					izbor slo. popevke	homosek- sualec			grozdasto razcvetje				
Oto Živec	O	Z	nosilni tram	L	F	G	A	podolžna sipina, ki loči zaliv od odprtega morja		L	I	D	O
			lantal					Franc štor					
Hrvaški skladatelj		F	L	F	M	F		Švedsko smučišče	F	A	L	V	N
mesto v Braziliji		R	A	C	A	J		šala potega- vščina	Š	T	O	S	KORAK KORAK KORAK

VPRAŠANJA ZA SIVE CELICE

1. Kdaj je umrla avstrijska cesarica **MARIJA TEREZIJA** (rojena 1717) ?
2. Kdaj se je rodil avstrijski fizik **CHRISTIAN DOPPLER** (umrl 1853) ?
3. Kdaj je bilo drugo zasedanje **AVŃOJ-a** ?
4. Kdaj je bila razglašena **FLR Jugoslavija** ?
5. Kdaj se je rodil britanski politik **sir WINSTON CHURCHILL** (umrl 1965) ?

REŠITVE iz prejšnje številke:

KRIŽANKA: (vodoravno) ŠKOTSKI OVČAR, MILANKA BAVCON, ALIRE, NEREIDE, ROG, GO, SIK, BK, TVAR, RIAL, KIT, NAREZEK, EMONA, OTHELLO, CESAR

SIVE CELICE: 1. odg. 21.1.1905, 2. odg. 21.1.1924,

3. odg. 19.1.1876, 4. odg. 19.1.1943, 5. odg. 19.1.1736.

PRAVILNE REŠITVE pošljite na naslov društva do 31. 5. 2005.

BOGATE NAGRADE:

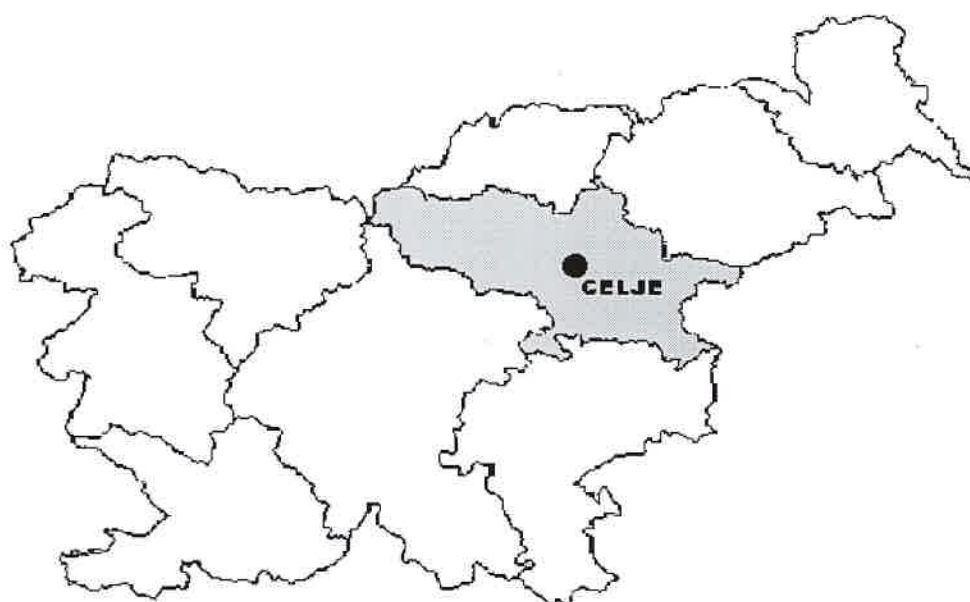
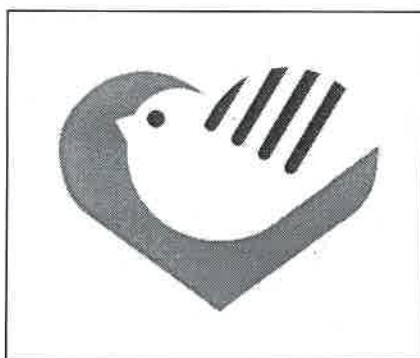
1. nagrada 5000 tolarjev,
2. nagrada 3000 tolarjev,
3. nagrada 2000 tolarjev.

DA LAHKO SODELUJETE PRI ŽREBANJU, MORATE PRAVILNO REŠITI KRIŽANKO IN PRAVILNO ODGOVORITI NA VPRAŠANJA.

ŽREBAMO SAMO KOMPLETNE REŠITVE !

Navedite davčno številko !

NAGRAJENCI: 1. nagrada **COKAN DANICA**, 2. nagrada **SKUBI IVANKA**, 3. nagrada **IVENČNIK FRANC. ČESTITKA!**

DRUŠTVO DELUJE NA OBMOČJU NASLEDNJIH OBČIN:

Bistrica ob Sotli, Braslovče, Celje, Dobje, Dobrna, Gornji Grad, Kozje, Laško, Ljubno, Luče, Mozirje, Nazarje, Podčetrtek, Polzela, Prebold, Radeče, Rogatec, Rogaška Slatina, Slovenjske Konjice, Šentjur pri Celju, Solčava, Šmarje pri Jelšah, Šmartno ob Paki, Šoštanj, Štore, Tabor, Velenje, Vitanje, Vojnik, Vranksko, Zreče in Žalec.

GOSTILNA RIMLJAN

OBIŠČITE NAS IN ZADOVOLJNI BOSTE

ŠEMPETER
RIMSKA CESTA 58
Tel.: 03/703-12-52
GSM: 041/558-504

